AKIF MANAF

SORULAR VE CEVAPLARLA VAROLUŞUN TEMEL PRENSİPLER

AHLAK

NEDİR VE NASIL AHLAKÜSTÜ OLUNUR?

SPİRİTÜEL SÖYLEŞİLER VE FELSEFE SERİSİ - 38

A

© 2020, AZ Kitap
© Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince AZ Kitap'a aittir.

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 27414

AZ Kitap: 405
Bireysel Gelişim: 61

Yayın Yönetmeni: M. Endülüs Özbay
Yayın Koordinatörü: Fatih Alemdar

Baskı: Nur Basım Yayın
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Güven San. Sitesi
C Blok: 83/3 No: 258 Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0507 466 20 69
Sertifika No: 35276

ISBN: 978-625-7987-22-6

1. Baskı: 2020

internet: www.azkitap.com
e-mail: az@azkitap.com

AZ Yayıncılık Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli Organize Sanayi Bölgesi, Heskop San. ve Tic. Mrkz.
M5 Blok, No: 77, İkitelli-Başakşehir-İSTANBUL
Tel - Faks: 0212 512 86 64

Yazar İletişim:
0535 234 51 66

AHLAK
AKİF MANAF

A K İ F M A N A F

AHLAK

NEDİR VE NASIL AHLAKÜSTÜ OLUNUR?

Felsefe Serisi - 38. Kitap

A'dan Z'ye İyi Kitaplar

İÇİNDEKİLER

AHLAK NEDİR?..... 15
Ahlak Kuralları..... 16
Ahlak Oluşumu..... 17
Ahlak Dayatması..... 18
Ahlak Standartları..... 19
Ahlak Değerleri..... 20
Ahlak Terimi..... 21
Ahlak Yolu.... 22
Ahlaki Koşullanma..... 24
Ahlak Açmazı..... 25
Ahlak Anarşisi..... 26
Ahlak Mecburiyeti..... 27
Ahlak Prensipleri..... 28
Ahlak Psikolojisi..... 29
Ahlak Basamakları..... 31
Ahlak Çıkmazı..... 39
Ahlak Kavramı..... 41
Ahlaki Eylem..... 42
Ahlak Boyutları..... 43
Ahlaki Bilgi... 44
Ahlak Modeli..... 45
Ahlaki Kontrol..... 46
Ahlak Bilinçliliği..... 47
Ahlaki Beyin Yıkama..... 48
Ahlak Bekçiliği..... 49

Ahlaküstü İnsan 50
Ahlak Türü..... 51
Ahlak İlkeleri 52
Ahlak Disiplini 53
Ahlaki Dayatmalar..... 55
Ahlak Sistemi 56
Ahlaki Bunalım..... 57
Ahlak Abidesi 58
Ahlak Gelişimi 59
Ahlakı Etkileyen Psiko-Sosyal Dinamikler 60
Ahlaki Davranışlar..... 61
Ahlaki Yargılar 62
Ahlaki Yaşam..... 63
Ahlaki Otorite 64
Ahlaki Eğitim..... 66
Ahlaki Tutumlar..... 67
Ahlaki Değerler 68
Ahlaki Suistimal 69
Ahlaki Düşünce 70
Ahlaki Uçurum..... 71
Ahlaki Özellik..... 72

AHLAK VE ACI 74
Ahlak Fikri 75
Ahlaki İnsan..... 76
Ahlakçı İdeolojiler..... 77
Ahlaki Karar 78
Ahlak Hazinesi 79

Ahlak Anahtarı 80
Ahlak Tuzağı 81
Ahlak Tohumu 82

AHLAK VE DAYATMA 84
Ahlak Dayatmacıları 85
Ahlak Erişimi 86
Ahlakı Aşmak 87
Ahlaki Çöküş 88
Ahlaksızlık Yapmak 89
Ahlak Mezarı 90
Ahlaklı İnsan 91

AHLAK VE KARAKTER 93
Ahlak Tezahürü 94
Ahlaki Kalıplar.. 95
Ahlaki Karakter 96

AHLAK VE KÖTÜLÜK 98
Ahlaki Amaç..... 99
Ahlaksız İnsan 100
Ahlak Stratejisi 101
Ahlaki Yöntemler 102
Ahlak Kuyusu 103
Ahlak Kapısı 104
Ahlak Tanımları 105
Ahlak Dışı Katliam 106
Ahlak Tartışması 107

Ahlak Dışı Araçlar..... 108
Ahlak Zirvesi 109
Ahlaksızlık Nedeni 110
Ahlaksızlıklar Kralı..... 111
Ahlak Engeli..... 112
Ahlak Nutku..... 113
Ahlak Arayışı..... 114
Ahlak Akışı..... 115

AHLAK VE FARKINDALIK..... 117
Ahlaki Davranış Kalıpları 118
Ahlaklı Yaşam..... 119
Ahlaküstü Eylem..... 120
Ahlaküstü Edim Spontanedir..... 121
Ahlak Zindanı..... 122
Ahlak Zincirleri 123
Ahlaksızlık Esareti 124
Ahlaksızlık Kâbusu..... 125
Ahlaki Başarı..... 126
Ahlak Dışılık 127
Ahlaksız Eylem..... 128
Ahlakçı Baskısı..... 129
Ahlaki Çaba..... 130
Ahlaklılık Taklidi 131
Ahlaksızlık Patlaması 132
Ahlaki Değişim..... 133

AHLAK VE KÜLTÜR 135
Ahlak Hapishanesi 136
Ahlak Taklitçisi 137
Ahlaki Şartlandırmalar 138
Ahlak Fenomeni 139
Ahlak Olgusu 140
Ahlak Maskesi 141
Ahlaküstü Olmak 142
Ahlak Bekçisi 143
Ahlaklı Karakter 145
Ahlaki Çıkmaz 146

AHLAKİ DÜZELTİLME 148
Ahlaki Uyanış 149
Ahlak Paravanı 150
Ahlak Gücü... 151
Ahlaki Kısır Döngü 152
Ahlaki Komplo 153
Ahlak Yükselmesi 154
Ahlak Prangası 155
Ahlak Kriteri 156
Ahlaküstü Olma Armağanı 157
Ahlaküstü Hâl 158
Ahlaksız Olan 159
Ahlaka Karşı Sevgi 160
Ahlak Şovu..... 161
Ahlaksızlık Ve Hainlik 162
Ahlaki Uydurma 163

Ahlaki Öğrenme 164
Ahlaki Kınama 165
Ahlaki Baskılama 166

AHLAKIN ÖNEMİ 168
Ahlaklı Olmak 169
Ahlaki Tehditler 170
Ahlaki Baskı.. 171
Ahlak Mücadelesi 172
Ahlak Yansıması 173
Ahlaklılık Örneği 174
Ahlaklı Davranış 175
Ahlak Konusu 176
Ahlaküstü Farkındalık 177
Ahlak Lafazanlığı 178
Ahlakçı Gaddarlığı 179
Ahlakçı Sadistliği 180
Ahlaksızlık Kavramı 181
Ahlaki Şartlandırılmalar 183

AHLAKLILIK VE AHLAKSIZLIK 185
Ahlaki Yön.... 186
Ahlaki İlke..... 187
Ahlak Adına Katliam 188
Ahlak Dışı Eylem 189
Ahlaki Bölünme 190
Ahlaki Çırpınma 191
Ahlak Zorunluluğu 192

Ahlaksızlık Çukuru..... 193
Ahlaki Yaşam Tarzı..... 194
Ahlaki Üst Sınır 195
Ahlaklı Toplum 196
Ahlak Gemisi 197
Ahlaksızlık Suçu..... 198
Ahlaksızlık Kanseri..... 199

Hayat Sorularla Başlar

KOCAELİ, KASIM 2019 SOHBETİ

AKİF MANAF: Hayat sorularla başlar ve istisnasız herkes, sen dâhil bir soru işareti ile doğdun. Bu soru işareti senin kalbindedir. O yüzden bebekken konuşmaya başlayınca direkt sorular sormaya başladın.

Şu an çoğunu unuttun ama durmadan soru soruyordun. Cevap arıyordun. Bulamıyordun. Çünkü çevre ya cevapları bilmiyor ya bilerek cevaplamıyor ya da bilmiş gibi davranıp geçiştirme cevaplarla seni oyalıyordu.

Sonuç olarak gerçeği bulma teşebbüslerin seni düş kırıklığına uğrattı. Soru sormayı bıraktın çünkü toplum sana şunu dayattı, "Kim olduğun önemli değil, (çünkü bütün soruların bu ana soru ile ilgiliydi: "Ben kimim?") kim olacağın önemlidir".

Böylece çevre sana kim olduğunu unutturup kim olacağına yoğunlaştırdı. Nitekim bugüne kadar hayatın boyu olmadığın bir şey olmaya çalıştın. Sonuçlarını biliyorsunuz: Düş kırıklıkları ve acılar bitmez hâle geldi.

Şimdi burada o en başta sorduğunuz soruları sorup gerçeği bulabilirsiniz. Özellikle çocukluktan hatırlayabildiğiniz soruları sorma zamanı. Bugün burada hayatın boyu sorup doyurucu cevap bulamadığın sorularına yanıtlar bulabilirsin.

GERÇEĞİ ARAYAN: Üstadım, ülke çapında özellikle büyük şehirlerdeki insanlara, yaklaşık 2000 kişiye bir soru yönelttik. On üç farklı kitap ismi verdik ve bu kitap isimlerinden hangisi sizin ilginizi çeker ve hangi kitabı okumak istersiniz diye sorduk. Konular içerisinde aydınlanma, bilinç, yol, bilgelik gibi çok ilginç konular da vardı. Değişik bir sonuç elde ettik. "Ahlak" toplum bazında en çok oy alan konu başlığı oldu. 2000 kişiden yaklaşık 300 kişi ahlak konusunu

seçti. Neden toplum olarak ahlak konusuyla bu kadar çok ilgileniyoruz? Ahlak nedir? Neden bu kitap bütün toplumun ilgisini çekiyor ve böyle bir kitap yazılabilir mi?

GERÇEĞİ BİLEN: "Ahlak" konulu kitap elbette yazılabilir. Bir mahsuru yok. Toplum "ahlak" peşinde çünkü bu sizlere ilk günden beri dayatılmış bir kavramdır. O yüzden bu etki devam ediyor.

Birçok insana soruldu, "Hangi kitabı istiyorsunuz?". Gördüğünüz gibi çoğunluk "ahlak" konusunda bir kitap istedi. Bunun nedeni nedir? Çünkü istisnasız herkese ta çocukluktan beri "ahlak" dayatıldı.

"Ahlaklı ol!" dendi. Aman aman "ahlaksız" olma. El âlem ne der? Ön yargılar, baskılar ve sen "ahlaklı" olmaya çalıştın. Çünkü çevreden sürekli tepki alıyordun. Toplum her şeyine karışıyor. İşte "ahlaklı" olmalısın.

O yüzden bu konu ön planda. Aslında toplum bunu neden söylüyor? Çünkü bıkmış bu olaydan. Bu artık bıkkınlık hâline gelmiş, bu dayatmalar herkesi yıpratmış. Ama en önemlisi ahlakı dayatanların ahlaksız olmasıdır.

O yüzden insanlar "ahlak" konusunun incelenmesini, insanların nasıl "ahlaksız" hâle geldiğini, ahlak bekçilerinin neden ahlaka aykırı davrandığını, ahlakçıların "ahlak" dayatmalarının perde arkasını vs. bilmek ister.

İşte bütün bu konulara ve daha fazlasına, aklınıza gelemeyen sorulara bile yanıt verilecek. "Ahlak" denen şey asırlardır insanlığa dayatılmış, hatta "ahlak" adına insanlar işkence görmüş, asılmış, kafası kesilmiş ve diri diri yakılmıştır. O zaman nedir bu "ahlak" denen şey?

AHLAK NEDİR?

"Ahlak" kelime olarak "tabiat", "huy", "mizaç" anlamlarına gelmektedir. Yani "ahlak" kavramı, hem "iyi" hem de "kötü" denen davranışları kapsamaktadır. Kısacası "ahlak" bir insanın doğuştan sahip olduğu bireysel özelliklerdir.

Günümüzde "iyi" olanı "kötü" olandan ayırt edebilme yeteneği de ahlak kavramına dâhil edilmiştir. Toplumsal düzeyde "ahlak" bireyin toplum içinde uymak zorunda olduğu kurallar ve davranış biçimleridir.

Yani "ahlak" kavramı söz konusu olunca bireysel ve toplumsal çatışma kaçınılmazdır. Ahlak kavramı orijinalde bireye özgü nitelik ve huyları içermektedir. Fakat birey toplum içinde yaşadığında "ahlak" kavramı deformasyona uğramaktadır.

Örneğin "bencillik" bireysel bir özelliktir ve bireyin hayatta kalması için iyidir. Fakat bencillik toplumdaki kişiler arası ilişkileri olumsuz etkilediğinde toplum devreye girer ve "yalnızca bireysel çıkarları düşünmek yanlıştır" kuralını ortaya koyar.

Bu, toplumsal çıkarları hedefleyen bir ahlak ilkesidir ve yalnızca toplum için "iyi" olanı içerir. Oysaki orijinal ahlak kavramı hem "iyi" olanı hem de "kötü" olanı ayrım yapmadan kapsamaktadır. Bu açıdan birey için bencil olmak iyi bir şeydir.

"Ahlak" kavramı insan huylarını "iyi" ve "kötü" diye sınıflandırmaz yani iki ayrı sınıfa ayırmaz. Oysaki toplum "iyi" ve "kötü" diye ayrım yapar. Neticede toplumsal değerler açısından bakıldığında "iyi ahlak" ve "kötü ahlak" ayrımı yapılmaktadır.

Ahlak Kuralları

Toplumsal ahlak bakış açısından insanlık ikiye bölünmektedir – "iyi ahlaklı" olan insanlar ve "kötü ahlaklı" olan insanlar. Yani insanlık iki sınıfa ayrılmıştır – ahlaklılar ve ahlaksızlar, iyiler ve kötüler.

Doğal olarak insanlar birinci sınıf insan olmak ister yani "ahlaklı", "iyi" insan. Bir insanın kıskananları, rakipleri veya düşmanları onu ikinci sınıf insan olarak göstermek ister yani onun "ahlaksız", "kötü" insan olduğunu söyler.

Bir insanın hayatını mahvetmek için onu "ahlaksız" olarak damgalamak yeterlidir. Sonuç olarak küresel toplumda "ahlak" kavramı insanları sınıflara ayırmak, kontrol etmek, ezmek, küçük düşürmek, manipüle etmek, korkutmak ve köleleştirmek için kullanılır.

Toplumsal değerler toplumun yapısına bağlı olarak belirlenmektedir. "Ahlak" kavramı tek bir açıdan değerlendirildiğinde anlam karışıklığı ortaya çıkmaktadır. Bazıları ahlaka bilim der ve onun "iyi" ile "kötü" olanı birbirinden ayırt etmek için ölçütler belirlediğini ileri sürer.

Nitekim "ahlak" bir bilim değil, bir dedikodu olayıdır. Yani mahalle kadınları toplaşıp mahallede kimin "iyi" kimin ise "kötü" yani "ahlaklı" veya "ahlaksız" olduğuna dair

dedikodu yaparlar. Yani "ahlak" bireyle başlar, toplumun süzgecinden geçer ve kişisel yorumlarla son bulur.

Toplumsal açıdan "ahlak" kavramının alanı davranış kurallarıdır. Neticede "ahlak" konusunda bir anlam karışıklığı ortaya çıkmıştır. Bellidir ki, kuralları koyan ahlak değil toplumdur. Aslında ahlakın kurallarla hiçbir ilgisi yoktur.

Ahlak Oluşumu

Bu arada insan yapımı kurallar toplumsal ahlakı etkilemekte bireylerin davranışları ise toplumsal ahlakı oluşturmaktadır. Toplumdaki birey, huylarına göre hareket etmektedir. Toplum bireyi engellemek için ahlak kurallarını ortaya koymaktadır. Yani ahlak kuralları bireyi engellemek için toplumun aldığı tedbirlerdir.

Birey davranışlar sergiler, bu davranışlardan etkilenen toplum ahlak kuralları tasarlar, bu ahlak kuralları bireylere dayatılır, birey ahlak kurallarını çiğnerse cezaya maruz kalır. Bundan sonra birey ya kendisini baskılayarak ahlak kurallarına uyar ya da tekrar ahlak kurallarını çiğner ve cezalandırılır.

Dört tür insan var: Birincisi, ahlak kurallarına kendiliğinden uyan. İkincisi, kendini baskılayarak ahlak kurallarına uyan. Üçüncüsü, cezalandırıldıktan sonra kendini baskılayarak ahlak kurallarına uyan. Dördüncüsü, cezalandırıldıktan sonra bile ahlak kurallarına uymayan.

Yani insanların çoğu ahlak kurallarına uymak için kendilerini baskılar yani duygularına baskı uygular. Bu baskılama insan psikolojisini bozar ve çeşitli sapkınlıklara

neden olur. Bu tür sapkınlıklar daha büyük cezalara neden olabilir ya da cezaların dışında kalabilir. Sapkınlık cezaların dışında kalınca kişi cezalandırılmadan sapkınlıklarına devam eder. Mesela damacanayla seks yapan kişiler var.

Ahlak kurallarına kendiliğinden uyan insanlar iki çeşittir: Birincisi, engelli olduğu için ahlak kurallarına kendiliğinden uyan. İkincisi, bilinçli olduğu için ahlak kurallarına kendiliğinden uyan. İşte bu ikinci tür insan ahlak konusunda önemlidir.

O, bu noktaya nasıl gelmiştir? Tekâmül ederek. Yalnızca tekâmül sayesinde bir insan ahlak kurallarına kendiliğinden uyar. Başka türlü bu, imkânsızdır. Çünkü sıradan insan hayvani içgüdülerinin kölesidir ve huylarına boyun eğmeye mahkûmdur.

Ahlak Dayatması

Yalnızca tekâmül sayesinde birey hayvani içgüdüleri aşar, ebedi özüne erişir, varoluşsal prensiplerle uyum içinde yaşar ve dünyasal ahlak kurallarının ötesine geçer. Bu durumda birey ahlak kurallarına kendiliğinden, çaba göstermeden uyar.

Bireylerin toplumda sergiledikleri davranışlar toplumun dayattığı ahlak kurallarını belirler. Zira birey davranışlarıyla başkalarını rahatsız ederse, toplum devreye girer ve bu rahatsızlığı gidermek için ahlak kuralları tasarlar.

Toplum ahlak kurallarını dayattığında bireyler otomatikman doğuştan "iyi" veya "kötü" ahlaklı olmaktadır. Zira kişide doğuştan ahlak kurallarına aykırı davranma huyu varsa o kendiliğinden "kötü ahlaklı" insanlar sınıfına girer.

Mesela küçük bir çocuk bir kelebeğin peşine düşer, kelebeği yakalar, onun kanatlarını koparır ve kanatsız kelebeğin acılar içinde kıvranarak yerde sürünmesini izler. İzleme sırasında çocuk suçluluk, pişmanlık, acıma, kızgınlık, merhamet vb. duygu kargaşası yaşayarak sürünen kelebeği ayağıyla ezip öldürür.

Bu vakada ahlak kuralları küçük çocuğu cezalandırmaz ama "ahlaklı" yetişkin ona "kötü çocuk" damgası vurur. Bu çocuk büyüyünce kuşları yakalayıp kanatlarını kesebilir ve toplum hâlâ harekete geçmez.

Ama çocuk yetişkin olup bir insanın kollarını keserse toplum onu cezalandırmak için harekete geçer. Kişi bu kötü huyunu iki şekilde doyurabilir – asker olarak ya da seri katil olarak. Asker olarak yaparsa ödüllendirilir katil olarak ise cezalandırılır.

Ahlak Standartları

Bir askerin insan öldürmesi "ahlaklılık" bir katilinki ise "ahlaksızlık". Toplum tarafından savaşa gönderilip profesyonel ölüm makinesi olan asker savaştan dönünce alışkanlık icabı bir insanı öldürebilir. Bu ahlaksızlıktan kesinlikle toplum sorumludur. Ama cezalandırılan, insan olur.

"Ahlak" etrafında hep çifte standartların döndüğü görülür. Mesela bir general bir ere tokat atıp cezasız kalabilir ama bir er bir generale tokat atarsa cezadan zor kurtulur. Bütün bunlara rağmen toplum tekâmülde değil, cezada ısrar eder.

Psikolojik olarak bir insanın doğuştan sahip olduğu huylarından özgürleşmesi imkânsızdır. İnsan yalnızca belirli bir amaç için huylarını bastırabilir. Yalnızca tekâmül sayesinde

bir insan değişerek doğuştan sahip olduğu huylarının ötesine geçebilir.

Eninde sonunda "ahlak" kavramının kaynağı insan üretimi öğretilerdir. Toplumu örgütlemeyi amaçlayan bir kral kendi bencil amaçları için topluma "ahlak" dayatmıştır. Kralların ise ne kadar ahlaksız olduğunu artık herkes biliyor.

Bu ikiyüzlülüğün günümüzün küresel toplumunda devam ettiği görülmektedir. Adolf Hitler'in Almanya'ya ve Josef Stalin'in Sovyetler Birliği'ne dayattığı "ahlak" kurallarının nereye vardırdığı çok iyi bilinmektedir. Buna rağmen değişen fazla bir şey yok.

Genelde bir insanın "iyi" veya "kötü" özelliklerine ve bunların etkisiyle icra ettiği iradeli davranışlara da "ahlak" denir. Oysaki toplum "iyi" olarak nitelendirdiği şeylere "ahlaklı" "kötü" olarak nitelendirdiği şeylere ise "ahlaksız" der.

Ahlak Değerleri

Genelde iki tür ahlak var – göreceli ahlak ve mutlak ahlak. Göreceli ahlak topluluk, coğrafi bölge, doğa şartları, ırk, yaşam biçimi vs.ye göre değişiklik göstermektedir. Örneğin bazı coğrafi bölgelerde kadınların toplum içinde üstsüz dolaşması ahlaksız bazılarında ise ahlaklıdır. Dünyanın bazı yerlerinde kadınlar bazılarında ise erkekler çok eşlidir vs.

Peki, doğru ahlak hangisi? Hümanistlere göre hepsi doğru. Aslında ahlaksal değerlerdeki farklılıklar gelenekseldir. Farklı topluluklardaki insanlar asırlardır atalarından süregelen alışkanlıkları "ahlak" adı altında sürdürürler.

Mutlak ahlak ise varoluşsal dinamiklere dayanmaktadır. Varoluşsal akıştaki uyum ve denge prensiplerine "mutlak ahlak" denebilir. Mutlak düzeyde her davranış ahlaksaldır yani orada dünyevi insanın "ahlaksız" dediği bir şey asla olamaz.

Sözlük anlamı olarak "ahlak" kavramı insanın hem olumlu hem de olumsuz yönlerini içermektedir. Fakat toplumsal açıdan olumlu huylu ve olumlu davranışlı kişiye "ahlaklı insan" denir. Olumsuz huylu ve olumsuz davranışlı kişiye ise "ahlaksız insan" denir.

Keza "ahlak", insanın özellik ve huylarının bütünüdür. Bir insan bu özellik ve huyların etkisi altında olumlu veya olumsuz davranışlar sergiler. Buna rağmen toplum olumlu davranışlarda bulunan ve olumsuz davranışlardan kaçınan kişiye "ahlaklı insan" diyor.

Ahlak, bir insanın kendisine ve başkalarına nasıl davranması veya davranmaması gerektiğini belirleyen değer yargılarının bütünüdür. Diğer açıdan toplumda uyulması beklenen kuralların ve icra edilmesi gereken görevlerin tümüdür ahlak.

Ahlak Terimi

"Ahlak" terimi bir insanın fazilet ve rezilet yani "iyi" ve "kötü" özellikler denilen huylarını ifade etmek için kullanılmaktadır. Ahlak, tutum ve davranışların kaynağı olan ruhi ve manevi melekeleri ifade etmektedir.

"Ahlak" kavramının insanlığa katkısı bireylerin başkalarını düzeltmek için verdikleri mücadeleyi kendilerini düzeltmek

için vermeye başlamasıdır. İnsanlar dışa yönlendirdiği mücadele enerjisini içe yöneltmeye başlar.

İnsan artık kendini düzeltmek, iyileştirmek ve geliştirmek için çabalamaya başlar. Olumsuz huylarının kendisine de zarar verdiğini anlar. Birey başkasına acı çektirirken kendisine de acı çektirdiğini idrak eder.

Bununla birlikte kendisini düzeltmeye çalışan insan alışkanlık icabı bu sefer de kendisine şiddet uygulamaya başlar. Önceden başkalarını düzeltmek için ceza unsurunu kullanan insan bu sefer de kendisini cezalandırmaya başlar ve psikolojisini bozar.

Ahlak, bireysel ve toplumsal planda yükselmenin ve değer kazanmanın ölçüsü hâline gelmiştir. Ahlak kavramı insanlara dürüst, sevecen, merhametli, samimi, fedakâr, iyi niyetli vs. olmayı tavsiye etmektedir.

Bu arada "kötü" denen eğilimlerin bastırılması önerilmektedir. İşte bu noktada sorunlar ortaya çıkmaya başlar. Zira birey doğuştan sahip olduğu "kötü" denen huylarını bastırmaya başlayınca kişilik bölünmesi ve diğer psikolojik sorunlar ortaya çıkar.

Ahlak Yolu

"İnsan" denen canlı varlık iki unsurun birleşmesidir – ölümlü beden ve ölümsüz ruh. Bunun yansıması olarak insan toplumunda göreceli ahlak ve mutlak ahlak olguları bulunmaktadır. Mutlak ahlak ölümsüz ruhtan, göreceli ahlak ise ölümlü bedenden gelmektedir.

Bu ikilik "insan" denen canlının iki kutuplu bir varlık olmasına neden olmuştur. Nitekim insan hem "iyilik" hem de "kötülük" denen şeyleri yapabilir. Yani bir insanın sahip olduğu kabiliyetler hem "iyiliğin" hem de "kötülüğün" kaynağı olabilir.

Neticede insan olumlu şeyler yaparak gelişebilir, olumsuz şeyler yaparak ise çökebilir. Yani bir insan ahlak konusundaki tercihleri sayesinde ya "ahlaklı" ya da "ahlaksız" denen yolları seçebilir.

Gerçi ahlakçılar insana seçim hakkı sunmaz çünkü ahlaklıyı över ahlaksıza ise söver. Ahlakçılara göre onların öne sürdüğü "ahlak" kurallarına uymayan insan sapkındır. Bununla birlikte ahlakçılar insanın karşılaşabileceği tüm hayat olasılıklarını öngöremedikleri için net "ahlak" kurallarının olmadığı durumlarda kalp ve vicdanı devreye sokmayı önermişlerdir.

Fakat kalp ve vicdanın verdiği hükümler son derece bencilce olabilir. Kurnaz insan ahlakı kendi çıkarları doğrultusunda şekillendirebilir. Mesela bir zamanlar "ahlak" adına masum insanları diri diri yakmışlar ve bunun bir iyilik olduğunu söylemişler.

Bütün bu insanlık dışı eylemler güya "lucifer" denen karanlıklar kralına karşı koymak için yapılmıştır. Ahlakçıların yaptıkları acımasızlıkları örtbas etmek için her zaman açıklamaları var. Adolf Hitler'in de milyonlarca masum insanı gaz odalarına gönderirken kendine göre "ahlaki" bir açıklaması vardı.

Ahlaki Koşullanma

Ahlakçılara göre "iyilik" yapan insanın sevinç "kötülük" yapan insanın ise üzüntü duyması ahlakın varlığını ve önemini doğrulamaktadır. Oysaki sevinç ve üzüntü gibi duygusal tepkiler sadece zihinsel koşullanmalarla ilgilidir.

Bir insana ta çocukluğundan beri "iyilik" ve "kötülük" denen şeyler dayatılmışsa ve beyni yıkanıp zihni şartlandırılmışsa, kişi "iyilik" denen şeyi yapınca iyi "kötülük" denen şeyi yapınca ise "kötü" hissedecektir. Bu şartlanma sonucu ortaya çıkan koşullanmalar "ahlak" denen şeyin doğruluğunu kanıtlamaz; tıpkı insanların diri diri yakılmasının ahlaki olmaması gibi.

Ahlakçılara göre vicdan duygusu "kötülük" yapan insanı içten kınayan bir güçtür. Oysaki "vicdan" denen duygu sadece ta çocukluktan beri insana dayatılan koşullanmaların meydana getirdiği duygusal bir tepkidir.

Bir insan, ta çocukluktan beri "kötü" olarak dayatılan şeyi yapınca koşullanmanın sonucu olarak kendisini kötü hisseder ve buna "vicdanın sızlaması" derler. Oysaki bu kötü hissetme duygusu sadece koşullanmanın neden olduğu psikolojik bir tepkidir.

Ayrıca "iyilik" yapanın ödüllendirilmesi "kötülük" yapanın ise cezalandırılması yönünde koşullanma da insanı iyi veya kötü hissettirir. Bu hislerin "ahlak" ve "vicdan" ile bir ilgisi yok, sadece psikolojik koşullanmayla ilgisi var.

İnsanlara dayatılan ahlak kuralları konusunda "içtimai düzenin sağlanması" gibi bir motivasyon yeterli olmadığı için ahlakçılar hem bu hayatta hem de sonraki hayatta

cezalandırılma korkusunu bir motivasyon aracı olarak kullanmışlar. Ama görüldüğü gibi bu da fazla işe yaramamış.

Ahlak Açmazı

Ahlakçıların sunduğu "ahlak" kuralları dinamik bir yapıya sahip değil. O yüzden kendini baskılayarak onlara uymaya çalışan insan statikleşir ve fanatikleşir. Kendisini baskılayarak "ahlaklı" olmaya çalışan insan sürekli şüphelerle boğuşur ve fanatik olur.

"Ahlak" kavramı bir insanı hep geçmişte tutar ve yenilenmesine izin vermez. Zira bütün "ahlak" kuralları geçmişten gelmektedir ve küresel toplumun hızlı yenilenmesine ters düşmektedir. O yüzden ahlakçılar teknolojiye karşıdır.

Ahlakçılar ahlaki bir açmazla karşılaşınca zulüm ve haksızlıkları meşrulaştırmak için "kader" kavramını kullanmıştır. Şayet "kader" önceden belirlenmişse kişinin ahlaksızlıkları da önceden belirlenmiştir. Silinmez alın yazısının "ahlaklı" olma çabalarıyla ters düşmesine ahlakçılar hâlâ geçerli bir çözüm bulamamışlar.

Oysaki aydınlanmış insan tekâmül sayesinde dünyevi ahlak kurallarını ve "iyi" ile "kötü" ikiliğini aşar ve mutlak birliğe ulaşır. Tabii ki ahlakçılar bunun tam zıt olanını önerir. Onlara göre insan ahlaki mükemmelliğe ulaşmak için nefse karşı savaşmalı ve dünyevi tutkularla mücadele etmelidir.

Güya bu savaş iradeyi özgürleştirir. Oysaki ahlaklı olmak adına iradeyi kullanarak verilen savaş egoyu şişirir ve kibri arttırır. Ego iradeyi besler ve ahlaklı olma konusunda duyulan kibir egoyu besler ve bireyin spiritüel gelişimini engeller.

Ahlakçılara göre ahlakın amacı özgürlüktür. Oysaki ahlaklı olma takıntısı bireyi ahlak kurallarının kölesi yapar. Nitekim bireyin nihai amacı mutlak özgürlük olmaz, ahlaklı olmak olur. Yani ahlaklı olma takıntısı kölelikten başka bir şey değil.

Ahlak Anarşisi

Ahlakçıların kader, özgürlük ve irade konusundaki yorumları altı körün el yordamıyla tanımaya çalıştıkları fili tarif etmelerine benzemektedir. Çünkü bütün yorumlar bilinmeyenle ilgilidir. Zira ahlakçılar kaderin sırrını çözememişler.

Bazıları "ahlak" adı altında kendilerine yaptıkları baskılamalar yüzünden "ahlak" anarşisine götüren taşkınlıklarda bulunmaktadır. Zira "ahlak" adına yapılan baskılama psikolojiyi mutlaka bozar ve sapkınlıklara neden olur.

"Ahlaklı" olma çabaları bir insanın psikolojisini kesinlikle etkilemektedir. İşte bu etkinin olumlu mu olumsuz mu olduğu derinlemesine araştırılacaktır. Ahlakçıların "ahlak" kurallarını dayatması, onlara boyun eğen insanın "ahlak" adına insan doğasını baskılaması, ahlakçıların bazen ahlaksız olduklarının ortaya çıkması vs. insanlığı derinden etkilemektedir.

Bazıları "ahlak" felsefesinden söz eder. Gerçek şu ki, "ahlak" bir felsefe değil ve olamaz da. "Ahlak" insanlara dayatılan kurallar listesidir. Onları dayatanlar uyanlara "ahlaklı" uymayanlara ise "ahlaksız" derler. İşte konu bu kadar basittir, asla felsefi değildir.

Kalabalık dünyanın dışında yaşayan ve sadece tekâmül ile ilgilenen bir arif asla "ahlak" ile ilgilenmez çünkü ahlaküstüdür. İşte bu örnek "ahlak" kölesi olmadan da aydınlanmış, kâmil ve insanüstü insan olabilmenin kanıtıdır. Zira zeki insan ahlaki değil, ruhani yolculuk yapar.

Bir insan "Ahlak nedir?" sorusundan önce "İnsan nedir?" sorusuna geçerli bir yanıt vermelidir. O yüzden bu kitaptan önce "İnsan nedir?" kitabı basıldı. İnsanın ne olduğu, nereden geldiği, nereye gideceği ve nasıl tekâmül edeceği sorularına doyurucu yanıtlar verildiğinde, insanın neleri yapıp yapmaması gerektiği net bir şekilde anlaşılacaktır.

Ahlak Mecburiyeti

Fakat ahlakçılar "İnsan nedir?" sorusuyla ilgilenmeyip "Ahlak" nedir?" sorusunu dayatırlar çünkü onlar için insan bir hiçtir, bir köledir, "ahlaklı" olmaya mecbur olan bir günahkârdır – ebediyen cehennemde yanacak bir günahkâr.

Bir insanın ta çocukluğundan beri neyin iyi olduğuna karar vermesine asla izin vermezler. O, iyi bir şey yapsa bile onu kötülerler. Neden acaba? Tabii ki kontrol etmek için. Küçük çocuğa, en baştan itibaren yapay ''iyilikler'' dayatarak, onu köleleştirirler.

Oysaki bir insan kendi zekâsını kullanarak, bir dayatma olmadan neyin iyi olduğuna karar verirse, yaşamının gayesini de anlar. Fakat buna asla izin verilmez çünkü o, başkalarının amaçlarına hizmet etmelidir.

Gerçek şu ki, "ahlak" psikolojisi bir dayatma psikolojisidir. Dayatarak psikolojiyi bozma olgusudur. Psikolojiyi

dayatmalarla bozarak sapkınlıklara neden olma aracıdır. Bu psikolojiyi derinlemesine inceleyeceğiz.

Ahlakçılara göre bir insan ancak "ahlaki kemale" ulaşınca saadet gerçekleşir. Oysaki küçük çocuklar "ahlaki kemal" kavramının ne olduğunu bilmeden saadet yaşarlar. Zira saadet ulaşılacak bir şey değil, yaşanacak bir şeydir.

Ahlakçılara göre bir insanın özgür iradesi olduğu için "ahlaklı" olabilir. Ama aynı özgür irade sayesinde insan "ahlak" kurallarını umursamayarak "ahlaksız" damgasını yiyebilir. O zaman herkesin "ahlaklı" olması için özgür irade ortadan kaldırılmalıdır. Ancak özgür iradenin varlığı "ahlak" dayatmasında bir pürüz olduğunun kanıtıdır. Zira herkesin "ahlaklı" olması için özgür iradenin olmaması gerekir.

Ahlakçılara göre bir insan iyiyi kötüden ayırt etme gücüne sahip olduğu için "ahlaklı" olabilir. Oysaki insan ebedi özünde olumlu ve olumsuzun ne olduğunu bildiği için onun ahlaki dayatmalara ve "ahlaklı" olmaya ihtiyacı yok zira insan tekâmül ederek nihayetinde ahlaküstü olabilir.

Ahlak Prensipleri

Aslında ahlaki kurallar varoluşsal prensiplerin yansımasıdır. Mesela şiddet uygulamamak varoluşsal bir prensiptir çünkü başkalarına şiddet uygulayan kendine de farkında olmadan şiddet uyguluyor ve acı çekiyor.

O yüzden bazı insanlar özgür iradeye sahip olsalar bile kolaylıkla ahlak kurallarına uymaktadır. Bazıları ise uymakta zorlanır. Neden acaba? Bunun nedeni önceki hayatlarda edinilmiş olan alışkanlıklardır. İşte onlar bu yaşama da yansır.

Ahlaki kurallar dayatılınca ahlaki siyaset devreye girer. İnsan evladı doğası icabı içtimai bir canlı olduğu için ahlak konusunda mutlaka siyaset devreye girer. Ahlaki siyaset iki türlüdür: Birincisi, yönetimin dayattığı ahlaki siyaset. İkincisi, insanların tepki olarak icra ettikleri ahlaki siyaset.

Ahlakçılar dayattıkları siyasetin insanlar tarafından icra edilmesi için ödül ve ceza kavramını kullanmaktadır. "Ahlaklı" olanlar ödüllendirilecek "ahlaksız" olanlar ise cezalandırılacak. Ahlak siyasetinde en önemli unsur korkudur. Yani insanları korkutarak "ahlaklı" olmaya zorluyorlar.

Diğer taraftan insanlar kendi ahlaki siyasetlerini yürütüyorlar. Bunlardan birincisi ikiyüzlülüktür. Kişi ahlak kurallarına uymak istemez ama uyuyormuş gibi yapar. Hatta bazen ikiyüzlülüğünü örtbas etmek için fanatikleşir ve başkalarını sürekli eleştirir.

Bu, "ahlak" konusunda psikolojik bir durumdur. Ahlaklı olmayı fanatikçe savunanlar ve başkalarını sürekli eleştirenler aslında "ahlak" konusunda ikiyüzlüdürler. Onlar "ahlak" konusundaki eksikliklerini örtbas etmek için sürekli "ahlak" şovları yaparlar.

Ahlakçıların en büyük hayali bir ahlak toplumunun vücut bulmasıdır. Ama asırlar boyu uygulanan ahlaki dayatmalar toplumu ahlakçıların istediği şekilde ıslah edememiştir. Neden acaba? Çünkü dayatma, baskı ve korku aracılığıyla kimse gerçekten "ahlaklı" olamaz.

Ahlak Psikolojisi

Ahlak kavramı bir insanın doğuştan sahip olduğu niteliklerin gelişmesini ve çevreyle olan ilişkilerinin

biçimlenmesini içerir. Kısacası ahlak insana rehberlik eden ilke ve davranışlardır. Ahlak toplumdaki denge ve düzeni ayakta tutan temeldir.

Bir insanın hayatını inşa etmesi için bir yol haritasıdır ahlak. Bireyin yaşamına yön veren davranışlarını iyilik/kötülük, adalet/adaletsizlik, doğruluk/yanlışlık, değerlilik/değersizlik açısından değerlendiren ahlak, ilkeleriyle nasıl bir yaşam olması gerektiğini saptayan bir disiplindir.

Zaten insan davranışlarının bir kısmı dayatılan yasalarla sınırlanır, diğer kısmı ise dayatılan ahlak ilkeleriyle engellenir. Yani bir insanın toplum içinde aklına eseni ve içinden geleni yapması imkânsızdır.

Şayet bir insan aklına eseni ve içinden geleni yapmak isterse ıssız bir adaya yerleşmelidir. Orada birey istediği her şeyi yapabilir ama kısa bir süre sonra sıkılır ve topluma geri dönmek ister. Neden acaba?

Çünkü insan yaptıklarıyla ilgi çekmek, takdir görmek, övülmek vs. ister. Bazı insanlar ilgi çekmek için ahlaka aykırı davranmaktadır. Ahlaklı olmak sıradan ve sıkıcı olur ama ahlaka aykırı davranmak heyecan verici olur.

Örneğin bir oğlan çocuğu bir kız çocuğunun saçını çeker. Neden? Çünkü ondan hoşlanır ve ilgisini çekmek ister. Eğer kız çocuğu, "yapma" derse bu ilgisizlik göstergesidir ve oğlan çocuğu tekrar kızın saçını çeker.

Ama eğer kız çocuğu oğlan çocuğunun kafasına vurursa, bu ilgi göstergesidir. Oğlan çocuğu yetişkin erkek olunca hoşlandığı kadının poposunu okşar. Kadın dönüp tokat atarsa, bu ilgi göstergesidir ama "saçmalama" derse bu ilgisizliktir.

Her erkek tanımadığı kadının poposunu okşamanın ahlaka aykırı olduğunu bilir ama bazı erkekler bunu yapar. Neden? Heyecan, ilgi çekme, sıra dışı olma vs. Bir kadın tokat attığı erkeği asla unutmaz ve ara sıra hatırlar.

Ahlak Basamakları

Her insan ta çocukluğundan beri öğrenme ve sosyalleşme sürecinden geçer. Bu arada birey ahlak basamaklarına adım atar. Bireyin büyümesiyle ahlak anlayışı da belirli düzeylerde şekillenir ve hayatını etkiler.

Birinci Ahlak Düzeyi: Çocuksu ahlak anlayışıdır. Birey 1 ila 9 yaş arasında bu düzeyden geçmektedir. Bir çocuk ahlakın ne olduğunu bilmez ve ahlakı umursamaz. Küçük çocuğa yetişkinler, ''yap'' veya ''yapma'' diyerek geleneksellik öncesi ahlak dayatır.

Bazen ebeveyn çocuğuna "Arayanlara evde yok de!" diye söyler. Yani çocuğunu ahlaka aykırı davranmaya zorlar. Bazen çocuk yalan söyler bazen ise ebeveyne kızarak doğruyu söyler. Ebeveyn buna kızar ve çocuğu fırçalar.

Çocuk ebeveyne kızar çünkü ebeveyn ona sürekli, "Bana asla yalan söyleme!'' der. Ama daha sonra zorla başkalarına yalan söylettirir. Nitekim çocuk şunu anlar: ''Gerektiğinde yalan söylenir, bunun bir mahsuru yok.'' O yüzden günümüzde herkes yalan söyler.

Yani çocuğa dayatılan ahlak şudur: "Yalan söyleme ama gerektiğinde söyle!'' Bu ahlak kavramını altüst eder, çocuğun psikolojisini bozar ve çocuk ahlak prensiplerine artık saygı

duymaz. Kısacası çocuk için önemli olan yalan söylememek değil, söyleyip yakalanmamaktır.

Bu düzeyde çocuk, gereksinimlerini karşılamak için dışa bağımlıdır. Yetişkinler çocuk onların istedikleri şeyleri yaptığında, onu "bu iyidir" diyerek ödüllendirir ve istemedikleri şeyleri yaptığında, "bu kötüdür" diyerek cezalandırır.

Çocuk bu şekilde koşullandırılır ve davranışları sonuçlarına göre değerlendirir. O, ahlakı umursamaz sadece ödül almak ve ceza almamak için çabalar. Bu dönemde çocuk için tatminlik ön plandadır; o, bencil isteklerini karşılamak ister.

Sosyokültürel durum ne olursa olsun çocuk "benmerkezci" zihinsel bir tutum sergilemektedir. Küçük çocuk insanları sadece güdülerini doyurmak için birer nesne olarak görür ve kendini her şeyin merkezine koyar.

Birinci Ahlak Basamağı: Cezayı öngören ahlaktır. Çocuk dayatılan ahlaka uymayınca ebeveynler tarafından cezalandırılır. Nitekim çocuk ahlak kurallarına sadece cezadan kaçınmak için uyar. Yani ahlaka uyma farkındalığı yoktur.

Küçük çocuk kendisi için yaşar. Otorite neyi dayatırsa çocuk öyle davranmak zorundadır. Otoritenin dayattığı görüş çocuğun kendi görüşü olur. Dayatılan ödül ve ceza kuralı çocuğu fiziksel sonuca yöneltir.

Otoritenin uygun bulduğu davranış ödül, uygunsuz bulduğu davranış ise ceza uygulanmasıyla sonuçlanır. Çocuk otoritenin yokluğunda yasaklanmış davranışlarda bulunur. Ahlaki dayatmalara karşı çıkmak için her fırsatı değerlendirir.

Küçük çocuk başkalarının tercihlerini umursamaz. Çocuk sadece kazanmak ister ve bunun için uğraşır. O, sadece yaptığı şeyin sonucuna göre bir yargıya varır ve tercihler yapar. Cezadan kaçınabileceğini bildiğinde sadece istediğini yapar.

İkinci Ahlak Basamağı: Ödüllendiren ahlaktır. Bir çocuk takdir edilmek, ilgi çekmek, sevilmek, övülmek ve ödüllendirilmek için ahlak kurallarına uyar. Çocuk ahlaki dayatmalara uyum gösterir çünkü ödül almak ister, ahlakın kendisi onu ilgilendirmez.

Çocuk bu basamakta saf çıkarcı olur ve bireyci, çıkarlarına dayalı ilişkiler kurar. Onun için ihtiyaçlarını karşılayan alışveriş doğrudur. Çocuğun adalet anlayışı çıkarlara dayanmaktadır. Onun için en önemli olan tek şey bencil istek ve ihtiyaçlarının karşılanmasıdır.

Çocuğun bütün amaçları araçsaldır. Zira davranışları sadece ödül kazanmaya yöneliktir. O, dayatılan kurallara sadece ödül kazanmak için uyar. Çocuk vermek değil, sadece almak ister. Yani çocuğun davranışlarında çıkarcılık prensibi egemendir.

Çocuk yalnızca ihtiyacı karşılandığı sürece ahlak kurallarına uyar. Onun "sevgi" anlayışı sadece bencil ihtiyaçlarını karşılayanları sevmektir karşılamayanlardan ise nefret etmektir. Çocuk ancak ona oyuncaklarını veren çocuklara oyuncaklarını verir.

Üçüncü Ahlak Basamağı: Gurur duymayı sağlayan ahlaktır. Çocuk ebeveynler tarafından, "Seninle gurur duyuyoruz." ve "Bizi hayal kırıklığına uğratma." ifadeleriyle koşullandırılır. O yüzden çocuk sadece çevredekileri hayal

kırıklığına uğratmamak ve gurur duyulmak için ahlak kurallarına uyar. Aslında çocuklar on yaşında bu dönemi geride bırakmalıdır. Ama çoğu çocuk bu noktada takılıp kalır ve hayat boyu kendisiyle gurur duyulmasını ister. Bu olmayınca da hayal kırıklığına uğrar.

İkinci Ahlak Düzeyi: Şekillenen ahlak anlayışıdır. Birey 10 ila 20 yaş arası bu düzeyden geçmektedir. Bu düzeyde geleneksel ahlak devreye girer ve bireyin itiraz etmeden ahlak kurallarına uyması beklenir. Her türlü itiraz ve uyumsuzluk kavgalara neden olur. Bu kavgaların şiddeti gitgide artar.

Bu düzeyde geleneksel kurallar ve toplumsal beklentiler birey için belirleyici olur. Kişi, başkalarının görüşlerine dikkat etmeye başlar. İnsanlar arası ilişkilerdeki beklentiler ahlaki değerleri etkiler.

Birey başkalarının da ihtiyaçlarını göz önünde bulundurur. Kişi geleneksel ahlaki ilkeleri benimsemeye başlar ve kendisini ait hissettiği grubun ahlaki görüşlerini doğru olarak kabul eder. Birey grubun kararlarına ve beklentilerine uyum sağlamaya çalışır.

Kişi otoritenin yargılarını sorgulamaz ve koyduğu kuralları içselleştirir. Artık birey davranışlarının toplumsal etkilerini dikkate alır. Kişi, grubuyla kendisini özdeşleştirir ve sosyal düzeni desteklemeye başlar.

Bireyde "empati" denen duygudaşlık gelişmeye başlar. Kişi başkalarının gözüyle dünyaya bakmayı öğrenir ve onların duygularını göz önünde bulundurur. Birey duygudaşlık sayesinde başkalarını kabullenir ve onlar gibi olmaya, taklit etmeye başlar. Kişi için ait olduğu çevrenin beklentileri kendi beklentilerinin önüne geçer.

Dördüncü Ahlak Basamağı: Onaylayan ahlaktır. Bu basamakta bireye "iyi çocuk" olma kuralı dayatılır. Bu arada çocuk "iyi çocuk" olmak için ahlaka aykırı davranabilir. Mesela sınavda kopya çekebilir. Çocuk başkalarının onayını almak için çabalar ama bu arada çatışmalar yaşar. Zira bazen çocuk başkalarının onayladığı şeyleri yapmak istemez. Bu durumda çocuk ahlaka başkaldırır.

Bu basamakta birey "biz" olgusunu içselleştirir, başkalarına bağlanır ve kişiler arası uyum için çabalar. Kişi ahlak kurallarına uyarak "iyi insan" olmaya çalışır. O, kendini başka insanların yerine koymayı öğrenir ve onların beklentilerine göre hareket eder. Zira insanlar arası beklentiler ahlaki davranışları etkiler.

Birey "iyi vatandaş" olmak için çabalamaya başlar. Bunun için güvenilir, doğrucu, ilgili, sevecen ve uyumlu olmaya çalışır. Kişi çevrenin ondan beklediği rolü üstlenir. Zira "iyi insan" olma özelliklerine uyunca ödüllendirilir.

"Bizimkiler ne der?" düşüncesi kalıplaşır. Birey çevresi tarafından kabul edilmek için çabalar. Artık onun için diğerlerinin görüşü ve sosyal kabulü önem taşır. Yakınlarından eylemleri için onay alır ve onların takdirini bekler.

Bireyin en temel güdüsü ait olduğu topluluk tarafından kabul edilmektir. O yüzden topluluk nasıl davranmasını isterse öyle davranır. Başkalarından saygı beklediği için saygılı davranır. Artık birey için saygı, güven, sevgi, minnettarlık, sadakat vb. değerler önemli olur. O, diğerlerinin görüşlerini dikkate alır ama aynısını onlardan da bekler. Kişi kendisi için bir şey alınca sevdikleri için de alır.

Beşinci Ahlak Basamağı: Otoriteyi dayatan ahlaktır. Çocuk toplum tarafından dışlanmamak ve kanunlar önünde suçlu durumuna düşmemek için ahlak kurallarına uyar. Bunu istediği için değil, mecbur olduğu için yapar. Çoğu çocuk on üç yaşına varınca bu basamakta hareket eder.

Bu basamakta yasalara uygun düzeni koruma eğilimi ortaya çıkar. Bireyde vicdan oluşmaya başlar, mevcut sosyal sistemi sürdürme dürtüsü meydana gelir. Kişi temel ihtiyaçlarının karşılanması adına ait olduğu refahın ve toplumsal düzenin korunması için ahlaka uyar.

Birey, sosyal çıkarları toplumsal düzenin sürekliliğiyle çelişmediği sürece ahlak kurallarına uymaya çalışır. Kişi ahlaki kanunlara ve düzene uyum sağlamak için çabalar. İnsanın temel güdüsü, toplumsal düzenin sürekliliğini ve yararlarını korumaktan ibarettir.

Birey herkesin ahlak kurallarına uymasını ister. Kişi askere gidilmesi, vergi ödenmesi, insan haklarının korunması vb. sorumluluklar üzerine düşünmeye başlar. Onların önemini anlar. Bu basamakta, bir evladın ebeveyninin kanun dışı eylemlerini polise ihbar ettiği görülür.

Altıncı Ahlak Basamağı: İsyana neden olan ahlaktır. Ergenlik çağındaki çocuk ahlak kurallarına başkaldırır ve isyan eder. Ergen, özgürlüğünü kazanmak ister ahlak ise onu sınırlandırır. Bu, onu sinirlendirir. Birey anarşiye yatkınlık gösterir ve bulunduğu her yerde düzeni bozmak ister.

Üçüncü Ahlak Düzeyi: Koşullandırılmış ahlak anlayışıdır. Birey 20 ila 20+ yaş arası bu düzeyden geçmektedir. Bu düzeyde geleneksel ahlak kuralları bireyin kanına işlemeye

başlar ve zihin koşullanır. Birey, "Pavlov'un köpeği" misali hareket etmeye başlar. İnsan bir ahlak robotuna dönüşür.

Fakat bazı aydınlanmış insanlar bu düzeyden geçerek gelenek ötesi değerlere sahip olur. Küresel toplumun az bir kesimi bu hâle ulaşabilir. Birey evrensel değerleri benimser ve bütün insanların haklarına saygı duyar.

Birey dünyevi ahlak kurallarını aşar ve insanüstü bir insan olur. Onun seçimleri varoluşsal ilkeler temelinde ve mutlak iradeye dayanarak yapılır. Birey dünyevi ahlakı umursamaz çünkü ahlaküstü bir hâle ermiştir.

Yedinci Ahlak Basamağı: Sosyal anlaşmalara yönelik ahlaktır. Bu basamakta birey toplumun yararlarını gözeterek hareket etmeye başlar çünkü bunun kendisi için faydalı olduğunu anlar. Bu seviyede çevredeki insanların sevgi ve saygısı hayati önem taşır. İşte bunları kazanmak için birey ahlak kurallarına uyar.

Birey toplumsal ahlak kurallarına ve anlaşmalara uyum sağlamaya çalışır. O, artık kişisel farklılıkları doğal karşılar ve göz önünde bulundurur. Kişi için doğru olan toplumsal değerler bireysel değerlerle çeliştiği durumda bile toplumsalı desteklemektir.

Her insanın hakları, tercihleri ve değerleri vardır. Birey bütün bu göreceli değerlere saygı duymaktadır. Toplumsal yasalar bir nevi insanlar arası anlaşmalara dayandığı için kişi onlara uyar ve onları destekler.

Bu basamağa ulaşmış insan toplum üstü bir bakış açısına sahip olabilir. O zaman bireyin davranışları toplumsal ahlak değerlerine ve kurallarına kendiliğinden yani

çaba göstermeden uygun olur. Birey toplumsal yaşamın gerektirdiği ahlaki kurallara ve davranış biçimlerine uyar. Yani bu tür insan toplum ile toplumsal bir uzlaşma içinde olur.

Sekizinci Ahlak Basamağı: Kurallara yönelik ahlaktır. Birey ahlak ilkelerine yönelir fakat kendi seçtiği ahlak ilkeleri doğrultusunda hareket eder çünkü çıkarlarını düşünür. Birey sırf çıkarları adına ahlaki kurallara uyar. Sırf ahlaki ilkeler adaleti dayattığı için birey adaletli olmaya çalışır. Bu arada herkesten daha fazlasını hak ettiğine inanır. Fakat dayatılan ahlaki kurallar suçluluk ve utanç duygularına neden olduğu için kişi onlara uyar.

Ayrıca bu basamakta aydınlanmış insan evrensel ahlak ilkelerini benimser. Birey için tüm insanlar kendiliğinden eşittir yani kişi tüm insanlara eşit davranmak için çabalamaz – bu kendiliğinden olur.

Birey için davranışların temel ölçütü evrensel değerler ve insan haklarıdır. Kişi bireysel ve toplumsal sorumluluklarını asla unutmaz ve onları kendiliğinden yerine getirir. Koşullar ne olursa olsun birey için "insan" denen canlı varlık ön plandadır.

Ahlaküstü hâle gelmiş insan beklentisizce iyilik yapar ve karşılığını umursamaz. Artık doğru ve yanlış olanı birey kendisi belirler. Ama bu arada özgürlük, adalet, hak ve ahlak ilkelerini kesinlikle göz önünde bulundurur.

Dokuzuncu Ahlak Basamağı: Şartlandırmalara dayanan ahlaktır. Yaşlı insan artık ahlak kurallarıyla iyice şartlandırılmıştır. Ahlakın hayati olduğunu ve onsuz yaşayamayacağını düşünür. Ahlaklı olmak ona güven telkin

eder. İşte ahlakçıların hedeflediği şey tam da budur. "Ahlaklı olan güvende, olmayan ise güvende değil" fikrini herkese dayatmak.

Bu basamakta aydınlanmış insan ahlaküstü zirveye ulaşır. Onun için dünyevi "ahlak" hiçbir şey ifade etmez çünkü o zaten kendiliğinden varoluşsal ahlak ilkelerine uymaktadır. Sıradan insan bu ilkeleri anlamayabilir ama onlar yaşam akışına aykırı değildir.

Ahlak Çıkmazı

Annesi hastalanıp ölüm döşeğine düşen fakir bir oğulun acilen hastalığı iyileştirecek ilacı bulması gerekir. Oğul bir eczanede gereken ilacı bulur ama parası yetmez. Eczacıya yalvarır ama eczacı cimri ve taş kalpli olduğu için düşük bedele ilacı vermeyi reddeder.

Bu durumda oğulun dört seçeneği var: Birincisi, eczacıyı öldürmek ve ilacı almaktır. İkincisi, eczacıya silah çekmek ve tehdit ederek ilacı almaktır. Üçüncüsü, ilacı çalmaktır. Dördüncüsü, para çalıp ilacı almaktır.

Yani oğul "ahlaklı" davranırsa annesini kaybedecek ve suçluluk duygusundan acılar içinde kıvranacak, mutsuz olacak. "Ahlaksız" davranırsa, annesini kurtaracak ama hapse girerek acı çekecek. Ama buna rağmen annesini kurtardığı için mutlu olacak.

Ahlakçılara göre "ahlaklı" olmak mutluluk "ahlaksız" olmak ise mutsuzluk getirir. Ama burada tam tersini görüyoruz. Oğul "ahlaklı" davranmalı diyenler ödül ve ceza ilkelerine göre hareket ederler. Onlar birinci ahlak düzeyinde takılıp kalmışlardır.

İnsanların çoğu ikinci ahlak düzeyinde yaşar. Bu düzeydeki insan, oğulun annesini kurtarmak için "ahlaksız" davranmasını yeğler. Oğul hapse girse de annesini kurtarmış olur. Oysaki "ahlaklı" olmayı tercih edip annesinin ölümünü izlerse hayat boyu pişmanlık acısı çeker.

İnsanların daha azı üçüncü ahlak düzeyine geçer. Bu düzeydeki insan, "Oğul, ahlakı göz önünde bulundurarak öyle davranmalıdır ki hem annesini kurtarsın hem de hapse girmesin.'' der. "Aptalca davranırsa, yasaların önünde suçlu duruma düşer. Bu arada insanlık ve insaf nezdinde eczacı zaten suçludur. Bir insanın hayatı her şeyden daha önemli olduğu için oğul çabalarında haklıdır. Ölüm döşeğindeki insan yabancı olsa dahi, eczacı onu kurtarmak için elinden geleni yapmalıdır." diyerek devam eder.

İnsanlar ahlak gelişiminin farklı basamaklarında yer aldıkları için bu soruya cevapları farklı olacak. Aslında çok daha değişik cevaplar verilebilir. Mesela oğul her şeyini satıp parayı bulmalı veya borç almalı ya da kredi çekmelidir. Fakat oğulun böyle alternatifleri olmadığı için "ahlaklılık" ile "ahlaksızlık" arasında sıkışıp kalmıştır.

İnsanlığa bu konuda muazzam bir çözüm sunulabilir. İnsanlara ta çocukluktan beri "ahlak" kurallarını dayatmak yerine fedakârlık öğretilirse, eczacı ilacı bedavaya bile verebilirdi. Fakat "ahlak" ve "adaleti" öğretenler "asla almadan verme" prensibini dayattığı için herkes alma peşindedir. Bu durumda da eczacı başkasının ölümünü umursamaz.

Aslında insanlığın "ahlak" konusunda radikal bir değişime ihtiyacı var. Bu değişimin gerçekleşmesi için insanların tekâmül etmesi şart. Çünkü ölümlü beden değil, ölümsüz

varlık olduğunu idrak eden insan her zaman her şeyini feda etmeye hazırdır. Ahlaklı olduğu için değil, ahlaküstü olduğu için.

Ahlak Kavramı

Ahlakın kişi üzerinde çeşitli etkileri var. Bunlardan biri kişilik bölünmesidir. Zira kişinin bir parçası ahlaka uymak diğer parçası ise uymamak ister. Zihin bölünür, bir kısmı öteki kısmını ahlaklı olmaya ikna etmeye çalışır.

İnsan kişiliğini oluşturan unsurlardan biri ahlaktır. Her insanın şahsiyeti kişiye özgü davranış eğilimlerinin dinamik bir bütünüdür. İnsan şahsiyetini ortaya çıkaran unsurlar soya çekim, biyoloji ve çevredir.

Her çocuğun şahsiyeti sıfır ile beş yaş arasında aile tarafından şekillenmektedir. Bu yaşlarda, çocuk ilk defa doğru ile yanlış kavramları sayesinde ahlakla karşılaşmaktadır. Daha sonra çevre çocuğun şahsiyetini etkilemeye başlar. Çocuk bu dönemde ahlaka aykırı davranışlarla karşılaşır.

Bir insanın başka birisiyle ilgili sergilediği tutum ahlaki davranışın psikolojik yönünü belirlemektedir. Ahlaki davranışı iki unsur belirler, davranışı sergileyenin benliği ve karşıdakinin kişiliği.

Bireyin başkalarına karşı olan ahlaki tutumu kendi kişiliğini yansıtmaktadır. İnsanın kendi şahsına karşı ahlaki tutumu "benlik" denen unsurla ilgilidir. Birey zekâsını kullanarak kendisine dışardaymış gibi bakabilir ve kendi şahsını objektif bir şekilde görebilir.

Bunun sayesinde insan kendi şahsına karşı olan ahlaki tutumlarından agâh olabilir. Fakat bu, kolay bir şey değildir. Her insan benliğe sahiptir ve ahlaki davranış benlik ile dış dünya arasındaki iletişimin bir tezahürüdür.

Ahlaki Eylem

Benlik ahlaki davranışların ortaya çıkmasında etkili bir rol oynar. Bu arada benliğin oluşumunda, ahlakı dayatan toplumun büyük etkisi vardır. Birey başka insanlarla iletişime geçince ahlaki davranış söz konusu olur.

Sosyal davranış ahlaki eylem hakkında bir yargıya varılmasını sağlar. Davranışın ahlaki düzeyini belirlemek için insan belli bir zekâ kapasitesine sahip olmalıdır. Bir insanın zekâ yaşına göre ahlaki davranışlar konusundaki yargıları farklı olur.

Küçük çocuk ahlakı umursamaz ama yetişkin ahlakı ciddiye alır. Neden acaba? Çünkü doğal olan küçük çocuğa, dayatılan ahlak yapay gelir. Oysaki yapaylaşmış yetişkin ahlak kurallarını doğal olarak karşılar. Nitekim çocuk ile yetişkinin ahlaki davranışları farklı şekilde değerlendirilir.

Cinsel ahlak konusu ahlak sahasında meydana gelen tartışmaların çoğunluğunu teşkil etmektedir. Ahlak sisteminden hoşlanmayan insanlar en fazla cinsel ahlak kurallarını eleştirmektedir. Zira insanlar cinsel özgürlük ister, oysaki ahlak onların özgürlüğünü engeller.

Toplumun ahlak ilkeleri insanın alt benliğini baskı altına almaktadır. Bu da birçok psikolojik sorunlara ve sapkınlıklara neden olmaktadır. Ahlak sistemini daha etkili bir şekilde dayatmak için toplum evlilik kurumunu icat etmiştir.

Ahlak Boyutları

"Ahlak" denen olgunun üç boyutu vardır: bilgi, duygu ve davranış. Ahlaki bilgi neyin "doğru" neyin ise "yanlış", neyin "iyi" neyin ise "kötü", neyin "yasal" neyin ise "yasak" olduğu vs. hakkındaki bilgidir. Bu bilgi ahlak değerleri denen şeyleri de içermektedir.

Başkasının malının çalınmasının "kötü" bir şey olduğu ahlaki bilgidir. Bir insan bu bilgiye ulaşınca duygusal bir tepki verir. Bazıları, "Zaten çalmam." der, bazıları, "Çalarsam 'kötü' biri olurum o yüzden çalmamalıyım." bazıları ise "Kimin umurunda ihtiyacım olursa çalarım." der.

Nitekim başkasının malını çalmamak ahlaki davranıştır. Bu açıdan ahlaklı olmak isteyenler iki şekilde davranır, ya başkalarının malını çalmaz ya da çalar ama yakalanmamaya çalışır. Şayet yakalanmazsa "ahlaklı" olarak bilinmeye devam edecektir.

O yüzden küresel toplumda yaygınlaşan durum şudur: İnsanlar "ahlaklı" olmak yerine yakalanmamaya çalışıp "ahlaklı" görünmek için çabalar. Yani aslında çoğu insan "ahlakı" umursamaz sadece bencil isteklerini ve ihtiyaçlarını karşılamakla ilgilenir.

Başkasının malını çalan insan suçluluk hissederse bu ahlaki duygudur. Peki, bu duygu nereden kaynaklanıyor? "Ahlak" dayatmalarından. Kişiye ta çocukluktan beri çalmanın "kötü" bir şey olduğu dayatılmıştır.

O yüzden kişi çalınca şartlanma yüzünden kendisini kötü hisseder. Ama şayet ona hiçbir zaman, "Çalmak kötü bir şeydir." denmezse, belki de çalmayacak. Yani bir çocuğa,

"Başkasının malını çalma!" demek ona bu konuda fikir vermek demektir.

Ahlaki Bilgi

Belki de çocuğun aklına çalma fikri gelmeyecek ama yetişkinler onun kafasına bu fikri sokuyor ve çalmasını sağlıyor. Bu, bütün diğer ahlak kuralları için de geçerlidir. Yani aslında ahlakçılar insanlara iyilik yapmıyor, kötülük yapıyor.

Ahlaki bilgi, duygu ve davranış her zaman birbiriyle dayanışma içinde olmayabilir. Bilgi duyguları tetikler duygular ise davranışı dürtükler. Ahlaki bilgi edinmiş insan illa ahlaki duygulara ve ahlaki davranışlara sahip olacak diye bir mecburiyet yoktur. Eninde sonunda her insan özgür iradesine göre hareket eder.

Buradaki en büyük pürüz, ahlaki bilgi dayatılmasının insanları ahlaka aykırı davranmaya sevk etmesidir. Ahlakçılar ahlaki bilgileri dayatarak insanlara çok iyi bir şey yaptıklarını düşünüyor aslında insanlığa en büyük zararı onlar veriyor.

Genelde ahlaki bilginin örnek olan insanlardan öğrenilmesi önerilir. Bu öneri olumsuz sonuçlara neden olabilir. Ahlak örneği olan kişi, ahlaksız davranıp bunu örtbas edemezse toplumun büyük tepkisine neden olur.

İnsanlar, "Madem bu kişi ahlaksız davranıyor, ben neden kendimi sınırlamalıyım?" tarzında sorular sormaya başlar ve hatta soru sormakla kalmaz aynı şeyleri yapmaya başlar. O yüzden toplum asla "ahlak modeli" denen kişiler üretmemelidir çünkü bunun olumsuz yan etkileri vardır.

Ayrıca "ahlak modeli" denen kişilere kesinlikle ihtiyaç yok. "Ahlak" nedir ki onun modeli de olsun. Ahlak bir çeşit kurallar bütünüdür ve insanlar özgür iradelerini kullanarak onlara uyar ya da uymaz.

Ahlak Modeli

Bir "ahlak modeli" insanları kızdırıp ahlaka aykırı davranmalarına neden olabilir. Ayrıca insanlık tarihi, illa herkes ahlak kurallarına uyacak diye bir durumun asla olmayacağını kanıtlamıştır.

İnsanlara her çeşit işkence uygulamak ve onları diri diri yakmak bile başkalarının ahlaka aykırı davranmasını engellememiştir. Demek ki insanların ahlaklı olması için tamamen farklı bir yaklaşım gerçekleştirilmelidir. Bu yaklaşımın öteki adı TEKÂMÜL ve DEĞİŞİM olgularıdır.

Ahlak kuralları insanın içsel ve dışsal değişimine neden olmaktadır. Kişi bunun farkında olabilir de! Olmayabilir de! Ama ahlaki dayatmalar kesinlikle insan psikolojisini etkilemektedir ve değişimlere neden olmaktadır.

Birey güzel bir insan görür ve onu arzular. Bunun arkasından zihinsel bir mücadele başlar çünkü kişi ahlak kurallarını hatırlar ve zihinsel çatışma başlar. İşte bu çatışmanın farkında olmamak imkânsızdır.

Ahlaki bilgi hem zihni hem de farkındalığı etkilemektedir. Ahlaki bilgi ile ahlaki duygudan sonra ahlaki davranış devreye girer ve bu mutlaka kontrol unsuru içermektedir. Ahlak konusunda iki tür kontrol mekanizması oluşmaktadır – iç kontrol ve dış kontrol.

İç kontrol sağlanmadığında dış kontrol de sağlanamaz. Mesela bir erkek bir kadından hoşlanır ve ona dokunmak ister. Bu istek zihinsel gerçekleşirse fiziksel de gerçekleşir. Sonuç iki türlü olur ya kişi tokat yer ya da öpücük alır.

Ahlaki Kontrol

Çocuk büyüyünce ahlaki iç kontrol artmaya başlar. İki tür iç kontrol var – zoraki ve kendiliğinden. Sadece yaşlanan insan zoraki iç kontrolle uğraşmaktadır. Fakat tekâmül sayesinde olgunlaşan insan kendiliğinden, doğal iç kontrole sahip olmaktadır. Buna "kontrolsüz kontrol" diyoruz. Yani ahlaki kontrol için hiçbir çabaya ihtiyaç yok.

Çocuk büyüyünce ebeveynler, bakıcılar ve öğretmenler iç kontrolü meydana getirmeye çalışmaktadır. Bunu dayatarak, tembihleyerek, ikna ederek, tehdit ederek, korkutarak, cezalandırarak, pataklayarak vs. sağlamak için çabalamaktadır. Bütün bunlar çocuğun psikolojisini olumsuz etkilemektedir.

Ahlaki baskı ne kadar sert olursa, çocuktaki direnç de o kadar güçlü olur. Bazen çocuk inadına ahlaka aykırı davranır. Bazen ise intikam amaçlı bunu yapar. Bazı vakalarda ise çocuk kendine büyüyünce kesinlikle ahlaka aykırı davranacağına söz verir. O yüzden çocuklukta ahlaki dayatmaların sadece zararı var. Çünkü kimse zorla ahlaklı yapılamaz!

Çocukluk çağında görülen ahlaki terbiyede pürüzler olmasaydı dünyadaki herkes ahlaklı olurdu. Ama değil. Neden acaba? Çünkü küresel toplumdaki çocuklara verilen ahlaki terbiye hiçbir işe yaramıyor.

Peki, çözüm nedir? Çözüm, çocuklara ahlaki kuralları dayatmamaktır. Zira çocuklar laf dinlemez, taklit eder. Eğer ebeveyn yalan söylüyorsa çocuk da yalan söylemeye başlar. Bu nedenle ebeveynler tekâmül ederek ahlaküstü olmalıdır. O zaman çocuklar da ahlakın ötesine geçerek ahlakın âlâsını yapar.

Ahlakçılar "ahlak dışı" hâllere ahlak ilkelerinin çiğnenmesi der. Ahlak dışılık üç türlü olur – fiziksel, zihinsel ve duygusal. Kişi duygularıyla ahlak dışı bir şey arzular, zihniyle ahlak dışı bir şey düşünür veya bedeniyle ahlak dışı bir şey yapar.

Ahlak Bilinçliliği

Oysaki ahlakın dışına çıkmak tamamen başka bir anlam taşımaktadır. Ahlakın dışına çıkmak ahlaktan özgür olmak demektir. Peki, bu ne anlama geliyor? Ahlaktan özgür olmak ahlaki dayatmalara ve baskılamalara ihtiyacın olmaması demektir. Birey tekâmül ederek kendiliğinden mutlak ahlakın ilkelerine uymaktadır.

Birey arzuladığı bir şeyden ötürü suçluluk duyuyorsa bu, ahlak bilinçliliğidir. Yani ahlaki şartlandırılma sonucu kişi doğal bir şey istese bile suçluluk duyar. Kısacası bireyin psikolojisi ahlaki dayatmalar yüzünden bozulmuştur. Bu durumda ahlaki farkındalık ahlak dışı eylemi engellese bile birey depresyona girer.

İşte bu sıkça yaşanan ikilemdir. Kişi ahlak dışı bir şey yaparsa mutlu yapmazsa mutsuz olur. Peki, çözüm nedir? Çözüm, kişinin ıssız bir adaya gidip ahlak dışı eylemi orada gerçekleştirmesidir. Bu, onu mutlu eder ve aynı zamanda bu ahlak dışı eylemin çok da matah bir şey olmadığını gösterir.

Ya kişi birinden intikam alarak onu öldürmek istiyorsa, o zaman ne yapacak? O zaman ıssız adaya intikam almak istediği kişinin kuklasını götürecek ve yapmak istediğini ona yapacak. Bu, onu rahatlatacak ve aynı zamanda intikamın anlamsızlığının farkına vardıracak. "Ahlaki bilinçlilik" benliğin ahlak dışı dinamiklere sahip olduğunun farkına varılmasıdır.

Kimse vicdan duygusuyla doğmaz. Küçük çocuğun vicdan diye bir şeyi yoktur. "Vicdan" denen duygu sonradan oluşmaktadır. Peki nasıl? Dayatmalar sonucu. Bir çocuğa "iyi" ve "kötü", "doğru" ve "yanlış" ikilikleri dayatılıp, zihin şartlandırılınca çocuk "kötü" şey yaptığında "kötü" hisseder.

İşte bu kötü hissetmeye "vicdan azabı" denir. Mesela eğer bir çocuğa, "sana vurana mutlaka vurmalısın" fikri dayatılırsa çocuk vurmadığında vicdan azabı çeker. Ama şayet çocuğa, "sana vurana asla vurmamalısın, onu affetmelisin" tutumu öğretilirse çocuk vurduğunda kötü hisseder.

Ahlaki Beyin Yıkama

İşte "vicdan" tamamen dayatmalar yüzünden oluşmuş koşullanmalardır. Zihni nasıl koşullandırırsan "vicdan" o yönde tezahür eder. Örneğin eğer bir insana "şunu yaparsan ebediyen yanarak azap çekersin" düşüncesi dayatılırsa kişi o şeyi yapmaktan ölesiye korkar.

Yani onu engelleyen şey farkındalık olmayacak, acı çekme korkusu olacak. Ama korku insan psikolojisini bozar ve çökertir, kişiyi mutsuz ve depresif yapar. İşte bu depresif hâlden çıkmanın yolu hiddet, şiddet ve fanatizmdir. Kişi istediğini yapamadığı için sürekli öfkelenir ve başkalarına

şiddet uygular. Mesela kendini patlatarak masum insanların ölümüne neden olur.

Ahlaki beyin yıkamanın sonucu her zaman acımasızlık olacaktır. Kişi ya kendisine ya da başkalarına acımasızca davranacaktır. Kişi ya kendisini keser, kamçılar ya da başkalarını keser, bıçaklar. Çünkü kişinin psikolojisi hasar görmüştür.

Bir çocuğa "iyi" ile "kötü" kavramları bilgi şeklinde dayatılınca ahlak bilinçliliği gelişmeye başlar. Buna "ahlak gelişmesi" denebilir. Yani çocuk artık "iyi" ile "kötü" deneni birbirinden ayırt etme bilgisine ulaşmış durumda olur.

Ahlak gelişmesinin bu aşamasında farkındalıktan vicdana bir geçiş gerçekleşir. Yani çocuk, "kötü" denen bir şey yaptığında otomatikman kötü hisseder veya başka bir deyişle "vicdan yapar".

Ahlak bilgisi doğal olarak duyguları tetikler. Birey istediğini yapamayınca üzülür ve isyan eder. Yani ahlak bilgisine duygular eklenince "vicdan" denen mekanizma devreye girer. "Vicdan mekanizması" psikolojiyi etkiler ve bireyi ahlaklı davranmaya zorlar.

Ahlak Bekçiliği

Ahlakçılar dışarıdan vicdan ise içeriden ahlak bekçiliği yapar. Yani ahlakçılar her zaman kişinin yanında olup onu kontrol edemez. O yüzden, oluşturdukları ahlaki vicdan kişiyi içten kontrol eder ve engeller.

Ahlakçılar dürüstlük ve doğruluğu dayatır ve insanların ahlaklı olacaklarını umut eder. Bu umutlar boşa çıkar çünkü

insan kendi bencil çıkarları yönünde hareket eder. Her ne kadar ta çocukluktan beri herkese dürüst olmak dayatılsa da insan işine geldiğinde gözünü kırpmadan yalan söyler.

Bir insanın ahlaklı olma çabaları ne kadar yoğunsa vicdan duygusu da o kadar güçlü olur. Genelde "ahlaklılık" denince güçlü bir vicdan duygusu kastedilir. Yani ahlakın içsel bekçisi olan vicdanın, kişinin ahlaklı olmasını sağlayacağına inanılır.

Ahlak bireylerden saygılı olmalarını talep eder. Çünkü "ahlak" olgusunun tüm amacı bir arada yaşayan insanların uyum ve ahenk içinde yaşamasıdır. Bunun için başkalarının kişiliğine saygı şart.

Asırlardır ahlakçıların tüm çabalarına rağmen küresel toplumun insanları bir türlü uyum ve ahenk içinde yaşamayı beceremedi. Demek ki, uygulanan tüm ahlaki baskı ve dayatmalar hiçbir işe yaramadı.

Peki, çözüm ne? Çözüm yepyeni bir yaklaşımdan geçer. Nedir bu yepyeni yaklaşım? Artık kimseye ahlaki baskı uygulanmamalıdır. İnsanlara sadece gerçekten kim olduklarını, ebedi ruhi varlık olduklarını göstermek gerekir.

Ahlaküstü İnsan

Geçici beden değil, ebedi varlık olduğunu idrak eden insan ahlaküstü olur ve kendiliğinden ahlaki ilkelere aykırı davranmaz. Kim olduğunu bilen insan ebedi özüne saygı duymaya başlar ve öz saygısı yükselir.

Kendine saygı duyan insan kendiliğinden başkalarına da saygı duyacaktır. O yüzden suni bir şekilde başkalarına

saygıyı dayatmak hiçbir işe yaramaz. Kişi kendisine saygı duymazsa kimseye duymaz.

Oysaki küresel toplumda ebeveynler çocuklarını kontrol etmek için onların öz saygılarını yerle bir ediyor sonra da çocuktan saygı bekliyor, saygı talep ediyor. Çocukların ebeveynlere saygı duymamalarının tek nedeni ebeveynlerin çocuklarının öz saygısını zedelemesidir.

Başkalarına saygı duyabilmek için kişi hem bedenine hem zihnine hem duygularına hem de ruhuna saygı duymalıdır. Ayrıca insan kendi yaşamına, çabalarına, gayelerine, bilgisine, kişiliğine ve bütünlüğüne saygı göstermelidir.

Ahlakçılar saygıdan konuşurken bedene olan saygıyı kastediyor çünkü kimse ne ruhu görüyor ne de ruhun ne olduğunu biliyor. Fakat tekâmül eden insan ebedi ruhi özünün farkındadır o yüzden başkalarının önce ruhuna sonra da bedenine saygı duyar. Bu, saygının mükemmel olanıdır!

Genelde insanlar başkalarından saygı bekler ama kimseye saygı duymaz. İşte bu, günümüzün ahlaki çıkmazıdır. Neden acaba? Çünkü birey kendisine saygı duymuyor ve kendisine saygı duyma ihtiyacını başkalarından saygı alarak karşılamaya çalışıyor.

Ahlak Türü

Aslında sağlığa zararlı alışkanlık ve davranışlar, sigara, alkol, uyuşturucu ve başka zararlı maddelerin kullanımı kendi sağlığına ve bedenine saygısızlıktır. Yani en basiti, sigara içen insan ne kendine ne de başkalarına saygı duyabilir!

İnsan sosyal bir varlık olduğu için "sosyal ahlak" diye bir kavram vardır. Peki, nedir bu sosyal ahlak? Asosyal olmamaktır. Dünyada ne kadar insan varsa o kadar ahlak türü var. Yani ahlak kişiye göredir.

Oysaki ahlakçılar herkesin standart ahlaklı bir insan olmasını ister ama hâlâ bunun imkânsız olduğunu anlamaz çünkü kendileri bile söylediklerine inanmaz. Bir arada yaşayan insanlar doğal olarak birbirleriyle iletişime geçmekte ve çeşitli davranışlar sergilemektedir.

Sosyal iletişimlerin neticesinde "iyi" ve "kötü" davranışlar ve sonuçlar ortaya çıkar. İşte ahlakın sosyal yönü bunlarla ilgilenmektedir ama tüm çabalara rağmen bu alanda da olumlu ilerleme kaydedilmemektedir.

İnsan davranışlarını etkileyen birçok şey var. Onlardan biri de ahlak ilkeleridir. Örf, gelenek ve âdetler nesilden nesile aktarılan ve insan davranışlarına yön veren unsurlardır.

Gelenekler âdetlerden daha güçlü bir etkiye sahiptir. Bir insan geleneğe aykırı davranırsa toplum sert tepki verir ve hatta kişiyi toplumdan dışlar. Oysaki kişi âdete önem vermezse toplum onunla dalga geçer, alay eder ve ciddiye almaz.

Ahlak İlkeleri

Bütün bu gelenek ve âdetler ahlak ilkelerinden nasibini almıştır. Ahlak ilkelerinin kökleri çok uzak geçmişe dayanır. Bir anlamda ahlak ilkeleri toplumsal yaşamın altüst olmasını önleyen kalıplardır.

Fakat her şeyde olduğu gibi ahlak ilkeleri de değişime uğrar. O yüzden onlar görecelidir ve toplumdan topluma farklılıklar göstermektedir. Bu nedenle Asya'da kadınlar her tarafını örtmekte Afrika'da ise üstsüz dolaşmaktadır.

Gerçek şu ki, ahlakçılar ahlakın değişmez olmasını ister. O yüzden de değişime direnir. Ama değişmez değişim dinamiği ahlak dâhil her şeyin değişmesine neden olur. Yani ahlakın değişmez olması imkânsızdır.

Eninde sonunda ahlak sosyal hayatın bir belirtisidir. Sosyal hayatın da ahlaki sorunları vardır. Toplumun ahlaki sorunları son derece karmaşıktır ve bitmeyen tartışma konusudur. Fakat ahlaki sorunlar özetlenebilir. Bu, çözümlerin bulunmasını kolaylaştırır.

Aslında ahlak denince insanın aklına ilk gelen şey toplumdaki sosyal hayattır. Ahlak insanlara nasıl davranacaklarını dayatır ve bu ahlaki dayatmalar sosyal sorunlara neden olur. Ahlaki sorunların nedeni sosyal yaşamın zorunlulukları ile bireysel seçimler arasında oluşan dengesizliktir.

Örneğin erkek ile kadın birbirlerine âşık olur ve sevişmek ister. Oysaki ahlaka göre evlenmeden sevişemezler. Buna rağmen âşıklar evlenmeden sevişir ama daha sonra zihinde oluşmuş ahlaki kalıplar yüzünden pişmanlık hisseder ve vicdan yaparlar. Bu, onların beraberliğini zehir eder.

Ahlak Disiplini

Ayrıca ahlak bağımlısı çevre bunu öğrenince yargılamaya ve engellemeye çalışır. Âşıklar durup dururken mücadele

içine girer ve yıpranır. İşte ahlakın sevgililere "hediye" ettiği şey vicdan azabı ve ızdıraptır. Buna değer mi?

Toplum ahlaki sorunları çözmek için insanları belirli bir ahlak disiplini içine sokmaya çalışır ve sosyal gruplar arasında eşitlik sağlamak için çabalar. Bütün bu çabalar suni olduğu için küresel toplum bugüne kadar bir tane bile ahlak sorununu çözememiş!

Küresel toplum herkesi ortak bir ahlak disiplini içine sokmaya çalışır. Ne kadar başarısız olduğunu herkes görebilir. Nitekim insanlarda ortak değer yargıları ve tepkileri meydana gelir.

Bir zamanlar insanları ceza olarak ölümüne taşlıyorlardı. Zeki biri ortaya çıkıp, "Aranızda günah işlemeyen, ilk taşı atsın!" dedi ve kimsenin taş atmaya hevesi kalmadı. Yani kim kimi yargılıyor? İstisnasız herkes yalan söylüyor. O zaman "yalan söylememe" dayatması ne işe yarıyor?

Ahlakın amacı medeniyete doğru ilerlemektir. Medeniyet, barbarlık durumundan çıkıp tolerans göstermek demektir. Ama ahlak tolerans göstermeyen bir olgudur. Peki, ahlak aracılığıyla medeniyete doğru nasıl ilerlenecek?

Ahlaksızı ölümüne taşlamak bir ahlaki uygulamaydı. Bu, günümüzde bile uygulanan ahlaki cezadır. Yani ahlakın medeniyeti getirmesi bir ütopyadır. Günümüzün "medeni" insanı eliyle taş atmasa da zihniyle atar. Günümüzde artık taş yerine silahlar var. Sevgilisini bıçaklayarak veya kurşun sıkarak öldüren "medeni", "ahlaklı" insanlar var. Birisini katledip, "Namusumu temizledim." diyenler var ve yasalar da ceza verirken anlayışlı davranır.

Ahlaki Dayatmalar

Peki, bütün bu barbarlık "ahlak" denen şeyin sonucu değil mi? İnsanlık bu "ahlakla" medeniyete doğru nasıl ilerleyecek? "Ahlak" kavramını revize edip dönüştürerek! "Ahlak" konusunda insanlığın dönüştürücü bir değişime ihtiyacı var.

Medeniyete doğru çaba gösterilmeli ama "ahlak" aracılığıyla değil, DEĞİŞİM aracılığıyla. Medeniyet örf, âdet, gelenek ve göreneklerin yumuşatılması, uygarlaştırılması, merhamet, nezaket, samimiyet, adalet vb. özelliklerin gelişmesi ve kanunlaşması demektir.

Toplumun medeni olması için ahlaki dayatmalara değil, varoluşsal bilgeliğe ihtiyaç var. Medeniyet adalete ulaşmayı sağlar ama ahlak aracılığıyla değil, bilgelik sayesinde. Medeniyet adaleti adalet ise medeniyeti destekler.

Eskiden ahlak sistemi inançlara dayanmaktaydı. Sonuç – ahlak yozlaşmasıydı. Zira gerçek dışı inançlar kimseyi ahlaklı yapamaz tam tersi ahlaksız yapar. Ahlaki davranışın önemli özelliklerinden biri olan adalet gerçek dışı inançlarla sağlanamaz.

Sorumlu insan olmak bir ahlak ilkesidir. Ahlaka göre insan otoriteye karşı sorumludur. Eskilerde kralın emirlerine uymamak "ahlaksızlık" sayılırdı ve cezası idamdı. Peki, Adolf Hitler'in milyonlarca insanı gaz odalarına gönderme emrine karşı çıkmak ahlaksızlık mıdır? Faşist Almanyası'nda öyleydi. Peki, bu "ahlak" insanlığı nereye vardıracak?

Ahlakın sosyal kaynağına gelince, ahlak sosyal bir kavramdır ve toplumsal dinamiklerden kaynaklanır. O yüzden faşist Almanya'sında toplumsal ahlakı Adolf Hitler

belirliyordu. Peki, yarın ortaya Madolf Mitler çıkıp dünyanın bütün başkentlerine atom bombasının atılmasını emrederse "ahlaklı" olan biri bunu yapacak demektir.

Ahlak Sistemi

Genelde toplumdaki hukuk sistemi ahlak ilkelerinin garantörüdür. Devlet gücüyle korunan hukuk yasaları ahlak ilkelerinin yansımasıdır. Devlet hukukun sahibi olduğu için ahlakı da sahiplenmektedir.

Sovyetler Birliği'nde Josef Stalin ahlaka aykırı yasalar çıkartıyordu ve ahlaksızlığın temellerini atıyordu. Zaten kendisi bir numara ahlaksız yaratıktı. Demek ki devlet hem kendisini hem de vatandaşlarını tamamen ahlaksızlaştırabilir!

Oysaki devletin görevlerinden biri sosyal ahlakı korumak ve sağlamaktır. Ahlak herkesi ahlaklı yapmaya çalışarak herkesi eşitleme yoluna yönlendiriyor. Hâlbuki insanları eşitlemek toplumsal birliği bozmaktadır. Sosyal adalet herkesi eşit kılmak değil, herkese eşit fırsatlar sunmaktır.

Sosyal ahlaktan söz edince demokrasi gündeme gelmektedir. "Demokrasi" denen yönetim biçiminde halk, halk için halkı yönetmektedir. Demokraside seçim özgürlüğü ahlaki bir ilke hâline gelmektedir. O zaman insanın seçme hakkını kullanması bir ahlaki sorumluluktur. Peki, seçim hakkını kullanmayan insan ahlaksız mı? Sorumsuz denebilir ama ahlaksız demek abartı olur!

Genelde savaş ahlaka aykırı bir olgudur. Ama bir saldırgan varsa savunmak gerekiyor. O zaman savaş ahlakın korunması için olmalı deniyor. Peki, ABD Vietnam'da savaşırken ahlakı mı koruyordu?

Savaş ahlaka terstir çünkü insanlar savaşta hayvan gibi davranır ve hayvanlaşır. Yasalar saldırıya uğrayanı korur ve "nefsi müdafaa" denen bir kavram var. Ama bu konuda da çok çelişki var. Zira "nefsi müdafaa" adı altında katledilen insan vakaları da biliniyor.

Ahlaki Bunalım

Peki, çözüm nedir? Çözüm, sorunun köküne inmekten geçer. İnsanlar Değişim Sanatı sayesinde şiddeti merhamete, saldırganlığı sevecenliğe dönüştürürse kimse kimseyle savaşmaz ve savaş ahlakını konuşarak zaman kaybetmez.

Rüşvet ve vurgunculuk ahlaka aykırıdır ama bu, kimseyi durdurmuyor. Yasa hem rüşvet alanın hem de rüşvet verenin suçlu olduğunu kabul ediyor. Peki, neden rüşvet devam ediyor? Çünkü insanlar açgözlüdür.

O yüzden çözülmesi gereken sorun rüşvet değil, açgözlülüktür. Ama devlet rüşvet sorununu çözmeye çalışıyor o yüzden de hiçbir yere varamıyor. Zira rüşveti çözmeye çalışanlar bile rüşvet alıyor.

Teknolojinin gelişmesiyle küresel toplumda yeni hayat tarzı ve yeni değerler meydana gelmektedir. Bütün bunlar eski ahlaki değerleri sarsmaktadır. Artık makineler makine üretiyor ve işçiler işsiz kalarak sokaklara atılıyor. Neticede işsiz insan geçinmek için her türlü ahlaka aykırı davranışlar sergiliyor.

Bir taraftan toplum ahlakın güçlenmesini istiyor ama diğer taraftan ahlaksızlığın artması için her şeyi yapıyor. Peki, bu açmazdan toplum nasıl çıkacak? Şu ana kadar yanıt yok sadece boş vaatler var.

Otomasyon sayesinde gerçekleştirilen daha çok üretim demek daha çok ekonomik kriz, daha çok işsizlik, daha çok başıboş insan ve daha çok ahlaki bunalım demektir. Politik, ekonomik ve ideolojik çıkar grupları bu ahlaki bunalımla ilgilenmiyor çünkü tek ilgilendikleri şey daha fazla para ele geçirmektir.

Ahlak Abidesi

Bir insanın hayatında önemli olan şeylerden biri meslek seçimidir. Peki, mesleklerin ahlakla bir ilgisi var mı? Acaba bir doktor olup hayat kurtaran ahlaklı, silah üretip ölüme neden olan ahlaksız mı? Kimse bunu cevaplamıyor çünkü herkes sadece geçimini düşünüyor.

Aslında insanlar topluma faydalı olabilecekleri ve zarar vermeyecekleri bir meslek seçme konusunda ahlaki bir gayeye sahip olmalıdırlar. Ahlak konusunda olduğu gibi meslek konusunda da insanlar baskı altında kalıyor. Çünkü sevdiği işi değil, para getiren işi yapıyor.

Bu gerçek, meslek konusunda tüm ahlaksızlıkların nedenidir. Sevmediği işi yapmak aslında ahlak konusunda bir pürüzdür çünkü insan sevmediği işi yaparak ikiyüzlü davranıyor. Sevilmeyen iş sıkıntıya, bıkkınlığa, bunalıma neden oluyor ve sonuç olarak ahlaka aykırı davranışları tetikliyor.

Peki, çözüm nedir? Çözüm, herkesin sevdiği işi yapmasıdır. Gerçekten de sevdiği işi yapan insanlar daha ahlaklı görünmektedir. Ahlak zaten sevilmiyor, bir de iş sevilmeyince insan depresyona girerek artık ahlakı umursamıyor.

İnsan ahlakına en büyük etken ailedir. Bir çocuk ailede gördüğü ahlaka aykırı davranışları kopyalar ve tekrarlar. Bir

insanda ahlak anlayışının şekillenmesi bilhassa aile tarafından gerçekleştirilmektedir.

Bireyin ahlaki davranışının duygusal yönünü aile fertleri oluşturmaktadır. Zira çocuğun ilgilendiği şey ahlak değil sevgidir. Aile çocuğa ahlak dayatmaya çalışır çocuk ise sevgiyle ilgilenir. Aslında çocuk ahlaki dayatmaları umursamaz sadece aile fertlerinin davranışlarını taklit eder. Zira aile fertleri ahlaka aykırı davranıyorsa çocuk da aynı şekilde davranır.

O yüzden çözüm çocuklara ahlak dayatmak değil, onlara iyi bir örnek olmaktır. Bu örnek yapay bir ahlak abidesi olmamalı. Sevecen, şefkatli, ilgili, fedakâr, düşünceli, zeki, anlayışlı, kucaklayıcı bir insan örneği olmalıdır!

Ahlak Gelişimi

Ahlak gelişimini etkileyen belirli psiko-sosyal faktörler vardır. Bireyin ahlaki gelişimini etkileyen önemli psiko-sosyal dinamikler kalıtım ve çevre unsurlarından kaynaklanır. Aile, arkadaş, okul, toplum, gelenek, ekonomi, kültür, din vs. çevresel faktörlerdir.

Kitle iletişim araçlarının etkin hâle gelmesi, bilim ve teknolojinin hızla gelişmesi ahlaki değişmelere neden olmaktadır. Küresel toplumdaki ahlaki değerler hızla değişmektedir. Hızlı gelişim hızlı ahlaki değişimi meydana getirmektedir.

Ahlaki hız teknoloji hızına ayak uyduramazsa, teknolojik araçlar kötü amaçlara hizmet eder ve insanlığın durumu kötüye gider. Ahlak ile teknolojik alanlardaki gelişim ve

değişimin birbirine paralel olarak yürümesi için tekâmül şarttır.

Toplum hâlinde yaşayan insanların huzur, güvenlik, barış ve mutluluk içinde yaşamaları için ahlaki ilkeler çok önemlidir. Maalesef bu önem bazıları tarafından suistimal edilmektedir. Zira bazıları sadece insanları kontrol etmek, korkutmak ve köleleştirmek için ahlakı dayatmakta ve kullanmaktadır.

Bir insan büyüme, gelişme ve değişme süreçlerinde ahlaki özelliklere sahip olur. Zira bir bebek ne "ahlaklı" ne de "ahlaksız" olur. Toplumsal açıdan bireyin ahlaki gelişimi insan gelişiminde çok önemlidir çünkü bu, toplumu direkt etkiler.

Bir insan beşikten mezara kadar fizyolojik, psikolojik, biyolojik, sosyolojik vs. farklı gelişim süreçlerinden geçer. Bu gelişim süreçlerine paralel olarak bireyin ahlaki gelişimi gerçekleşir. İşte bireyin sağlıklı bir ahlak gelişimi için insan ahlakını etkileyen dinamikler, toplumsal istek ve çıkarlarla uyum içinde olmalıdır.

Ahlakı Etkileyen Psiko-Sosyal Dinamikler

Bu nedenle insan ahlakını etkileyen psiko-sosyal dinamiklerin nicelik ve niteliklerini derinlemesine incelemek gerekir. Bazıları bu dinamikleri öğrenip ahlak gelişimini denetlemek ve yönlendirmek ister.

Fakat buradaki amaç insanları ahlak aracılığıyla kontrol edip manipüle etmek değil. Tam tersi buradaki amaç insanların ahlak ilkelerine boyun eğmesi yerine kendiliğinden saygı duyması ve ahlak konusunda ikiyüzlülük yapmamasıdır.

Söz konusu psiko-sosyal dinamikler ile ahlaki duygu, düşünce ve eylem arasındaki ilişkiler araştırılmış ve sunulmuştur. Psiko-genetik bilimine göre ebeveynlerden çocuğa hem fizyolojik hem de psikolojik özellikler aktarılır.

Bu arada çevre bir insanın kişiliğini ve ahlaki davranışlarını etkiler. "Çevre" denen şey hem fiziksel hem de sosyal unsurlar içermektedir. Yani doğa ve toplum insanın ahlaki gelişimini etkilemektedir.

Bununla birlikte aynı aile ve çevrede yetişen çocuklar farklı ahlaki davranışlar sergilemektedir. Bu gerçek, kalıtımın ahlaka etkisini arka plana atmaktadır çünkü aynı ailede yetişen kardeşler farklı ahlaki kişiliklere sahip olabilir.

Zira kalıtım belirleyici olsaydı aynı anne babadan doğan çocuklar aynı ahlaki özellikleri taşıyacaktı. Fakat aynı aileden hem "ahlaklı" hem de "ahlaksız" evlatlar çıkabilir. Bunun nedeni bireylerin önceki yaşamlarda edindikleri ahlaki özelliklerdir.

Ahlaki Davranışlar

Bilim insanları "önceki yaşam" faktörünü göz ardı ettikleri için, "Neden aynı aile ve çevreden çıkan bireyler farklı ahlaki özelliklere sahip?" sorusuna çelişkili cevaplar vermekte ve tatmin edici yanıt bulamamaktadır.

Ahlaki gelişim ve davranışlar üzerinde, kalıtım ile çevre faktörlerinden hangisinin daha etkili olduğunu tartışarak bilim insanları hiçbir yere varamamaktadır. Gerçek şu ki, kalıtım ile çevrenin sürekli etkileşimi sonucu ahlaki gelişim şekillenir. O yüzden bu iki faktörden hangisinin daha etkili olduğu tartışması anlamsızdır.

Bazı alanlarda kalıtım bazı alanlarda ise çevre ahlaki gelişimi daha çok etkiler. Mesela bireyin akıllı olmasını kalıtım kurnaz olmasını ise çevre belirler. Fakat hem akıllı hem de kurnaz "ahlaklı" ya da "ahlaksız" olabilir. İşte bu örnekte "önceki yaşam" faktörünün etkisi net bir şekilde anlaşılmaktadır.

Bir insanın cinsiyeti kalıtım yoluyla belirlenir. Buna dayanarak erkekler ile kadınlar farklı ahlaki gelişime sahiptir. Buna rağmen aynı aileden iki oğlan çocuğunun veya iki kız çocuğunun farklı ahlaki özelliklere sahip olması "önceki yaşam" faktörünü vazgeçilmez kılar.

Bilimsel araştırmalara göre, cinsiyet ve yetenek farklılıkları kalıtımsal kişilik özelliklerine neden olsa da kalıtımsal ahlaki özelliklere sebebiyet vermez. Kısacası, kalıtıma bağlı olarak insanlarda farklı ahlaki özellikler meydana gelemez.

Her bebek ahlak sahibi olarak doğmaz. Buna rağmen bazı çocuklar ahlaklı bir kişilik sahibi olmaya daha yatkındır bazıları ise değil. Bazı çocuklar küçük yaşlardan itibaren ahlaki değerler konusunda daha ilgilidir. İşte bunun nedeni "önceki yaşamlardır".

Ahlaki Yargılar

Önceki yaşamların kanıtı aynı ailede ve çevrede olan çocuklara aynı ahlak kuralları dayatılmasına rağmen birinin "ahlaklı" diğerinin ise "ahlaksız" olmasıdır. Bir çocuğun ahlaki yargıları "doğru/yanlış", "iyi/kötü" şeklindedir.

Ebeveynler çocuklarına "yalan konuşmama" ilkesini aynı şekilde dayatmalarına rağmen bir çocuk ebeveynleri gibi yalan söyler diğeri ise ebeveynleri her yalan söylediğinde

onları "yalan söylememe" konusunda uyarır. Bunun nedeni ne kalıtım ne de çevredir; bunun nedeni önceki yaşamlarda edinilen tecrübelerdir.

"İnsan" denen canlı varlığa ahlaki değerleri öğreten de yine "insan" denen canlı varlıktır. Hem insan hem de hayvan yavrusu ahlak dışı doğar. Ama daha sonra hayvan yavrusuna nasıl davranacağı öğretilmez insan yavrusuna ise öğretilir.

Neden acaba? Çünkü yavrular yetişkinleri taklit eder. Bir hayvanın yalan söylemeye ihtiyacı olmadığı için yavrusunda da böyle bir ihtiyaç doğmaz. Fakat yetişkin insan yalan söylemeye ihtiyaç duyar. Yavru onu taklit eder ama yetişkin çocuğa, "Yalan söyleme!" der.

Kısacası ahlak dışı doğmuş bebeğe doğduğu andan itibaren çevre tarafından ahlaksızlık örnekleri gösterilir, sonra da ahlaklılık dayatılır. Yani çevre önce bebeğin ahlakını bozar sonra ise düzeltmeye çalışır.

Bu ahlaki çelişkilerle dolu evreden geçen çocukların bazıları ahlaklı bazıları ise ahlaksız olur. Acaba neden? Nedeni bazılarının önceki yaşamda ahlaklı diğerlerinin ise ahlaksız olmalarıdır. Bunun başka hiçbir anlamlı açıklaması yoktur!

Ahlaki Yaşam

Ebeveynler ta bebeklikten beri çocuklarının davranışlarına ahlak konusunda yön verir. Şayet ahlaki yargı kalıtımsal olsaydı çocuklara ahlaki ilkeleri dayatmak gerekmezdi. Bununla birlikte bütün topluluklarda ahlak kuralları aynı olurdu.

Yeni doğmuş bebeğin çevresiyle ilişkiye girmesinin nedeni açlıktır. Bebek acıkır ve annesinin memesini emmeye başlar. Bu eylem yani meme emme edimi bebeğin toplumsallaşma yolunda attığı ilk adımdır.

Bazı bebekler anne memesini sevgiyle emer bazıları ise memeyi ısırır ve kanatır. Bu eylem sonucu bebekler ikiye bölünür – "iyi bebek" ve "kötü bebek". Yani ahlak dışı doğmuş bebek, ahlak yargısına maruz kalır. Peki, bu farklılık nereden kaynaklanır? Önceki yaşamdan.

Ahlaki gelişim sürecinde annenin özel bir rolü var. Zira bebek annesiyle kurduğu ilişkinin perspektifinden çevrede cereyan eden olaylara bakmaya, tepki ve yanıt vermeye başlar. Bir anne, bebekte oluşan toplumsallık duygusunun merkezidir.

Bebek ile anne ilişkisi otomatikman belirli psikolojik mekanizmaların meydana gelmesine ve bebeğin gelecekteki ahlaki yaşam tarzının oluşmasına neden olur. Yani ahlaklılık ve ahlaksızlık tohumları o zaman atılır.

Bir insanın ilk ahlaki otoritesi ebeveynidir. Ebeveyn otoritesini kullanarak küçük çocuğa ahlaki değerleri dayatır ama maalesef bunu örneksel değil, sözel yapar. Oysaki ahlak dışı olan küçük çocuk sadece ebeveynin davranışlarını taklit eder.

Ahlaki Otorite

Ebeveyn çocuğunu ödül ve ceza yöntemiyle motive etmeye çalışır çünkü kendi anne babasından bunu öğrenmiştir. Paradoksal olarak ebeveyn çocuklukta nefret ettiği şeyleri

kendi çocuğuna yapar. İşte küçük çocuktaki nefret ilk o zaman uyanır ve çocuk hayvanlara işkence eder.

Ebeveyn çocuğunu ahlak kurallarıyla sınırlandırmaya, disipline ve kontrol etmeye ne kadar çok çalışırsa, çocuk ahlak kurallarından o kadar çok nefret eder. Küçük çocuk özdeşim yoluyla ebeveyne ait olan ahlaki değerleri benimser. "Ahlaklı ol!" diyen ahlaksız ebeveynin çocuğu ahlaksızlığı içine çeker.

Ebeveynlerin tutumları ve davranışları bir çocuğun ahlaki gelişimini etkileyen en önemli dinamiklerdir. Otoriter ve kontrolcü ebeveynler her ne kadar ahlaki kuralları çocuklarına dayatsa da bu dayatmalar ters teper.

Eninde sonunda hiçbir ebeveyn mükemmel değil ve ister istemez ahlaki zayıfları çocuğa yansıyacaktır. Bu nedenle eğer ahlak açısından sağlıklı nesiller isteniyorsa çocuklar yedi yaşından itibaren doğada kurulmuş yatılı okullara verilmeli, uzman pedagog ve danışmanlar tarafından yetiştirilmelidir.

Birey ahlaki gelişimde bebeklik, çocukluk, erinlik, ergenlik, gençlik ve yetişkinlik çağlarından geçer. Kişi bebeklik ve çocukluk döneminde daha çok ailenin etkisindeyken, erinlik çağına girmesiyle arkadaşların birey üzerindeki ahlaki etkisi artar.

Arkadaş çevresi çocuğun toplumsallaşmasına yardım eder. Çocuk arkadaşlarını taklit eder ve ahlaki gelişim açısından ya olumlu ya da olumsuz yönde etkilenir. Şayet arkadaşlar ahlakı bozuk kimselerse çocuk da ahlak dışı davranışlar sergiler.

Ahlaki Eğitim

Ahlaki eğitimin amacı insana ahlaki değerler aşılayarak bireyde çevrenin istediği davranışları geliştirmektir. Keza bir insanın ahlaki gelişimini etkileyen önemli dinamiklerden biri de eğitimdir.

Günümüzde insanlar ahlaki özellikler bakımından farklı düzeylerde bulunmaktadır. Bazıları uysal bazıları ise geçimsizdir, bazıları iyi bazıları ise kötüdür vs. ve onların arasında sayısız mertebelerde bulunan insanlar vardır.

"Çok iyi", "iyi", "yarı iyi", "yarı kötü", "kötü" ve "çok kötü" denen niteliklerin arasında da sayısız tonlar var. Gerçek şu ki, bir insan hırçınlık, kızgınlık, saldırganlık, açgözlülük, kıskançlık vb. kötü huylarla doğabilir.

Doğuştan getirilen kötü huylar önceki yaşamdan gelmektedir. Kişi bu yaşamda onların üzerinde büyür ve ömrü boyunca da durumunu korur. Ahlaki eğitimin bunu değiştirebileceğine inanılır ama kimse de değişmiyor.

Ahlaki baskı sonucu kötü huylar ya körelir ya da yozlaşır. Yani ahlaki baskı sonucu kötü huy değişmez sadece mutasyona uğrar. Önce körelir bir süre sonra ise patlama yapar. Mesela "hırçınlık" gibi kötü huyu ahlaki eğitimle değiştirmek mümkün değil.

Zira "hırçınlık" değişerek ne olacaktır? Hiçbir şey. Yani kişi ahlaki eğitim sonucu hırçınlığı baskılayarak daha az hırçın olabilir ama sonuç olarak hırçınlık bilinçaltında birikerek bir hırçınlık patlamasına neden olacaktır.

Ahlaki Tutumlar

Peki, çözüm nedir? Çözüm, tekâmülsel dönüşümdür. Tekâmül eden insanın doğuştan sahip olduğu hırçınlık huyu, hiçbir suni çaba göstermeden yani kendiliğinden uysallığa dönüşecektir. Yani insan tekâmülsel dönüşüm sayesinde başkalarıyla iyi geçinmeye başlayacaktır.

Okul öncesi dönemde çocuk için ebeveyn veya kardeş ahlak modeli olabilir. Ama çocuk okula gitmeye başladığında bir öğretmenin ahlak modeli olması çok yüksek olasılıktır. Zira okul öğretmeni çocuklara bir otorite olarak dayatılır.

Baba otoritesine karşı erkek öğretmen ve anne otoritesine karşı kadın öğretmen ortaya çıkar. Bu otoritelerin yönlendirmeleri çatışabilir ve çocuğu seçim yapmaya zorlar. Okul öncesi dönemde çocuk ailedeki otoritenin söylediklerinin doğru olduğuna inanır ve onu taklit eder, okul döneminde ise öğretmenin.

Okul öğretmeninin ahlaki tutumları öğrencilerin kişiliğine yansır. Zira öğrenci öğretmeni ahlaki bir örnek olarak görürse onunla özdeşleşir. Şayet öğretmen tutarsız, sabırsız, dengesiz, hırçın ve şiddet dolu davranışlar sergilerse öğrencilerin psikolojisini altüst eder.

Bir insanın ahlak gelişimine katkıda bulunmak için onun ahlaki gelişim düzeyini bilmek şart! Sunulan ahlaki mesajlar bireyin yaşına uygun olmalıdır. Ahlak eğitiminin amacı baskılamak değil, serbest bırakmak olmalıdır. Bireyin ahlaki yargısı kendi özgür irade ve düşüncesine dayanmalıdır.

Okuldaki sosyal atmosfer, adalet düzeyi ve eşitlik ilkesi çocukların ahlaki gelişimini çeşitli biçimlerde etkisi altına alır.

Okuldaki işleyiş ne kadar adilse çocuğun ahlakı da o kadar olumlu yönde etkilenir.

Ahlaki Değerler

İnsan dünya gezegenine geldiğinde yanında "inanç" denen olguyu da getirmiştir. "İnanç" denen inanma duygusu hayatta kalma güdüsünden kaynaklanmaktadır. Örneğin bebek anne sütünün onu öldürmeyeceğine inanmazsa hayatta kalamaz.

Yani bir insanın hayatta kalması için hayatta kalacağına inanması gerekir. Zira öleceğine inanan insan kısa bir sürede ölür. Kısacası inanç hayatta kalma aracıdır. O yüzden yeryüzünde çeşitli inanç sistemleri vardır.

Tüm insanlık inanç yüzünden ikiye bölünmüştür – teistler ve ateistler. "Tanrı" denen şeye inananlar ve inanmayanlar. Daha doğrusu tanrının varlığına inananlar ve tanrının yokluğuna inananlar. Fakat bir insan neye inanırsa inansın belirli ahlaki değerlere sahiptir.

Bir taraftan, inanç sistemi ne olursa olsun bir ahlak sistemi orada olacaktır. Diğer taraftan ise ahlaka inanan ahlaklı inanmayan ise ahlaksız olur. Nitekim insan ahlakın ona faydalı olacağına inanırsa ahlaklı olmaya çalışır.

Ahlak ile inanç arasındaki bağlantıyı görenler, toplumun daha ahlaklı olması için ahlaklıların ödüllendirileceğine ahlaksızların ise cezalandırılacağına dair inançlar oluşturmuşlar. Bu inançlar cezalandırılma korkusundan ahlaklı olma eğilimine neden olmuştur.

Yani insan ahlaklı olmanın yararının bilincinde olduğu için değil, ahlaksız olduğunda cezalandırılacağı için ahlaklı olmaya çalışır. Bu nedenle ahlak konusunda ödül ve ceza inançları insanları daha ahlaklı yapmaz, sadece daha ikiyüzlü yapar.

Ahlaki Suistimal

Ödül ve ceza inançları ahlaki suistimallere de neden olmaktadır. Örneğin bir zamanlar ödüller vaat edilerek milyonlarca insan Haçlı Seferleri'ne gönderilmişti. Güya başka bir inanca sahip olanları öldürmek ödüllendirilecekti.

Oysaki ister savaşta ister barışta insan öldürmek ahlak dışı bir eylemdir ve bunu hiçbir inanç değiştiremez. Yani insanlık tarihi şunu gösterdi: Hiçbir inanç insanı daha ahlaklı yapmaz. İnsanın daha ahlaklı olması için bilinçlilik artmalıdır.

Daha bilinçli insan mutlaka daha ahlaklı olacaktır. Fakat daha inançlı insanın daha ahlaklı olması şaibeli bir iddiadır. Çünkü insanlık tarihinde inanç adına milyarlarca insan acımasızca katledilmiştir. Oysaki bilinç adına bir insan bile öldürülmemiştir.

İnanç, ahlakı destekleyen psikolojik bir faktör olabilir ama yerle bir eden de olabilir. Mesela "namus cinayetleri" inanç ve ahlaka dayanmaktadır. Kişi güya namusunu temizlemek için ahlaksızlığa karşı çıkarak cinayet işler yani ahlak dışı davranır.

İnancın ahlaka destek olduğuna dair iddialar var ama köstek olduğu da bilinir. İnanç, bir insanın ahlaklı olması için vicdan ve korku unsurlarını kullanır. Ahlaklı olmaya çalışan bir korkağın ahlak dışı davranması an meselesidir.

İnanç, bireyin ahlaklı olması için sıkı bir denetim, kontrol, ıslah, düzeltme, baskılama vb. araçlar sunmaktadır. Duyguları, istekleri, içgüdüleri denetim ve baskı altında tutarak ahlaklı olma çabaları mutlaka kişilik bölünmesine ve psikolojik sorunlara neden olur.

Ahlaki Düşünce

Televizyon, radyo, dergi, kitap vb. kitle iletişim araçları şiddet içeren yayınlarla saldırgan davranışları tetiklemektedir. Bu tür yayınlar ahlaki düşünce ve davranışlara yıpratıcı ve yıkıcı etkiler yapmaktadır.

Günümüzün küresel toplumunda ekonomik kalkınma için üretken insana ihtiyaç var. Bu insanın ahlak düzeyi arka plana atılmaktadır. Ekonomik gelişim bireyselliği ön plana çıkararak ahlaki değerleri yıkmaktadır. Zira bir kapitalist için kazanç ahlaktan önce gelir.

Günümüzde ekonomik eşitsizliğin mevcut olduğu sosyal yapılarda bireysel hedefler toplumsal hedeflerin önüne geçmektedir. Küresel toplumda kazanç en büyük amaç hâline gelmekte ahlak ise ihmal edilmektedir.

Gerçek şu ki, teknik gelişmeler ve teknolojik ürünler insan evladını doyuramaz. Nitekim tatminsiz insanlar uyuşturucu, kumar ve cinsellik peşine düşerek ahlak dışı davranmaktadır. Bitmeyen kıskançlık, rekabet, çekişme, hırs ve mücadele ahlaka dayalı değerlerin terk edilmesine neden olur.

Ekonomiye bağlı istihdam ve işsizlik insan ahlakını etkilemektedir. İşsizlik küresel toplumun çözüm bulamadığı

bir sorundur. Günümüzde psikolojik yıkımın bir nedeni de işsizlik ve geçim sıkıntılarıdır.

İşsizlik yüzünden hem işi olmayanlar hem de işi olanlar sosyal ve ahlaki huzursuzluklar yaşar. Bir insan öncelikli olan fiziksel ihtiyaçlarını karşılayamıyorsa ahlaki gelişmeyi düşünmez. Bu arada ahlaki ilerleme olmadan ekonomik ilerleme de zorlaşır.

Ahlaki Uçurum

Yani ekonomi ahlakı etkiler, ahlak da ekonomiyi. Bu kısır döngüden çıkamayan küresel toplumda ekonomik krizler ve ahlaki bunalım bitmiyor. Peki, çözüm nedir? Çözüm farkındalıktan geçer. Farkındalığını yükselten insan ekonomik doyumsuzluğu aşar ve ahlaki bunalımdan çıkar.

Ekonominin neden olduğu gelir dağılımındaki eşitsizlik insan ahlakını etkilemektedir. Gelir dağılımındaki uçurum ahlaki uçurumlara da neden olmaktadır. Ahlaki yeteneklerin gelişmesi için hem güçlü bir ekonominin olması hem de gelir dağılımındaki uçurumun giderilmesi gerekir. Nitekim toplumdaki kesimlerin sosyoekonomik düzeylerinin birbirine yaklaştırılması ahlak gelişimine katkıda bulunacaktır.

Ahlaki gelişimi etkileyen bir diğer dinamik kültürdür. İnsanlar arası ilişkileri ahlak değerleri düzenler. Birey doğduğunda toplumsal ahlak değerlerinden haberi bile yoktur, onlar sonradan bulunulan çevre tarafından dayatılır.

"Ahlaki vicdan" denen şey çevrenin değerlerinden kaynaklanmaktadır. Sosyal çevrenin birey üzerindeki etkileri ahlak duygusunun meydana gelmesine neden olur. Toplumun inanç, gelenek ve anlayışları bireye öylesine dayatılır ki birey

onları tartışmadan kabul etmek zorunda kalır.

Toplumsal buyruklar, içten gelen bir ses ve kalpten doğan bir emir hâline gelir. Çevreden yükselen dayatma sesleri zihinsel alana kaydedilir sonra da birey onları içten gelen bir ses olarak algılar. Oysaki onlar sezginin değil, dayatmaların sesidir.

İstisnasız her toplum, bireye güya hayatın zorluklarıyla baş etmesi için bir ahlak aşılar. Toplumu yönetenler için sosyal düzen gizli müttefik ve hizmetçidir. O yüzden yöneticiler sosyal düzen ilkelerini her ferdin zihnine düşünce kalbine ise duygu aracılığıyla yerleştirir.

Bu toplumsal dayatma, yerleştirme ve koşullandırma ta bebeklikten başlar. Bebek hiçbir şey anlamazken koşullanmalar devreye girer. Toplum, yararına olanları "iyilik" olarak fertlerin önüne koyar ve onları teşvik eder, zararına olanları ise "kötülük" olarak ortadan kaldırır ve onları cezalandırır.

Ahlaki Özellik

Bu şekilde birey şartlandırılır, sosyalleştirilir ve toplumun bir üyesi hâline getirilir. Toplumun inanç, gelenek ve değerleri ferdin ahlaki düşünce ve davranışlarını belirler. Toplum bireye bir "yaratıcı" kavramı dayatır ama aslında bireyin yaratıcısı gibi hareket eder.

Bir insanın ahlaki gelişimi için toplum şarttır. Issız adaya yerleştirilmiş bir çocuk ahlakı umursamaz ama gelişemez de. Yani birey toplumun mirası olmadan gelişemez. Bunun karşılığında fert bireysel arzu ve hayallerini toplum için feda eder.

Toplumun bireyin gelişmesi için verdiği gelişimin bedeli kişinin toplum önünde boyun eğmesidir. Toplum boyun eğmeyip isyan edenleri dışlar ve cezalandırır. Bir insanın gelişmesi için fedakârlık şarttır! Zaten fedakârlık ahlaki değerlerden biridir.

Birey kendi gelişimi için toplumu kullanır, karşılığında da toplum toplumsal gelişmeler için bireyi kullanır. Bunun bir mahsuru yok, ta ki toplumun yöneticileri bireyleri kendi bencil çıkarları için kullanarak suistimal edene kadar!

Toplum, mirası olan inanç ve ahlaki değerleri yeni fertlere zorla benimsetir. Bunun amacı fertlerin büyüyüp topluma çeşitli değerler kazandırmalarıdır. Bireyin geçinmesi için sunulan araçlardan en çok toplum yararlanır.

Toplumsal ile bireysel olanların arasındaki ilişkilerde diyalektik bir akış mevcuttur. Dünyada farklı toplum türleri ve bunlar tarafından ahlaki yargılarla şartlandırılmış farklı insanlar var. Her insan yetiştirildiği toplumun ahlaki özelliklerini yansıtmaktadır.

Toplumdaki değişim dinamikleri bireylerin de ahlaki tutum ve davranışlarının değişmesine neden olur. Nitekim toplumdaki fertlerin ahlaki duygu, düşünce ve davranışları toplumsal değişimlere açıktır. Demek ki her insanın tekâmülsel değişimi toplumda da tekâmülsel değişimlere neden olmaktadır.

AHLAK VE ACI

GERÇEĞİ ARAYAN: Üstadım, hayat boyu ahlaklı ve karakterli olmak için çabaladım. Buna rağmen sürekli acı çekiyorum. Bu acıların nedeni nedir?

GERÇEĞİ BİLEN: Acıların nedeni ahlak adına kendi öz doğanı sürekli bastırmak ve ona karşı çıkmaktır. Her türlü dayatma, baskılama, zorlama, mahrum bırakma, vazgeçme vs. acılara neden olmaktadır.

Ahlaklı olmak için çabalamak acılara sebebiyet vermektedir. Zira ahlaklı olmak için çabalanmaz – gerçek ahlak kendiliğinden tezahür eder. Ahlaklı olmak için çabalamak değil, varoluşsal akışta olmak gerekir.

Ahlak çaba sayesinde değil, farkındalık aracılığıyla ortaya çıkar. Bunun için duyguları bastırmak değil, farkındalığı yükseltmek gerekir. Ahlaklı olmak için değer biriktirmek gerekmez. Sen zaten eşsiz değere sahip olan ebedi ruhi varlıksın.

Ayrıca ahlaklı olmanın karakter oluşturmakla da bir ilgisi yoktur. Bir insan çabalayarak bir karakter oluşturabilir ama oluşturulmuş bu karakter yapısı dünyevi ahlak ilkelerine uymayabilir ve onlara karşı çıkabilir.

Karakter yapısı kristalleştikten sonra iyi karakter edinme veya oluşturma söz konusu olmamaktadır. Zira karakter ahlakla ilgilidir. Bu nedenle karakter oluşturmaya çalışan

insan ya ahlaklı ya da ahlaksız bir karaktere sahip olabilir. Oysaki ahlaküstü olan insan ahlaklı karakterle ilgilenmez.

Gerçek ahlakın dünyevi karakterle hiçbir ilgisi yoktur. Gerçekten ahlak sahibi insanın dünyevi katı karakterden farklı olarak akıcı bir karakteri olur. Akıcı karaktere sahip olan insan şimdiki anı yaşar ve yeni durumlara geçmişten gelen hazır cevaplarla karşılık vermez.

Ahlak Fikri

Dünyevi ahlak yüzünden katı bir karaktere sahip olan insan yani karakterli insan geçmişten gelen hazır cevaplarla donatılmıştır. Bu nedenle kişi karşısına çıkan yeni durumu incelemez sadece eskiden ezberlenmiş cevaplarla yanıt verir.

Ondan dolayı karakterli insan karşısına çıkan yeni durumlarda sürekli yetersiz kalır. İşte bu, onun çektiği acıdır. O, asla varoluşla uyum içinde olamaz. Zira o, varoluşla uyum içinde olmakla ilgilenmez, karakterli olmakla ilgilenir.

Fakat sabah olduğunda doğru olan şeyler yanlış, iyi olan şeyler kötü ve ahlaklı olan şeyler ahlaksız olabilir. Hatta şu an ahlaklı olan şey bir sonraki anda ahlaksız hâle gelebilir. Oysaki karakterli insanın ahlaklı ve ahlaksız konusunda sabit fikirleri vardır. İşte onun ızdırabı budur!

Peki, sorun nedir? Sorun, sabitliktir. Bir insanın esnek olamaması acılara neden oluyor. Karakter denen yapı kristalleşince insan esnek olamıyor. Katılaşma, kristalleşme ve sabitleşme kendi kendine bir ızdıraptır.

Oysaki gerçekten ahlaklı olan insan yeşil çimler gibidir. Bir rüzgâr estiğinde çimler eğilir ve rüzgâra karşı koymaz.

Rüzgâr esip gidince çimler doğrulur ve dansına devam eder. Rüzgârla savaşmayan çimler daha yeşil ve daha ferah hâlde olur.

Oysaki rüzgâra karşı çıkan eğilmez, büyük bir ağaç devrilirse bir daha doğrulamaz. Tıpkı bunun gibi katı karaktere sahip olan insan acı çekmeye mahkûmdur. O, her zaman ızdırap içindedir çünkü onun tek mutluluğu karakterli olmaktır ve olmadığında mutsuz olur.

Ahlaki İnsan

Günümüzde ahlaklı olmak sürekli kendini baskılamak demektir ve kendini baskılayan insan acı çekmek zorundadır. Zira baskılanan her şey kişiyle mücadele eder ve onu rahat bırakmaz. İçsel olarak baskılanan şeyler güç kazanınca kişiyi yerle bir eder.

Baskılanmış şeyler bilinçaltına iner ve oradan bireyi sürekli rahatsız eder. Zihin bölünür ve baskılayan zihin baskılanan zihinle çatışır. Zihinsel alanda bir iç savaş başlar ve içsel karmaşa bitmek bilmez.

Birey gergin, kızgın, sinirli, kaygılı ve korku dolu olur. Bir insanın kendi bünyesinde bir şeyi baskılaması kendisine savaş açması demektir. Birey kendi bünyesinde bir düşman yaratır ve onunla sürekli çatışır.

Zihnin baskılanmış kısmı baskılayan kısımdan intikam almaya çalışır. Zihin çok tehlikeli bir zemine dönüşür. Her insanın belirli bir kapasitesi vardır. Bir noktadan sonra birey limite ulaşır ve artık baskılamayı sürdüremez hâle gelir.

Birey son bir baskılama çabası gösterir ve baskılanmış her şey bir bomba gibi patlar. Herhangi bir şeyi baskılamak bilinçaltına saatli bomba yerleştirmek demektir. Zamanı gelince o bomba patlar ve kişiyi perişan, paramparça eder.

Herkese ta çocukluktan beri dayatılan ahlaki insan baskılayıcı karakterli insandır. O, kendi doğal dürtülerini sürekli baskıladığı için gergin, asabi, endişeli ve fanatik bir kişidir. Kontrolü kaybetmekten korktuğu için kendisini ve çevredekileri sürekli baskı altında tutar. Neticede nefret, hiddet ve şiddet büyük bir patlama yapar.

Ahlakçı İdeolojiler

Ahlakçı ideolojiler sadece ve sadece baskılamayı tavsiye eder ve sonuç olarak insanlar duygusal patlamalar yaşar. O ideolojileri takip edenler asla rahatlık, huzur ve mutluluk bulamaz çünkü kendi doğalarıyla sürekli savaşır.

Hayat boyu ahlaklı olmak için çabalamak hayatı israf etmek demektir. Çünkü ahlak çabalanacak bir şey değildir, tekâmül ederek tezahür ettirilecek bir olgudur. Ahlakçılar ahlak hakkında her şeyi bildiklerini sanıyorlar fakat tarih bunun böyle olmadığını kanıtlamıştır.

Gerçek ahlak sadece yap ve yapma emirlerinin uygulanmasından ibaret değildir. Bir insanın iç dünyasında farkındalığı yükseltme sanatıdır gerçek ahlak. Bireyin farkındalığı yükseldiğinde bünyesinden esnek ve spontane olan yepyeni bir karakter doğar.

Bu yeni insan karakteri sorumluluk içermekte, geçmişe takılıp kalmamakta, her an karşılaştığı duruma göre hareket

etmekte, hazır cevaplar içermemekte ve şimdiki ana etkili bir karşılık verebilmektedir.

Yeni insanın karakteri bir ayna gibi olur. Böyle bir karakter mevcut durumu olduğu gibi yansıtır ve andaki gerçeğe göre eylemlerde bulunur. İşte böyle bir karaktere ahlaki karakter denebilir.

Bir insanın farkındalığı düşük olunca acı çekmeye başlar. Farkındalık ile acı ters orantılı olgulardır. Yani farkındalık ne kadar düşükse acı o kadar yüksektir ve farkındalık ne kadar yüksekse acı o kadar düşüktür.

Ahlaki Karar

Ayrıca farkındalık belirli bir yüksekliğe erişince acılara yer kalmaz – acılar buharlaşır. Bu durum farkındalığın kendisinden kaynaklanmaktadır. Farkındalık güneşi doğunca acı karanlığı kendiliğinden dağılır.

Karanlığın kendisine ait bir varlığı yoktur. O, sadece ışığın yokluğunda var olabilir. Işık var olunca karanlık yok olur. Tıpkı bunun gibi acı farkındalığın var olmamasından kaynaklanır. Farkındalık gelince acı gider ve farkındalık gidince acı gelir.

Şayet bir insan acı çekiyorsa bu, farkındalığın düşük olduğu anlamına gelir. Zira farkındalık yükselmeye başlayınca acılar da azalmaya başlar. Bu, bireyin dünyasal düzeyden varoluşsal düzeye yükselmesini sağlar.

Dünyevi düzeyde bir insan toplumun övgüsünü almak için ahlaklı olmaya çalışır. Sıradan bir insanı ahlak ilgilendirmez. Onu çevrenin saygısı ve övgüsü ilgilendirir ve bunun için

ahlaklı olmaya karar verebilir. Bütün bunlar hastalıklı egonun oyunlarıdır. Çoğu insan egosunun elinde bir kukla olduğunu anlamaz çünkü egonun oyunları kolay kolay anlaşılmaz.

Ama sonuç olarak ego oyunları acılara neden olur. Neden acaba? Çünkü ego acılarla beslenir ve insanı acılara boğarak tüketir. İnsan bu oyunları anlamaz ve neden acı çektiğini merak eder. O arada ego onu acılar içinde oynatmaya devam eder.

Oysaki her insanın ebedi özü tarif edilmez haz ile doludur. Ebedi özünün farkına vardığın an hazla dolup taşacaksın ve acılar ansızın ortadan kalkacak. Bunu şu an bile yapabilirsin, ne yarını ne de öbür dünyayı beklemen gerekmez.

Ahlak Hazinesi

Fakat insanlar hep erteler. Bir şeyleri ertelemek bir alışkanlık hâline gelmiştir. Kişi erteleye erteleye bütün hayatını erteler ve hayat boyu acılar içinde kıvranır. O yüzden herkes farkındalığını yükseltmek için acele etmelidir.

Bütün diğer şeyler ertelenebilir ama farkındalığın yükselişi asla ertelenmemelidir. Bunu ertelersen acılardan asla kurtulamazsın. En büyük iyilik farkındalığı yükseltmektir. Hem bireysel hem de toplumsal olarak bu en büyük iyiliktir.

Ayrıca bütün iyilikler yükselen farkındalıktan ortaya çıkar. Zira farkındalığın yükselişi bütün iyiliklerin kaynağıdır. Şayet ahlaklı olmak bir iyilikse o zaman farkındalığın yükselişi insanları mutlaka ahlaklı yapmaktadır (alkışlar).

Gerçek şu ki, ahlaklı olunmaz gerçek ahlak insanın ebedi özündedir. Ahlak geliştirilemez, onu ebedi özde keşfedip

açığa çıkarmak, tezahür ettirmek gerekir. O zaten senin özünde ebediyen mevcuttur – onun için kendini paralaman gerekmez.

Ahlak hazinesi her insanın özünde saklıdır. Hazineye ulaşmak için ahlak anahtarını bulmak ve ahlak kapısını açmak gerekir. Ahlaki meziyetler biriktirerek bir ahlak hazinesi oluşturmak gerekmez. O, zaten seninle.

Yapılması gereken tek şey ahlak anahtarını bulmaktır. Ama nasıl? Nerede? İşte insanlar bunları unutmuş durumda. Aslında ahlak anahtarı herkesin kalbindedir. Kalbini tüm samimiyetinle dinle, ahlak anahtarını bulacaksın.

Ahlak Anahtarı

Ebedi ruhi varlık maddi evrene gelirken özünde ruhi düzeye geri dönme haritası da var. Yani herkes mutlak düzeye geri dönme yolculuğu için gereken her şeyle donatılmıştır. Herkes maddi evrene ruhi düzeye geri dönmek için hazır hâlde gelmiş.

O yüzden mutlak düzeye geri dönmek için ağlamak, yalvarmak veya ahlak dayatmak gerekmez. Tek yapmak gereken şey tekâmül ederek farkındalığı yükseltmek, anahtarı bulmak, kapıyı açmak ve hazineye erişmektir.

Fakat insanlar bu gerçekleri unuttukları için ve gerçek bir rehber bulamadıkları için çocuklara dünyevi ahlakı dayatır ve onların doğallığını bozar. Gerçekten ahlaklı olmak için doğal olmak gerekir ama çocuklara dayatılanlar onları yapaylaştırır ve gerçek ahlaktan uzaklaştırır.

Küresel toplum gerçek ahlakla ilgilenmez çünkü gerçek ahlak hiçbir çıkarcı girişime katkıda bulunmaz. Dünyevi ahlak sayesinde kişi en azından çevreden bir saygı ve övgü görebilir ama gerçek ahlak kullanışlı değildir.

Küresel toplumun çıkar grupları herkese dünyevi ahlakı dayatarak herkesi köleleştirmek ve çıkar çarkının bir dişlisine dönüştürmek için çeşitli stratejiler tasarlamaktadır. O yüzden çıkar peşinde olanlar ahlaklı olmayı taklit ederek onların çıkarlarına hizmet eder ve çıkar masasından kırıntıları toplar.

Mutlak ahlak sahibi insan dünyevi ahlakçıların emirlerine boyun eğmez. Zira onların masum insanları baskılayan, köleleştiren ve sömüren birer ikiyüzlü olduklarını bilmektedir. Onlar insanların gerçek ahlaka ulaşmasını engellerler.

Ahlak Tuzağı

Dünyevi ahlakçılar asırlardır oluşturulmuş çeşitli yöntemlerle, dayatmalarla çocukları sakatlamakta, şartlandırmakta, zehirlemekte ve psikolojilerini bozmaktadır. Fakat bütün çabalara rağmen samimi insanlar kurulmuş tüm tuzaklardan kurtulmakta ve gerçek ahlaka ulaşmaktadır.

Bir insan gerçek ahlaka ulaşana kadar bir baş ağrısı hâline gelecek. Kişi hem kendinin, hem başkalarının, hem gezegenin, hem de evrenin baş ağrısı olacak. Birey gerçek ahlakı özümsediğinde baş ağrısı geçmekte ve kişinin hem kendisi hem de diğerleri için neden olduğu acılar ortadan kalkmaktadır.

Gerçek ahlakı tezahür ettirmemiş insan varoluştaki bir dikendir. Fakat tekâmül sayesinde mutlak ahlak ortaya çıkınca diken olağanüstü bir güle dönüşmeye başlar. Bu

dönüşüm sayesinde birey varoluşsal ahlaka erişecek ve onu herkesle paylaşacak.

Varoluşsal ahlak dünya gezegenine yayılınca bütün varoluş bu olayı kutlamaya, şarkı söylemeye ve dans etmeye başlayacak. Her insanın içinde gerçek ahlak tohumu var ve tekâmül sayesinde bu tohum filizlenerek mutlak ahlak tezahür edecek.

Tıpkı bir tohumun içinde bir ağaç ya da bir çiçek taşıması gibi her insan özünde ebedi ahlakı taşır. Yani aslında yeryüzünde ahlak dışı bir insan dahi bulunamaz. Çünkü her insan içinde potansiyel ahlak tohumu taşır.

Oysaki asırlardır ahlakçılar insanları iki sınıfa ayırmış – ahlaklılar ve ahlaksızlar. Ayrıca ahlaksızları ebedi ateşle korkutarak ahlaklı yapmaya çalışmış ve hiçbir yere varamamış. Yani ahlakçıların dayatma ve tehditleri dünyadaki ahlaksızlığı yok edememiş.

İşte bu gerçek, ahlakçıların "böl ve yönet" stratejisinin hiçbir işe yaramadığını göstermektedir. O yüzden insanlığa gerçek ahlakın zaferi için yepyeni bir strateji sunuyoruz: Birleştir ve Merhamet et.

Ahlak Tohumu

Tekâmül yolunda insanlara merhamet edilerek ve onları birlik hâline getirerek yeryüzünde gerçek ahlak muzaffer olacak. Gerçek ahlak insanları bölerek değil, birlik hâline getirerek çiçek açabilir. O yüzden gerçek ahlak olgusunun temeli birlik unsurudur.

Gerçek şu ki "ahlak" denen olgu geliştirilemez. Ahlak keşfedilmeli, açığa çıkarılmalı ve tezahür ettirilmelidir. Mutlak ahlak zaten mevcuttur. Herkesin yapması gereken tek şey ebedi özüne merkezlenmek, oraya dalmak ve oradaki ahlak hazinesini bulmaktır. Bu hazine ahlakın mutlak hâlidir.

Ahlakçılar insanları sıradanlaştırıp yönetmeye çalışır. Oysaki yeryüzünde bir tane bile sıradan insan yok. Her insan istisnaidir, özgündür, özeldir ve sıra dışıdır. Aslında insanları sıradanlaştırma çabası insanları aşağılamaktır.

İşte ahlakçılar asırlardır insanları sıradanlaştırarak ve aşağılayarak ahlaklı yapmaya çalıştılar. Sonuç: Bir insan bile onların dayattığı şekilde ahlaklı olamadı. Olamaz da. Çünkü insanlar küçük düşürülerek ahlaklı yapılamaz.

Bazı ahlakçılara göre insan ya ahlaklı doğar ya da ahlaksız. Bu yaklaşım gerçek ahlakın tezahürü yolunda zihinsel bir tuzaktır. Aslında bu, insanları engellemek için tasarlanmış kurnazca bir stratejidir.

Bu gerçek dışı dogmanın etkisi altında kişi doğuştan ahlaksız olduğuna inanır ve ahlaklı olmanın yollarını aramaz. Bu, kurnaz zihnin tespit edilmesi son derece zor olan bir çeşit stratejisidir. Hiç kimse ahlaklı olarak doğmaz ama herkes ahlaklı olabilme potansiyeliyle doğar.

İstisnasız herkes gerçek ahlaka sahip olabilir. Bu, her insanın doğuştan gelen hakkıdır. Tekâmül eden insan için bir süre sonra mutlak ahlaklılık çiçeği açar. Herkes son derece dikkatli olmalı, kurnaz zihnin tuzağına düşmemeli ve tekâmül yolunda kendiliğinden tezahür eden mutlak ahlakın farkında olmalıdır (alkışlar).

AHLAK VE DAYATMA

GERÇEĞİ ARAYAN: Üstadım, çoğu insan ahlakçıların dayatmalarına göre yaşıyor. Peki, başka bir alternatif var mıdır?

GERÇEĞİ BİLEN: Var: Zekâyı uyandırıp, farkındalığı yükseltip bilincin ışığında yaşamaktır. Asırlardır insanlar ahlakçıların komutlarına göre yaşadı ve sonuç olarak küresel toplumda ahlaksızlık arttı.

Demek ki ahlaki dayatmalar hiçbir işe yaramıyor. Peki, neden bir insan başkalarının komutlarına göre yaşar? Çünkü bu, kolaydır. Başkalarının komutlarına uymak rahatlatıcıdır çünkü ne yapılacağına dair kafa yormak gerekmez.

Ayrıca komut verenler komutlara uyanlardan hoşlanır, onları sever ve takdir eder. Komutlara uymanın diğer avantajları sorumluluğun alınmaması ve işler kötüye gittiğinde suçlayacak birisinin olmasıdır.

Ebeveynlerin ahlaki dayatmalarına göre yaşayan çocuk ebeveynlerini mutlu eder ama kendisi mutsuz olur. İşte dayatmalara göre yaşamanın bedeli budur – mutsuzluk. Yani bireyin sorumluluk almaması ve suçlayacak birilerinin olmasının bedeli mutsuz olmasıdır.

Gerçek şu ki, ahlaki dayatmalara göre yaşayan insan asla mutlu olamaz. Örneğin Adolf Hitler'in ahlaki dayatmalarına göre yaşayanlar mutsuzluğun zirvesine ulaştı. Kimi hapis yattı kimi idam edildi kimi ise intihar etti.

Dayatma yapanların yürüttüğü mantık pek de değerli değildir. Çünkü onların yaşamını aydınlatmamış ve onları tatmin etmemiştir. Aslında dayatmalarda bulunan insan tatminsiz bir insandır!

Ahlak Dayatmacıları

Dayatıcılar zavallı bir yaşam sürdürmektedir. Ama buna rağmen inanç ve düşüncelerini başkalarına empoze ederler. Onların yaşamları yaratıcı, doyurucu ve mutlu edici olmamıştır. Peki, bu ne demek?

Bu şu demek, onlar gözden kaçırdıkları hatalar yapmaktadır. Peki, nedir bu hatalar? Onlar varoluşsal gerçeği keşfetmemiş ve hayatlarını anlamlı yapmamışlardır. Onların gerçekten kim olduklarına dair en ufak bir fikirleri dahi yoktur.

Buna rağmen onlar şişmiş egolarının etkisiyle çevredekilerin onların dayatmalarına göre yaşamalarını ister. Onlar başkalarına kendi inançlarını dayatırken bir an olsun başlarına gelen mutsuzluğu düşünmezler çünkü şişmiş egoları onları kör etmiştir.

Bütün bu inançlara rağmen onlar boş bir hayat sürdürmüşler çünkü hayatlarında gerçek sevgi ve mutluluk çiçekleri açmamıştır. Buna karşın onlar çevredekilerin kendilerine itaat etmesini ve takip etmesini isterler.

Dayatıcıların mutsuzluğu onları takip edenleri de mutsuz eder. Onlar başkalarını sevdiklerini düşünür ama sözde iyi niyetleri başkalarını perişan eder. Onlar kendilerini düzeltmeden "topluma hizmet" adı altında başkalarını düzeltmeye çalışır.

Aslında dayatmacılar kendilerine ta çocukluktan beri dayatılmış batıl inançları başkalarına dayatmaya çalışır. Dayatılana boyun eğen bir süre sonra kendisi dayatmacı olur çünkü "dayatma" eğilimi alışkanlık hâline gelir.

Ahlak Erişimi

Dayatmacıların çabaları sonucu sahte bir insanlık ortaya çıkmıştır. Onların niyetleri iyi olmasına rağmen ortaya çıkan şey "samimi olmayan insan" fenomenidir. Zira dayatmalara boyun eğen insan ister istemez samimiyetsiz olacaktır.

İnsanlara belli bir kişiliğe sahip olsunlar diye ahlaki dayatmalar yapılmaktadır. Sonuç olarak olmadığı bir şey olmaya çalışan kişi "ikiyüzlü insan" hâline gelmektedir. Samimi insan, kendi bilincinin ışığına göre yaşayan insan demektir.

Gerçek şu ki, tekâmüli olan insan kendiliğinden samimi olacaktır. Önemli olan ahlaklı değil, tekâmüllü olmaktır. Zira tekâmüllü insan kendiliğinden ahlaklı olacaktır çünkü dünyasal ahlakı aşıp varoluşsal ahlaka erişecektir.

Tekâmül eden insan özündeki ebedi ışığı bulur ve o ışığa göre hayatını sürdürür. İnsan tekâmül ettikçe özündeki ebedi ışık daha çok tezahür eder ve bireye varoluşsal bütünlük kazandırır. Zira ebedi ışık bireyin, hiçbir bölünme içermeyen, özvarlığından tezahür etmektedir.

Bir insana, "Şunu yapmalısın." dendiğinde ve birey yapmak istememesine rağmen yapmak zorunda olduğunda, doğal olarak bir kişilik bölünmesi gerçekleşir. Çünkü insan tamamen başka bir şey yapmak ister ama zorla söyleneni yapar. Bu, kişinin psikolojisinde bölünmeye neden olur.

Fakat güç sahibi olanlar çevredekilerin onların söylediklerini yapmasını ister. Beklentileri olan, bağımlı olan kişi isteksizce söylenenleri yapar çünkü beklentileri vardır. Birey kendisini yaptıklarına veremez çünkü onlara karşı ilgisizdir.

Ahlakı Aşmak

Nitekim kişi özgürce değil, kendi seçimi olmadan davrandığı için bir köle gibi hareket eder. Dayatmalar sonucu birey samimi olamaz çünkü iki farklı hayat sürdürmek zorunda kalır. Yaşamak istediği ve yaşamak istemediği hayat.

Yeryüzünde çoğu insanın iki farklı hayatı vardır. İnsanlar düşündüklerini söylemiyor ve söyledikleri düşündükleri olmuyor. Onlar yalnızca kabul göreni, uygun ve onaylanacak olanı söylerler. Zira bunu yapmak daha kolaydır.

Kişi ondan beklenen şeyleri söyler ve yapar çünkü güç sahipleri ondan bunu bekler ve o, köle gibi boyun eğer. Neticede düşündükleri ve söyledikleri iki ayrı dünya teşkil eder. Birey başka bir şey ister, başka bir şey düşünür, başka bir şey söyler ve bambaşka bir şey yapar. Sonuç olarak çoklu kişilik ortaya çıkar.

Dayatmalar yüzünden birey arzularını, hayallerini ve düşüncelerini saklar. Zira dayatıcılar bunları öğrenirse başı derde girer. O yüzden kişi kendini açığa çıkarmamak için uğraşıp durur: Sürekli rol yapar, güzel şeyler söyler ama çirkin şeyler yapar.

Yani toplumun yargısına ve beklentilerine göre "güzel" ve "çirkin". Mesela bir insanı ölümüne taşlamak çirkin bir şey ama günümüzde bazı toplumlarda bunu yapmaya devam

ediyorlar. Onlara göre "hava hoş" ama bu arada hava iyice nahoş.

Bugüne kadar insanlık kendisine tam da bunu yapmıştır – güzel sözler ama çirkin emeller. Geçmişin kâbusları hâlâ insanlığı rahat bırakmıyor. İnsanlar geçmişin kâbuslarını görmeye ve içinde yaşamaya devam ediyor çünkü bu, alışkanlık hâline gelmiştir.

Ahlaki Çöküş

Peki, çözüm nedir? Çözüm, yeni insanın doğuşudur. Bu yeni insan ahlaküstü olacak ve bütün ahlaki dayatmalardan özgürleşecek. Eski insana ahlak dayatıldı ve o da alışkanlık yüzünden başkalarına dayattı ama bu, dünyadaki ahlaki çöküşü önleyemedi.

Neden acaba? Çünkü eski insan kendisiyle çelişiyor, çatışıyor ve mücadele ediyor. Dayatılanlara boyun eğiyor ama icra edemiyor. Kendisi de dayatıyor ama bir sonuç alamıyor. Ayrıca dayatılanları her ne kadar hayata geçirmeye çalışsa da acılar bitmiyor.

Bir insan ebedi özünün sesini dinlediğinde çevresindeki güçlü insanlarla, toplumla ve toplumsal düzenle çatışma hâline gelebilir. Peki, çözüm nedir? Çözüm, zekâyı devreye sokmaktan geçer.

Birey çevresiyle çatışmamalı ve mücadele etmemelidir. Sadece tarafsız gözlemci olmalı ve çevrenin dayatmaları zararlı mı yararlı mı, tespit etmelidir. Zira birisi için yararlı olan başka biri için zararlı olabilir.

Çevrenin dayatmaları insanın içinde "vicdan" denen duygunun ortaya çıkmasına neden olur. Doğru ve yanlış,

ödül ve ceza dayatmaları insan zihninde koşullanmalara sebebiyet verir. Doğruysa ödül, yanlışsa ceza koşullanması duygusal tepkiler doğurur.

Kişi "yanlış" denen şeyi yaptığında ceza korkusu meydana gelir ve bireyin canı sıkılır. Bu can sıkıntısının öteki adı vicdandır. "Vicdan" duygusu cezalandırma korkusu, düzeltme dürtüsü, pişmanlık, hayıflanma gibi hisleri içermektedir.

Vicdan duygusu son derece yanıltıcı bir duygudur. Bireyi kontrol etmek, yönlendirmek ve manipüle etmek için "vicdan" toplumsal bir stratejidir. Toplum insanın içine "vicdan" denen duyguyu yerleştirir ve bu duygu insanın iç dünyasındaki polistir.

Ahlaksızlık Yapmak

Dış dünyadaki polis insanı dışarıdan iç dünyadaki polis ise içeriden kontrol eder. Koşullanmış zihinden kaynaklanan vicdanın sesi kişiyi sürekli kınayıp durur. Vicdanın sesi şunu söyler: "Sana bunun yanlış olduğu söylenmişti. Yaptığın şey ahlaksızlık. Bunu yapman doğru değil. O yüzden suçluluk duymalısın.''

Keza vicdan suçluluk ve pişmanlık duygularına neden olur. Şayet birey ebedi özün sesini takip ederse vicdan isyan ederek rahat bırakmaz. Vicdan yüzünden kişi sürekli acı çekebilir ve bu acılar sadece koşullanmış zihnin neden olduğu duygusal tepkilerdir.

Ayrıca vicdan korkulara neden olur: "El âlem ne der?" diye kişi "ahlaksızlık" denen şeyi yaptığında başkalarının bunu öğreneceğinden korkar. Yaptıklarını saklamak ister ve

bilinecek diye sürekli endişelenir.

Yani "vicdan", cehennemi yaşamak demektir. Oysaki "vicdan cehennemi" sadece koşullanmış zihnin ürettiği bir illüzyondur. Eninde sonunda tüm saklama çabalarına, korku ve endişelere rağmen her şey ortaya çıkar çünkü yaşamak başkalarıyla iletişim kurmak demektir.

Vicdan azabından kurtulmak için kişi yaptıklarını çoğu zaman birisine itiraf eder ve her şey ortaya çıkar. Kimsenin bilmemesi için birey ıssız bir yerde yalnız yaşamalı ama yalnızlık acıları yüzünden çoğu insan bunu yapamıyor.

Korku ve endişelerle baş edemeyenler toplumdan kaçar ve ıssız yerlerde yaşar. Onlar görülmek ve bulunmak istemez. Bu kaçış bir nevi intihardır veya bir mezarda canlı olarak yaşamaktır. O yüzden yalnızlık acılarına dayanamayanlar toplumdan kaçmak yerine toplumun önünde intihar eder.

Keza iki tür intihar var: Birincisi, toplumdan kaçarak zihnen intihardır. İkincisi, toplumda kalarak bedenen intihardır. Fakat toplumdan kaçarak zihnen intihar etmek duygusal bir mezara girmek, cehennemi yaşamak demektir.

Ahlak Mezarı

Bazıları ıssız yerlerde acı çekerek hayat sürdürür. Bu yaşama ahlak mezarında hayat denebilir. Bu kişiler hep asık suratlılar çünkü yalnız kalmaktan neşeleri kaçmış. Korkular yüzünden yalnız yaşamın belirtisi asık surattır.

Gerçek şu ki, toplum içinde yaşamak sırların açığa çıkması demektir. Bütün insanlar bir süreliğine veya birkaç insan uzun süre yanıltılabilir ama bütün insanlar sonsuza

dek yanıltılamaz. Ayrıca kişi kendisini ne kadar kandırırsa kandırsın içten içe kendi gerçeğini bilir.

Kişi ahlaklı insan rolünü yaparak herkesi kandırabilse bile kendisinin iki farklı hayat sürdürdüğünü bilir. Nereye giderse gitsin bundan kaçamaz çünkü kendisinden kaçamaz. Sonuç olarak birey suçluluk duygusunun altında ezilir.

Ahlaki dayatmalar yüzünden herkes suçluluk hisseder. Çıkar grupları zaten herkesin suçlu hissetmesini ister çünkü suçlu hisseden insanı manipüle etmek ve köleleştirmek çok kolay. Suçlu hisseden insan ahlakçıların eline çok kolay düşer.

Dayatmalar sonucu ortaya çıkan suçluluk duygusundan kurtulmak için dayatanlara gitmek gerekir. İşte dayatma stratejisinin amacı budur: İnsanı suçlu hissettirmek sonra da gerçek dışı inançlar ve eylemler dayatmak.

Dayatıcılar suçluluk hissinden kurtulmak için birçok şeyden vazgeçmeyi tavsiye ederler. Keza insan yaptığı yanlışlar için kendini cezalandırır. Fakat bütün bunlar insanı mutlu etmez. Zira insan sürekli kınadığı bir yaşamdan zevk alamaz.

Sürekli verdikleri komutlara ahlakçılar ahlak kuralları diyor. Onlar yüksek sesleriyle insanın içinden gelen ebedi özün sesini baskılamaya çalışır. Fakat insan yalnız kalıp ebedi özüne odaklanınca içinden öz doğasına aykırı davrandığını duyar.

Ahlaklı İnsan

Bir insan aydınlanıp öz doğasına aykırı davrandığını hissettiğinde bütün dayatmaların anlamsız olduğunu kavrar.

Dayatmaların sıkıcı, boş ve kişilik bölünmesine neden olan uğraştan başka bir şey olmadığı anlaşılır.

İşte asırlardır insanlığın başına gelen şey kişiliğin bölünmesi ve psikolojinin bozulmasıdır. Dayatmalar sonucu kişilik bölünüyor ve insan şizofrenleşiyor. Bu şizofrenleşme sonucu insanların psikolojisi bozuluyor ve bu da acılara neden oluyor.

Tekâmül yolunda amaç bireye kaybettiği bütünlüğü kazandırmaktır. O yüzden tekâmül yolunda bireye hiçbir şey dayatılmaz. Yapılması gereken tek şey tekâmülsel teknikleri her gün uygulamaktır.

O zaman birey ebedi özün sesini net bir şekilde duyabilir ve mutlak ahlak ilkelerini kendiliğinden hayata geçirerek ahlaküstü olabilir. Birey ebedi özün sesini takip ederken asla suçluluk duymaz ve pişman olmaz.

Ayrıca kazandığı varoluşsal ödül her türlü dünyasal ödülün ötesinde olacak. Bir insan mutlak ahlak ilkelerini kendiliğinden gerçekleştirdiğinde hiçbir bedel ödemez çünkü buna ihtiyaç olmaz. Dışarıdan, tekâmül eden insanın büyük bir bedel ödediği görünür.

Bu sadece dünyevi insanın düştüğü illüzyondur. Zira tekâmülcü samimiyetin zirvesine ulaştığında eylemleri doğal ve spontane olur. O zaman bireyin bünyesinde egonun neden olduğu hiçbir yabancılaşma ve bölünme kalmaz.

Birey kendini varoluşsal kutlamanın merkezinde bulur ve ödenmiş olan bedellerin bir zenginleşme olduğunu idrak eder. Zira bireysel bütünleşme, varoluşsal zenginleşmeyi ve özgürleşmeyi içermektedir.

AHLAK VE KARAKTER

GERÇEĞİ ARAYAN: Üstadım, ahlaklı olmak için karakter mi önemli farkındalık mı?

GERÇEĞİ BİLEN: Bir insanın ahlaklı olması için tek ihtiyacı olan şey farkındalığın derinleşmesidir. Çünkü farkındalık gerçek olan bilinçten kaynaklanır karakter ise sahte olan şartlanmalardan.

Tekâmül yolunda insan farkındalığın derinleşmesi için çabalar, karakterin yapılanması için değil. Aslında tekâmül yolunda suni bir yapı olan karakter dökülmeye başlar. Oysaki ahlakçılar insanlarda "ahlaki karakter" oluşturmaya çalışır.

"Ahlaki karakter" insanın gerçek doğasını örten suni bir ambalajdır. O, insanın gerçek öz doğasını örter ve sahte bir simanın ortaya çıkmasını sağlar. "Ahlaki karakter" ikiyüzlülüğe neden olabilen yüzeysel bir yapıdır.

Gerçek şu ki, farkındalığı düşük olan kişiler ahlaki bir karaktere ihtiyaç duyar. Gün ışığında yürüyen insanın bir fenere ihtiyacı yoktur. Tıpkı bunun gibi insanın farkındalığı yükselince birey mutlaka ahlak yolunu bulur.

Gören insan çıkışın nerede olduğunu kimseye sormaz, direkt çıkışa yönelir. Oysaki karakter örtüsü yüzünden ebedi özünün ışığını görmeyen insan ahlak konusunda çıkmaza girer ve hep yardım ister.

Onun yardımına ahlakçılar koşar ve ona ahlaki bir karakter dayatır. "Ahlaki karakter" bir nevi kayganlaştırıcıdır – birey ile toplum arasındaki çatışmalardan sıyrılmayı sağlar. Bu kayganlaştırıcı ahlaki sorunlar için geçici çözümler bulmaya yardım eder.

Ahlak Tezahürü

"Ahlaki karakter" toplumda bir tampon veya darbe emici rolü oynar. Mesela ahlakçılar alçak gönüllü olmayı över ve insanlara alçak gönüllü olmayı dayatır. Şayet bir insan alçak gönüllü olmayı karakter yapısına eklerse bu özellik toplumdan gelen darbeleri emer.

Alçak gönüllü insan başkalarının egosal saldırılarına ve küçük düşürücü laflarına aldırmaz. Oysaki gururlu insan başkalarının küçük düşürücü eleştirilerinden incinir ve öfkelenir çünkü ego çok hassas bir yapıdır.

Bu arada egosunu alçak gönüllülük örtüsüyle kaplayan insan iğneleyici laflara aldırmaz ve sinirlenmez. Zira alçak gönüllülük bir tampon rolü oynar ve kişiyi darbelerden korur. Fakat bu suni koruma insanın değişmesini ve daha farkındalıklı olmasını engeller.

Oysaki tekâmül DEĞİŞİM demektir. "Ahlaki karakter" insanın toplumla mücadelesinde sadece ayakta kalmasını sağlar. Ama kişi ne kadar ayakta kalırsa kalsın bir gün ölüm gelip bir darbeyle onu yere serer. Ölümün darbesine hiçbir tampon dayanamaz.

Tekâmül bir simya sanatıdır – demiri altına çevirir. Böyle bir kuantum dönüşüm için değişim şarttır. Tekâmülsel simya sanatı gerçeği arayan insanı kararsızlıktan kararlılığa,

karanlıktan aydınlığa, korkaklıktan cesarete, bencillikten fedakârlığa ve farkındalıksızlıktan farkındalığa doğru değiştirir.

Tekâmül yolunda insanın "karakter" denen sahte örtüsü çözülür, doğan farkındalık güneşi yıkıcılık bulutlarını dağıtır ve yaratıcılık parlamaya başlar. O zaman birey ahlakçıların belirlediği klişe kalıplara göre yaşamayı bırakır ve mutlak ahlakı tezahür ettirir.

Tekâmülcü farkındalık ışığında olgunlaşır ve her ana değişimsel bir karşılık verir. Karakter tüm hayati sorulara önceden belirlenmiş hazır cevaplar sunar. Fakat bu cevaplar hiçbir sorunu çözemez sadece yeni sorunlara neden olur.

Ahlaki Kalıplar

Bu nedenle kişi başkalarının ona dayattığı hazır cevaplara göre yaşar ve sorunlar altında ezilir. Fakat hazır cevaplar gerçek bir yanıt değil, bir tepkidir. O yüzden karakter tepkiselliğe neden olur.

Keza "karakterli" denen insan her şeye tepki verir ve çözümsüz kalır. Farkındalık sahibi insan ise şimdiki ana etkili karşılık verir ve sorunları çözer. Birey anın arkasındaki varoluşsal gerçeği görür, onu sindirir ve varoluşun akışında eylemde bulunur.

Karakter yüzünden tepkime, farkındalık sayesinde ise etkime meydana gelir. Farkındalık insanın canlanmasına karakter ise donuklaşmasına, robotlaşmasına neden olur. Karakter zihinsel şartlandırmalar yüzünden ortaya çıkar ve bütün sorulara mekanik yanıtlar verir.

Farkındalık sahibi insan ana göre hareket eder ve ana göre yaşar. Bireyin hayat yolculuğunda attığı adımlar küflenmiş geçmişten kaynaklanmaz. Bu nedenle birey geçmişin hatalarını tekrarlamaz ve her adımda bir yenilik yaşar.

Farkındalığı yükselmiş insan anın sunduğu her duruma uygun ve doğal karşılık verir. Değişken hayat dinamikleri karşısında statik olan karakter kişiyi yetersiz yapar. Zira değişmeyen cevaplar değişen yaşama ayak uyduramaz.

Karakter değişmediği için ölü hâle gelir ve insan yaşayan bir ölü gibi hareket eder. Birey ta çocuklukta dayatılmış kalıplara göre hareket eder ve zihninde sabitlenmiş bilgileri kullanır. Beden büyür ama birey olgunlaşmaz.

Yaşam değişir, kişi yaşlanır ama ahlakçıların ta çocuklukta dayattığı cevaplar değişmez. Neticede birey birçok sene geçmesine rağmen eskiden dayatılmış bilgilere göre hareket eder. Bu son kullanma tarihi geçmiş bilgiler değişen yaşam şartlarına uymaz ve kişiyi geriletir.

Ahlaki Karakter

Oysaki yıllar boyu birçok rüzgâr esip geçmiş. Hayat farklılaşmış ama kişi değişmemiş. Bir insan aynı rüzgâra bırak iki kez, bir kez bile maruz kalamaz çünkü rüzgâr büyük bir hızla eser. Rüzgârı yakalamak mümkün değildir. Tıpkı bunun gibi yaşamı da durdurmak imkânsızdır.

Karakter sabitleşmiştir, akışmazdır, havasız bir oda gibidir. Oysaki bilinç sürekli esen, hareket eden bir rüzgâr gibidir. Bir insana davranış kuralları verildiğinde o, havasız bir odaya dönüşür ve boğulmaya başlar – hayat sıkıcı olur!

Oysaki tekâmül yolunda birey her duruma tekâmülsel karşılık verebilecek bir zekâya, gerçeği görebilecek gözlere ve mutlak gerçeği yansıtabilecek farkındalığa sahip olur. Tekâmülsel rehber kimseye emirler yağdırmaz, ne yapıp ne yapmayacağını söylemez tam tersi insanlara her türlü koşullanmalardan özgürleştirici bir yol gösterir.

Gerçek şu ki, insanlara ne kadar çok ahlak kuralı verilirse verilsin onlar her zaman kuralların açığını bulurlar ve arka kapıdan kaçarlar. Zira kapıdan kovulan bacadan girer. Karakterin insana verebileceği tek şey sahte bir maskedir.

Bu yüzeysel karakter maskesi insanı ahlaklı gösterebilir fakat arkasında hayvani dürtüler saklanmaktadır. Karakter insanı gitgide daha da yapaylaştırır ve karakter yüzünden sıradan insan asla gerçekten kim olduğunu anlayamaz.

Bir insanın yapay karakterden kurtulup mutlak ahlaka ulaşması için tekâmülsel değişime ihtiyacı vardır. Fakat böyle bir değişim dıştan değil içten gelir. Birey özvarlığının merkezine ulaşmalı ve tekâmülsel değişimi oradan tetiklemelidir.

Ahlaki karakter edinmek insan bünyesinin dış cephesini boyamak demektir. Bu arada bünyenin içerisi ahlaksız olabilir. Çoğu insan dışarıda ahlaklı görünse de içeride ahlaksızlık barındırır. Oysaki mutlak ahlaka doğru bir değişim yaşamak için özvarlığın merkezindeki mutlak bilinç dışa vurmalıdır.

AHLAK VE KÖTÜLÜK

GERÇEĞİ ARAYAN: Üstadım, acaba "kötülük" kavramı bir insanın daha ahlaklı olmasına yardımcı olabilir mi?

GERÇEĞİ BİLEN: Olamaz! "Kötülük" kavramı sahte öğretilerin icat ettiği bir teknik veya stratejidir. Gerçek yaşamın böyle bir kavrama ihtiyacı yoktur. Sahte yaşam ise "kötülük" kavramı olmadan sürdürülemez.

Ahlakçılar "kötülük" kavramı ve suçluluk duygusu üzerine bir strateji oluşturmuşlar. Onlar bu stratejiyi kullanarak insanların ahlaklı olmalarını sağlamaya çalışıyor. Asırlardır devam eden strateji kimseyi daha ahlaklı yapamadı çünkü küresel toplumdaki ahlaksızlık artış göstermektedir.

Demek ki bu strateji hiçbir işe yaramıyor! Peki, neden devam ediyor? İnsanları köleleştirmek için. Şayet bir insanda suçluluk duygusu meydana gelirse onu psikolojik olarak köleleştirmek kolaylaşır.

Suçluluk duyan insanı belli bir ideolojinin içine sokmak ve orada tutmak daha kolaydır. Bir insanda suçluluk duygusu ortaya çıktığında, onun bütün cesareti ve öz güveni ortadan kalkar. Kişinin arayışçı, serüvenci, keşifçi modu sekteye uğrar.

O zaman "kötülük" denen şeyden daha kötü bir şey olur – insanın birey olma potansiyeli baskı altında tutulur. Ayrıca insandaki tekâmülsel potansiyeller pasifleştirilir. Suçluluk

duygusu insanı bağımlı yapar – o, gerçek dışı inançlara göre yaşamaya başlar.

Ahlakçılar insanlarda suçluluk duygusunu ortaya çıkartmak için yapılan hatalara "kötülük" diyor. Aslında "kötülük" denen şey çok basit insani hatalardır. Mesela bir insan karanlıkta ip görüp onun yılan olduğunu düşünür ve "Dikkat edin yılan var!" diye bağırır.

Ahlaki Amaç

Herkes ayaklanır ve kaçar ama sonunda yılan denen şeyin bir ip olduğunu anlar. İşte bu olay insanlara yapılan bir kötülük değil, sadece zihin dağınıklığında ortaya çıkan bir hatadır. Hata yapmak kötülük etmek anlamına gelmez.

İnsan her türlü hatadan ders alarak hatalarını düzeltebilir. Yani hata yapan kendisinin aptal olduğunu düşünebilir ama suçluluk hissetmek gereksiz, duygusal bir tepkidir. Fakat ahlakçıların amacı insanları suçlu hissettirmektir.

Bu nedenle de "kötülük" kavramı icat edilmiştir. Kısacası ipin yılan olduğunu düşünerek alarm verme olgusunda ahlakçılara göre "kötülük" şundadır: Oradaki bir insan "Yılan!" çığlıklarını duyup kalp krizi geçirerek ölebilir. Ahlakçılara göre bu bir "kötülük" olur.

Sonuç olarak asırlardır ahlakçılar insana has olan hataları "kötülük" olarak adlandırarak ve kınayarak duygusal sömürü yapmaktadır. Amaç insani hata yapan insanları kötü hissettirmek, çaresiz bir hâle getirmek, güçsüzleştirmek, zayıflatmak, ezmek, manipüle etmek ve kullanmaktır.

Aslında "kötülük" kavramı insanın bireyselliğini bastırmaya ve özgür iradesini engellemeye yönelik bir stratejidir. Ahlakçılar bu kavramı kullanarak insanları ele geçirmeye ve onlara istediklerini yaptırmaya çalışırlar.

Onlarla tartışmak da sözüm ona "kötülük" yapmak ve ahlaksız olmak demektir. O yüzden çoğu insan onlarla tartışmaktan çekinir. Yani ahlakçılara karşı çıkmak "kötü" veya "ahlaksız" insan olmak demektir.

Ahlaksız İnsan

Asırlardır küresel toplum insanları her türden aptallığa koşullandırıyor ve aptallığa boyun eğmek istemeyenler için de bir "bedel" var. Bu bedelin öteki adı vicdandır. İnsan toplumsal koşullandırmalara boyun eğmediğinde vicdan devreye girer ve hançerini saplar.

"Vicdan" denen unsur insana çevre tarafından dayatılır ve bireysel bilinci örter. Bilinç bireye vicdan ise topluma aittir. Aslında "kolektif vicdan" dediğimiz bir "vicdan havuzu" var ve istisnasız herkes oradan nasibini alır.

"Vicdan" toplum tarafından bireye dayatılan bir örtüdür. Farklı toplumlar bireysel bilince farklı vicdan kalıpları dayatır. Bu dayatmalar ta bebeklikten başladığı için kimse bundan kaçamaz. Sen bebekken, hiçbir şeyin bilincinde değilken sana "vicdan" denen örtü dayatılmıştır.

Bireye ta bebeklikten beri vicdan örtüsü dayatılır ve birey gitgide özündeki bilincin sesini duyamaz hâle gelir. Ara sıra duysa bile çevre onu susturur. Neticede birey öz bilincinden ve bilinçlilikten gitgide uzaklaşmaya başlar.

Zira vicdanın çığlıkları bilincin sesini örterek duyulmaz hâle getirir. Toplumun bireye ta bebeklikten beri uyguladığı dayatmalar birey ile özdeki bilinç arasında kalın bir "vicdan duvarı" oluşturur.

Bu, ses geçirmez bir duvardır ve bu "vicdan duvarı" aracılığıyla bilincin sesi susturulur. Vicdan duvarı bir nevi susturucudur – bilinç susturucusu. Keza bireysel vicdan toplumsal dayatmaların sonucudur ve görevi, dayatmalara içten devam etmektir.

Ahlak Stratejisi

Yani vicdanın bir dayatma görevi var ve vicdan toplumun dayatma görevlisidir. Bu dayatma görevlisi asla uyumaz ve gece gündüz toplumsal dayatmaları bireysel düzeyde gerçekleştirir. Birey uyuduğunda bile vicdan rüyalarına girer ve ona kâbuslar yaşatır.

Ahlakçılar "kötülük" kavramını insanlara dayatır ve psikolojik bir zehirlenmeye neden olur. Ne zaman bir insan "kötülük" denen ve dayatılan şeyi yapsa midesi bulanmaya başlar ve kusar. İşte buna "psikolojik zehirlenme" diyoruz.

Küresel toplum herkesin içine "vicdan" denen bir gardiyan yerleştirmiştir. Bu gardiyan vicdan hapishanesinin gardiyanıdır. Kelepçelere ve hücreye gerek yok, bir insanı kontrol altında tutmak için vicdan gardiyanı yeterlidir.

İşte toplum bireyi iki şekilde kontrol etmektedir: Dışarıda devlet hapishanesi içeride ise vicdan hapishanesi vardır. Vicdandan hiçbir şey saklanamaz. Kişi dışarıdakileri kandırabilir ama vicdanı kandıramaz.

Vicdandan hiçbir şey saklanamaz. Herkes içine toplum tarafından yerleştirilmiş vicdan karşısında anadan üryan çırılçıplak dikilmiştir ve vicdan yapılan bütün kötülükleri gördüğü için kişiyi sürekli kamçılar.

Asırlardır ahlakçılar tespit edilmesi çok zor psikolojik bir strateji kullandı. Bir taraftan "iyilik" ve "kötülük" kavramlarını üreterek vicdan duygusunun ortaya çıkmasını sağladı diğer taraftan ise "ödül" ve "ceza" sistemini devreye soktu.

Ahlaki Yöntemler

"İyilik" denen şeyler bire bin karşılıkla ödüllendirilecek "kötülük" denen şeyler ise cezalandırılacaktı. Yani insanlara iyiliklere bire bin karşılıkla ödüller sunarak iyi bir ticaret fırsatı önerildi ve açgözlülükleri tatmin edildi.

Ahlakçılar sundukları ödül ve ceza sistemiyle insanları açgözlülüğe teşvik etti, oysaki açgözlülük bir ahlaksızlıktır. Vicdan ise insanları intihara sürükledi ki, bu da ahlak dışıdır. Yani ahlakçıların oluşturduğu yöntemler insanları daha ahlaklı değil, daha da ahlaksız yaptı. Bunun kanıtı günümüzün istatistikleridir.

İnsanlara ahlakçılar tarafından kesin bir piyango sunulmaktadır. "İyilik" numarasına piyango mutlaka isabet edecektir ve kişi mutlaka ödüllendirilecektir. Bütün bu "ödül" denen koşullanma katmanları bireysel bilinci kaplamakta ve bilinçsizliğe neden olmaktadır çünkü bilinç çok derinlerde kalmaktadır.

"Kötülük" kavramı ahlakçıların buluşudur. İyi/kötü, ödül/ceza sahte ahlakın stratejisidir. Sahte ahlak "kötülük"

kavramına kesinlikle ihtiyaç duyar. Zira "kötülük" kavramı insana kendini suçlu hissettirir.

Suçluluk hissi insanın pişmanlık ve korku duygularıyla dolup taşmasına neden olur. Artık kişi kötülükten arınmanın yollarını arar. O zaman ahlakçılar ona iyilik yaparak kötülüğü telafi etme yollarını sunar. Fakat bütün bu yapay yaklaşımlar insanları daha ahlaklı yapmaz, daha kurnaz yapar.

Ahlakçılar insanları "ahlak" kuyusuna atıyor ve insanlar o kuyuda boğuluyor. Bu, ahlakçıların işine geliyor çünkü boğulan insan yorgun ve baygın hâle geliyor ve baygın insanı manipüle etmek çok daha kolay.

Ahlak Kuyusu

Tekâmül yolu insanlarda suçluluk yarası açmaz, onları "kötülük" kavramıyla şartlandırmaz, insanlarda pişmanlık duygusuna neden olmaz, onları korkutarak manipüle etmez ve olmadıkları bir şey olmaya zorlamaz.

Bir insan tekâmül sayesinde sessiz, huzurlu ve farkındalıklı hâle gelince vicdan duygusu buharlaşır. Zira vicdan duygusu yapaydır ve çevre tarafından suni yollarla dayatılır. Oysaki tekâmül yolunda zihin sessizleşince farkındalık yükselir.

Zihin sessiz kalınca ve birey zihinsizlik hâline erişince enerji harcanmaz, özvarlığın merkezinde toplanır, bir enerji sütunu oluşur ve bilinç yükselir. Enerji ve bilincin yükselmesiyle kötülüğe dair bütün kalıpların, koşullanmaların, suçluluk duygusunun ve vicdanın giderilmesi sağlanır.

Tekâmül yolunda kimseye emir verilmez çünkü emir vermek bir şeyleri dayatmak ve özgür iradeyi kısıtlamak

demektir. Emir vermek yerine insanlarda kararlı olma yeteneğinin gelişmesi sağlanır. Zira farkındalıklı ve kararlı insan mutlaka ahlaklı olacaktır.

Bu durumda karar veren merci bilinç olacaktır. Bilinç yükselip mutlak bilinçle birlik hâline gelince mutlak ahlak kendiliğinden ortaya çıkacak çünkü karar mutlak bilinçten gelecek. Bu karar varoluşsal akışla uyumlu olduğu için birey varoluşsal akışla birlikte akacak.

Tekâmül yolunda gerçeği arayana ne yapacağı söylenmez, her kapıyı açan anahtar ve her fırsatı değerlendirmek için yöntembilim sunulur. Zekâ uyanıp bilinç yükselince bireyin ahlak dışı bir şey yapması imkânsızlaşır.

Ahlak Kapısı

Bir insanın farkındalıkla yaptığı eylemler ahlaklılığa farkındalıksız yaptığı her şey ise ahlaksızlığa neden olur. Bu arada "kötülük" kavramına ihtiyaç kalmaz çünkü insani hatalar bir kötülük değildir.

Şayet bir insan, ahlakçıların onu vicdan zindanına atmalarına ve suçluluk zincirine vurmalarına izin veriyorsa çektiği acılardan ve yaşadığı mutsuzluktan sorumlu olan kendisidir. Bu durumda bir suçlu aramak sahi aptallık olur.

Bir insan tekâmül ederek aydınlanmalı, bilincini yükseltmeli, farkındalığını derinleştirmeli, vicdan zindanından çıkmalı, suçluluk zincirlerini kırmalı, bütün dayatmaları aşmalı, koşullanmalardan özgürleşmeli ve kendi kendisinin kurtuluşu olmalıdır.

Bir insan bütün öğretilerden, bütün felsefelerden, bütün dünyevi bilgilerden kurtulduğunda, dayatılmış her şeyi bıraktığında, dünyevi hiçbir şey bilmediğinde, eli boş kaldığında ve tamamen çırılçıplak olduğunda gerçek ahlaka ulaşır.

Dünyevi bilgiyle donatılmış bir insanın zihni yozlaşmış ve mutasyona uğramıştır. Birey bilmediğini bildiğinde ve masumiyet içinde olduğunda varoluşsal ahlakın kapıları açılır ve insan ahlakın ne olduğunu bilir. Sadece dünyevi bilgiyi aşmış insan, mutlak ahlakı bilme yeteneğine sahiptir.

Varoluşta "kötülük" diye bir şey yoktur, olamaz. Bu nedenle, "Kötülük var!" diyen insana varoluş herhangi bir yanıt vermez. Zira "kötülük" ifadesi evrende kimseye yönlendirilemez. Çünkü "kötülük" kavramı bireysel bir tutuma bağlı olan bir ifadedir. Mesela bir sahrada yakıcı güneşin altında olmak "kötüdür" gölgede olmak ise "iyidir".

Ahlak Tanımları

"Kötülük" kavramı ahlakçıların "ahlak" ile ilgili tanımlarından kaynaklanmaktadır. Mesela bir ahlakçı beğenmediği birine, "Kötü!" diyebilir. Fakat varoluşta "kötü" denecek herhangi bir şey bulunamaz.

Zira varoluşta "iyi" denecek bir şey de bulunamaz. Yani "kötü" ile "iyi" ayrımı ahlakçıların ürettiği bir ayrımdır. Varoluşta böyle bir ayrım yoktur. Ahlakçılar beğenmedikleri şeyleri "kötü" beğendikleri şeyleri ise "iyi" olarak tanımlar.

Yani ahlakçı sınırlı ve göreceli bir tanım yapar. Bir şey "kötü" olarak tanımlanınca karşıtı otomatikman "iyi" olarak

tanımlanır. Ahlakçı bir ayrım yapar sonra da bu ayrımın öteki kutbuna karşı çıkar.

Ahlakçılar beğenmedikleri bir şeye "kötü" der ve sonra o "kötü" dedikleri şeyle mücadele etmeye başlar ve herkesi bu mücadeleye davet eder. Ama sadece bununla da kalmaz, "kötü" dedikleri şeyi ortadan kaldırmak için savaşlar başlatır ve bu savaşlarda bin kat fazla kötülük yapılır – gerçek kötülük.

Aslında kimse ahlakçıların dediklerini ciddiye almamalıdır. Çünkü onları ciddiye alanlar mutlaka suçluluk duyar, acı çeker ve mutsuz olur. Asırlardır ahlakçıların tek yaptığı şey milyarlarca insanı mutsuz etmektir.

Gerçek şu ki, neyin "kötü" neyin ise "iyi" olduğuna dair tespitlerde bulunmanın hiçbir olanağı yoktur. Bu gerçeği şimdi, hemencecik kanıtlayabiliriz. Mesela dünya gezegeninde "insan" denen canlı varlık olmasaydı "kötü" veya "iyi" denebilecek şeyler de asla olmazdı.

Ahlak Dışı Katliam

Zira "kötü" ya da "iyi" insan işidir, zihnin işleyişinin ürünüdür – insanın zihin aracılığıyla ortaya çıkardığı ayrımlardır. Yani bu kavramlar zihinsel üretimlerdir çünkü zihin çok üretkendir.

Yeryüzünde insanlar olmasaydı kimse kimseye, "Kötü insan!" demezdi ve "kötü insanı" öldürmek istemezdi. Sırf bir insanın ten rengi farklı diye onu küçük düşürmez, köleleştirmez ve pazarda satmazdı.

Ahlakçılara göre kürtaj ahlak dışıdır – bir çocuk katliamıdır. Ama şayet Josef Stalin'in annesi kürtaj olsaydı milyonlarca

insanı kurtarmış olurdu – kadın bir kahraman olurdu. Gerçi Josef Stalin kürtajla alınsaydı annesinin kahraman olduğunu da kimse bilmezdi.

Sıradan insan geleceği bilemez ve sözüm ona "kötülük" denen şeyin nereye vardıracağını da asla kestiremez. "Kötülük" denen şey "iyi" sonuçlar doğurabilir ve "iyilik" denen şey "kötü" sonuçlara neden olabilir.

Dünyevi hayatta "kötü" ve "iyi" kavramları çıkarlara yönelik olduğu için faydacı kavramlardır. O yüzden bu kavramlar varoluşsal olamaz. Buna rağmen toplumun var olması için bu varoluşsal olmayan kavramlar vazgeçilmezdir.

Zira toplumun var olması için ona zararlı ve yararlı olanları tanımlaması gerekir. Zararlı olanlar "kötü" yararlı olanlar ise "iyi" olarak nitelendirilir. Bu arada toplum için yararlı olan birey için zararlı, zararlı olan ise yararlı olabilir.

Ahlak Tartışması

Toplumsal ve bireysel çıkar çatışmaları işin içinden çıkılmaz durumlara neden olmaktadır. Peki, çözüm nedir? Çözüm, "kötülük" ve "iyilik" tanımlamalarının kalıcı değil geçici ve göreceli olduklarının anlaşılmasından geçer.

İşte bu da bizleri "ahlak" tartışmasının en başına götürmektedir. Gerçek şu ki, asırlar önce belirlenmiş ahlak ilkeleri günümüzde pürüzsüz bir şekilde işleyemez. Onlar göreceli oldukları için zamanın etkisiyle eskimekte ve etkilerini kaybetmektedir.

Herhangi bir bağlama göre "kötü" olarak nitelendirilecek hiçbir şey yoktur. Zira "kötü" olarak nitelendirilmiş bir

şey başka bir bağlamda değerlendirildiğinde, "iyi" olarak görülebilir. "Kötü" denen bir şeyin nereye vardıracağını bilmek için her şeyi evrenin sonuna kadar takip etmek gerekir. Bu imkânsız olduğundan nihai yargıya varmak da olanaksızdır.

"Kötülük" ve "iyilik" ile ilgili bütün değerlendirmeler faydacı ve göreceli dir yani nihai olamaz. Buna rağmen toplumun ayakta kalması için net bir şekilde tanımlanmış ahlak ilkelerine gereksinim var.

Aksi hâlde toplum yaşanılamaz bir yere dönüşür. Yani bütün ahlaki prensipler ve buna bağlı olan "kötülük" ve "iyilik" kavramları toplumsal çıkarlarla ilgilidir. Fakat çıkar olan yerde hırs olacak ve hırs olan yerde ahlaksızlık da olacak.

Eğer ahlaksızlığın ortadan kalkması isteniyorsa hırs ortadan kalkmalıdır. Fakat küresel toplumun bütün eğitim sistemi hırs odaklıdır. Toplum herkeste hırsı körüklüyor ve hırslı bir toplumda ahlak dışı eylemler kaçınılmazdır.

Ahlak Dışı Araçlar

Küresel toplumun politik, ekonomik ve ideolojik çıkar grupları kendi menfaatleri için herkesi hırslı hâle getirmeye çalışır. O yüzden birçok insan sürekli şunu soruyor: "Ben yeterince hırslı değil miyim?" Çünkü istediklerini alamıyor.

Herkese devlet başkanı olabileceği söylenir. Sonuç olarak devlet başkanı olmak için çılgın bir yarış ortaya çıkar. Bu yarışta gözünü hırs bürümüş kişiler her türlü ahlak dışı araçları kullanır. Yani insanlara ta çocukluktan beri, "Ahlaklı ol!" denir sonra ise öyle bir hırs pompalanır ki kişiler ahlak dışı araçlara el atar.

Hırs bir insanı gerer, çıldırtır, yozlaştırır ve ahlaksız olmaya iter. Yozlaşma ve ahlaksızlık bulaşıcıdır. Hırs yarışında geride kalmamak için kişiler başkalarının da kullandığı ahlak dışı araçlar kullanmak zorunda kalır.

Bu şekilde gitgide daha çok ve daha çok kişi ilkesizleşir. Zira insanların hayatı bir ölüm kalım meselesi olur. Ya ilkesizleşip hırs yarışında kalacaksın ya da ilkesizleşmeyip öleceksin. Günümüzde dayatılan küresel yapı içinde yer almak isteyen için ilkesizleşmemek imkânsızdır.

Gerçek şu ki, küresel toplumda artan yozlaşma ve ilkesizleşme gerçekleştirilen dayatmaların, koşullanmaların, eğitimin ve kültürün sonucudur. Yani inşa edilmiş küresel medeniyet, insanları ahlak dışı olmaya itiyor.

Küresel toplumda öyle bir sosyal yapı oluşmuş ki, başarılı olanlar ahlak dışılıklarını saklamayı beceriyorlar. Yani başarı bir örtbas aracına dönüşmüştür. O yüzden başarılı olmak için insanlar ahlak dışı araçlara başvuruyor.

Ahlak Zirvesi

Bir taraftan hırs bakış açısından başarı "iyi" başarısızlık ise "kötü" bir şeydir. Diğer taraftan ise ahlaklı "iyi" olan ahlaksız ise "kötü" olandır. İşte herkesin kullandığı basit mantığa göre başarılı "iyi" olan başarısız ise "kötü" olandır.

Bu nedenle başarılı olan iyi ve ahlaklıdır başarısız olan ise kötü ve ahlaksızdır. Keza başarılı olmak iyiliğin ve ahlaklılığın zirvesine ulaşmak demektir. Neticede insan başarılı olmak zorunda kalır ve bunun için her türlü yolu kullanır.

Keza başarı bütün yolları meşrulaştırır ve kişi başarılı olduğunda otomatikman iyi ve ahlaklı olur. Ayrıca başarı yolunda yapmış olduğu herhangi bir ahlak dışı şey "kötü" olarak değerlendirilmemelidir çünkü kişi başarılı olmuştur.

İşte bu tür illüzyonun, yanılsamanın etkisi altında insanlar başarılı olmak için ahlak dışı olurlar ve başarılı oldukları için yakalanmamayı da başarırlar. Zira başarılı olan iyiliğin zirvesinde olur. İyiliğin zirvesindeki ise kötü olamaz yani ahlaksız olmaz.

Asırlar boyu insanlar bu şeklide koşullandırılmıştır. Mesela Makedonyalı İskender'e yağmaladığı onca ülkeye rağmen büyük hırsız denmez, Büyük İskender denir. Yani büyük bir hırsız büyük bir kahramana dönüşür.

Çocuklar tarih kitaplarını okur ve büyük yağmacı olan Makedonyalı İskender'e imrenir ve onun gibi başarılı olmak ister. Zira başarı iyilik ölçüsü hâline gelmiş. Yani kişi ne kadar başarılıysa o kadar iyi veya ahlaklıdır.

Ahlaksızlık Nedeni

Çünkü kişi yalnızca başarısız olduğunda kullandığı araçlar sorgulanmaya başlanır ve herhangi bir pürüz bulunursa birey hem aptal hem yozlaşmış hem de ahlaksız olmakla suçlanır. Küresel toplumda hâkim olan bu tutum "ahlaklı" denen bir toplumun ortaya çıkmasını engeller.

Küresel toplum dinamiklerinin neden olduğu ahlaksız ortamda insanların ahlaklı olması neredeyse imkânsız hâle gelir. Bir insanın çevresi ahlaksız olunca ahlaksız olması neredeyse kaçınılmazdır.

Ahlaksız toplumda yaşayan insan ahlaklı olmaya karar verirse bir mücadelenin içine girer ve ahlaklı olmayı gurur meselesi yapar. O zaman da kibir devreye girer ve egoyu şişirir. Neticede egosallık ve kibirlilik yozlaşmaya ve ahlaksızlığa neden olur.

Çünkü bir insanın ahlaksızlık ortamında ahlak mücadelesi vermesi mutlaka egoyu şişirir. Zira kişi motivasyon bulmak için ahlakı gurur meselesi yapacak. Sonuç olarak kibirlilik ve egosallık devreye girecek ve kişi ahlak dışılığa doğru kaymaya başlayacak.

Peki, çözüm nedir? Çözüm, tekâmüldür. Çünkü tekâmül yolunda birey ahlaki bir mücadele vermez, ahlaklı olmak için çabalamaz tam tersi kendisini varoluşun akışına bırakır. Neticede varoluşsal ahlak kendiliğinden tezahür etmeye başlar.

Gerçek şu ki, ahlaksızlık insan işidir. Doğada ahlaksız hiçbir şey bulunamaz. Ormanda bir tane bile ahlaksız hayvan, kuş veya böcek yoktur. Ama özellikle büyük kentlerde ahlaksızlık boy gösterir.

Ahlaksızlıklar Kralı

İnsanlık kuvvet, servet, şöhret ve kudret için çılgınca yarışan bir toplum inşa etti. İnsanların asırlardır inşa ettikleri mevcut toplumsal yapıda yozlaşma ve ahlaksızlık kaçınılmazdır. En ilginç olan ise hiçbir ahlakçı: "Neden ahlaksızlık var?" diye sormaz.

Acaba neden? Çünkü bilmiş gibi yapıyorlar! Ama aslında hiçbir şey bilmiyorlar. Tek bildikleri şey başkalarını suçlamak

ve en büyük suçlu da Lucifer denen karanlıklar kralıdır ki, bu suçlamalar sonucu insanlar Lucifer'e tapmaya başlamıştır.

Ne kadar ilginç değil mi? Ahlakçılar insanları ebedi ateşle korkutarak ahlaklı olun diyor, karşılığında ise insanlar Lucifer denen ahlaksızlıklar kralına ibadet ediyor. Peki neden? Çünkü baskı altında olan insanın psikolojisi çöker ve kişi dayatılanın tam tersini yapar.

Oysa gerçek şu ki, hırs yarışının olduğu toplumda yozlaşma ve ahlaksızlık kaçınılmazdır. Ayrıca hiçbir ahlakçı ne yaparsa yapsın bu gerçeği değiştiremez. Peki, çözüm nedir? Çözüm, hırsı tetikleyen ve cesaretlendiren toplumsal yapıyı ortadan kaldırmaktan geçer.

Yani DEĞİŞİM yine de anahtar kelimedir. Yeryüzünde mevcut olan toplumsal yapı tekâmül sayesinde değiştiğinde yozlaşma ve ahlaksızlık kendiliğinden ortadan kalkar. Hiçbir tehdide, korkuya, suçlamalara, "kötülük" kavramına ve özellikle Lucifer'e ihtiyaç kalmaz.

Hırs, sözüm ona ahlakçıların arasında dahi var. Her ahlakçı "en iyi ahlakçı" olmaya çalışır. "En iyi olma" çabaları karşılaştırma, kıskançlık ve hırsa neden olur. "Bir numara" olmak için çabalayan ahlakçı hırs zehrinin etkisi altında ahlak dışılığa doğru kaymaya başlar.

Ahlak Engeli

Yani insanların ahlaklı olması için çabalayan ahlakçı hırs yüzünden ahlaksız hâle gelir. Ahlaklı olmak için hırsı kullanmak insanı ahlaklı yapmaz, tam tersi ahlaksız yapar. Doğal olan şudur: Hırslı kişi eninde sonunda ahlaksız olur. Yani hem hırslı hem de ahlaklı olmak mümkün değildir.

Şayet bir insan ahlaklı olmak istiyorsa kendisini başkalarıyla karşılaştırmaktan vazgeçmelidir. Çünkü karşılaştırma kıskançlığa, kıskançlık hırsa hırs ise ahlaksızlığa neden olur. Yani karşılaştırma ahlaklı olmak için aşılmaz bir engeldir.

Zira karşılaştırma egoyu tetikler, ego etkisiyle ise hiddet ile şiddet ortaya çıkar. Bir insan başka birisine: "Ben senden daha ahlaklıyım!" dediğinde şiddete başvurmuş olur çünkü bu ifade hiddeti tetikler.

Aslında birine, "Ben senden daha ahlaklıyım!" demek "Sen ahlaksızsın!'' demenin farklı bir yoludur. Yani "sen" ile "ben"in olduğu yerde mutlaka kıyaslama, kıskançlık, hırs ve ahlaksızlık vardır. Ama insanlar bunun farkında değil.

Genelde insan düşünüyor ki bir başkasına, "ahlaksız" diyerek onu ahlaklı yapma yolunda bir adım atıyor ve böylece ahlakı savunuyor. Aslında ise kişi hem kendisini hem de başkasını daha da ahlaksız yapıyor. Ama kimse bunun bilincinde değil.

Gerçek şu ki, ahlaksızlıkla suçlamak bir ahlaksızlıktır. O yüzden başkalarını ahlaksızlıkla suçlayan ahlakçılar sürekli ahlaksızlık yapmakta ve bunun farkında olmamaktadır. Sonuç ahlak dışılıktır.

Ahlak Nutku

"Sen ahlaksızsın!" veya "Ben senden daha ahlaklıyım!" söylemi ahlaksızlığın artmasına neden olan tespit edilmesi çok zor bir eylemdir. Bir ahlakçının nutuk atması, "Ben senden daha ahlaklıyım!" anlamına geliyor. Yani ego, hırs ve şiddet içeriyor.

O yüzden sürekli nutuk atan bir ahlakçının ahlaksızlaşması kaçınılmazdır. "Ben senden daha ahlaklıyım!" ifadesi ahlak açısından ölümcül bir silah gibidir ama bu silahın fark edilmesi çok zordur.

Ahlaksızlıkla savaşan ahlakçılar fark edilmeden yozlaşıp ahlaksızlaşabilir. Bir ahlakçı hırslıysa yozlaşması ve ahlaksızlaşması kaçınılmazdır. Hırs ekseninde bulunan herkes yozlaşmaya ve ahlaksızlaşmaya mahkûmdur.

Şayet insanlık ahlaksızlıktan uzak bir toplum istiyorsa hırstan uzak bir toplum inşa etmelidir. Fakat şu anki küresel toplum hırstan uzak bir toplumdan çok uzaktır. İşte hırstan çok uzak olan toplum ahlaksızlığa çok yakındır.

Eğer bir ahlakçı hırslıysa sunduğu ahlak da hırsının bir parçası olur. O, hırslı bir şekilde ahlakın peşinden koşar ve ahlak hızla ondan kaçar. Hırslı bir ahlakçı asla ahlaklılığa ulaşamaz çünkü huzurlu ve rahat değildir.

Zira hırs şiddete, şiddet hiddete hiddet ise ahlaksızlığa neden olur. Ahlaklılığa ulaşmak için insan sessiz, rahat, sade, huzurlu, sevgi ve şefkat dolu olmalıdır. İnsan tamamen gevşediğinde, sakinleştiğinde, acele etmediğinde ve kendisiyle barışık olduğunda varoluşsal ahlak kendiliğinden tezahür etmeye başlar.

Ahlak Arayışı

Bir insan tekâmül sayesinde bütün hırslardan arınınca, bütün düalitelerin ötesine geçince ve sadece var olunca ahlaküstü hâle ulaşır. İşte o zaman birey mutlak ahlakı tanır. Mutlak ahlak, sonsuzlukla uyum içinde olmanın yan ürünüdür.

Mutlak ahlak varoluşsal uyumu bir gölge gibi mutlaka takip eder. O yüzden "ahlak" denen şey bir sonuçtur. Onu neden olarak görmek bir hatadır. Oysaki ahlakçılar ahlakı nedenselleştiriyor. Onlara göre ahlak iyiliğin nedenidir.

Aydınlanmış bilge asla ahlak arayışında olmaz. Buna rağmen ahlak onu takip eder. Ahlakı doğrudan aramak anlamsızdır. Zira ahlak, birlik kavrayışının yan ürünüdür. Yani insan her şeyin bir olduğunu fark ettiğinde varoluşsal ahlak tezahür eder.

Birey varoluşun ayrılmaz bir parçası olduğunu ve ondan asla ayrı olmadığını fark ettiğinde varoluşsal ahlakı tanır. Bu fark ediş sayesinde birey varoluşun organik bir parçası olduğunu kavrar. Tıpkı damlanın okyanusa ait orijinal bir parça olması gibi, birey de varoluşla her an birlik içinde olmaktadır.

İnsan yalnızca hırsı aşınca varoluşsal ahlakın farkına varabilir. Yalnızca hırsla kirletilmemiş bir zihin ahlaklı olabilir. Özellikle ahlak konusunda hırslı olmak ahlaklı olmayı baltalar. Hırslı insanın zihni gerçek ahlak dışında her şeyin peşinden koşar.

Hırs dolu insan ahlaklı olmakla yetinmez. O, ahlakı başkalarına dayatmak ister ve her türlü dayatma şiddet demektir. Yani kişi ahlakı dayatırken şiddet uygular ve şiddet uygularken ahlaksızlığa doğru ilerler. Tıpkı ahlak uğruna insanları diri diri yakanlar gibi.

Ahlak Akışı

Hırs gerginliğe neden olur ve her türlü gerginlik ahlaklı olmayı engeller. Gerginlik bencillik yapar ve bencil kişinin

ahlaklı olması çok zordur. Yalnızca bencillik ölünce ahlaklılık doğar. Zira bencillik ahlaklılığın gerçek düşmanıdır.

Bencillik yoksa hırs da olmaz. Hırs içermeyen anda ahlak vardır. Şimdiki an hırs içermediğinde birey kendini kimseyle kıyaslamaz, kendi olmaktan memnun olur, hiçbir şey için çabalamaz ve hatta ahlaklı olmak bile istemez.

İşte o an, birey varoluşsal ahlakın olağanüstü hazinesine dokunur. Ayrıca o hazineye dokunmuş olmakla da kalmaz, ona nüfuz eder ve mutlak ahlakla bir olur. Ondan sonra birey varoluşsal ahlakın akışında olur.

Bu durumda ahlak varoluşsal özellik kazanır ve insanın içindeki yeni bir boyutta büyümeye başlar. Ahlak bir ruh hâli olur. Birey gerçek ahlak içinde yaşar, ahlak hâline gelir ve ahlak onun muazzam rayihası olur.

İnsan yalnızca hırstan arınıp hırsı aştığı zaman gerçek ahlak olgusunun ne olduğunu idrak edebilir. Varoluşsal ahlakın verdiği mutluluğu yaşadığında, birey hırsın absürtlüğünü, anlamsızlığını ve neden olduğu gereksiz ızdırabı kavrayacak.

O zaman zihin kendiliğinden sessizleşecek ve huzura ulaşacak. İşte bu huzur anında ahlaki bir sıçrayış gerçekleşecek. Bu ahlaki sıçrayıştan sonra ahlak konusu da artık gündemden düşecek çünkü ahlaksızlık söz konusu olmayacak ve ahlak bireyi bir gölge gibi takip edecek (alkışlar).

AHLAK VE FARKINDALIK

GERÇEĞİ ARAYAN: Üstadım, farkındalığın eksikliği bir günah mıdır? Yani ahlaklı olmak için farkındalığın yükselmesi yeterli midir?

GERÇEĞİ BİLEN: Kesinlikle yeterlidir! Eğer bu evrende "günah" denen bir şey varsa o da farkındalığın eksikliğidir. Ayrıca farkındalığın yüksekliği kesinlikle bir erdemdir. Gerçek şu ki, insan yalnızca farkındalığı çok düşük olunca günah işler.

Aslında farkındalığı yüksek olan insan "günah" ve ahlaksızlık denen şeyleri asla yapmaz. Farkındalık sahibi olan insan tehdit altında bile ahlaksızlık icra etmez. İnsan yalnızca farkındalıksızlık karanlığıyla kuşatıldığında ahlaksızlık ona nüfuz eder.

Maddi beden karanlık bir ev gibidir. Bu evi aydınlatan tek şey farkındalığın ışığıdır. Farkındalığın ışığı bilgisizlik örtüsüyle örtülünce cehalet karanlığı çöker ve kişi her türlü ahlaksızlığa maruz kalır.

Farkındalık yükselince bu yükselişin yan ürünü ahlaklılık olur. Oysaki farkındalık düşünce ahlaksızlık bu düşüşü bir gölge gibi sürekli takip eder. Demek ki ahlaklı olmak için yapılması gereken tek şey farkındalığı yükseltmektir.

Ahlak konusunda en önemli olan şey öz farkındalıktır. Birey ebedi özünün ne kadar farkında olursa o kadar

ahlaklılık tezahür eder. Bu arada öz farkındalık ne kadar düşerse ahlaksızlık o kadar devreye girmeye başlar.

Ahlakçıların dayatmaları sonucu insanlar ahlaklı olmak için çabalıyor. Ama bütün bu çabaların arkasında sürekli şişen bir ego duruyor. Psikolojik işleyiş bundan ibarettir. Ahlaklı olma çabasının motivasyonu herkesten daha ahlaklı olmak ve bunu herkese göstermektir.

Ahlaki Davranış Kalıpları

Sürekli sarf edilen çabalar ahlaklı davranış kalıplarının oluşmasına neden oluyor. Neticede ego şişiyor ve kişi alçak gönüllülükten uzak kalıyor. Yani doğallık ve sadelik kayboluyor. Zira ego güçlenince tevazu söz konusu olamaz.

Ahlaklı davranış kalıpları egoyu güçlendirdiği için tekâmülsel ve varoluşsal deneyimler yaşanamaz. Kişi ahlak şovları yaparak saygı görebilir ama buna rağmen dünyevi yaşam sürdüren herkes kadar zavallı bir durumda olur.

Neticede insan anlamsız, çürümüş ve kokuşmuş bir hayat sürdürür. Fakat bir ot gibi yaşamak insan hayatının anlamı değildir. İnsan hayatının anlamı gerçekten kim olduğunu keşfetmek, kendini aşmak ve insanüstü olmaktır.

Şayet birey, insan hayatının gerçek anlamını bilmiyorsa ve bunun için çabalamıyorsa ahlak adına yaptığı her şey ahlaksızlıkla sonuçlanacaktır. İşte dünyevi yaşamın sonucu budur: Ne yaparsan yap çöküş kaçınılmazdır!

Farkındalık yükselmeden ahlak için çabalar gösterişe dönüşmekte ve ikiyüzlülükle sonuçlanmaktadır. Ahlaklı olmak için çabalayan insan gitgide daha da yapmacık olmakta ve özgürlüğünü kaybetmektedir.

Ahlaklı olmak için harcanan bütün çabalar farkındalığı yükseltmek için harcanırsa birey kısa süre içinde kendiliğinden ahlaklı olacak. Gerçekten de ahlaklı olmak için yükselen farkındalık yeter de artar bile.

Ahlaklı Yaşam

Farkındalık varoluşsal ahlakın kapılarını açan olağanüstü bir anahtardır. Farkında olmak andan ana ahlaklı yaşamak demektir. Farkındalığı yükselen insan her şeye dikkat eder, her an dikkatli olur, kendi dinamiklerinin bilincinde olur, çevredeki her şeyin farkında olur ve her an ortaya çıkan durumlara yepyeni bir karşılık verir.

Yüksek farkındalığa sahip olan bir insan ayna hâline gelir. O zaman birey olup bitenleri olduğu gibi yansıtır ve eylemler varoluşsal akışa eksiksiz bir karşılık olduğu için son derece ahlaklı olur.

Bu durumda bireyin eylemleri varoluşsal akışa uyumlu olur. O zaman insan icracı olmadığını anlar. Birey tarafından deneyimlenen durumun bütünlüğü içinde edimler meydana gelir çünkü birey varoluşla bütünlük hâline gelir.

Bireyin yaptığı her şey varoluşla birlikte akmaya başlar. Bireysel ile varoluşsal olanın oluşturduğu bütünlük eylemlerin kaynağı olur. O zaman edim bencillikten kaynaklanmaz. Birey ahlak adına karar vermek için çabalamaz çünkü kararlar akışta belirlenir.

Karar ve edim bencil istek, düşünce ve dürtülerin sonucu olmaz. Yapay karakter devre dışı kalır. Bu durumda birey ahlaki edimin icracısı olmaz – o sadece mutlak ahlak tezahürünün tarafsız tanığı olur.

Örneğin birey trafikte bir çocuğun arabanın altında kalmaması için hiç düşünmeden ve bir an bile duraksamadan çocuğu geri çeker ve hayatını kurtarır. O anda ne düşünmek ne de karar vermek için zaman vardır, ansızın hareket etmek gerekir.

Ahlaküstü Eylem

Tek bir an dahi kaybedilmemelidir. Ansızın çocuk kolundan çekilir ve hayatı kurtarılır. Daha sonra birey hızlı hareketlerini şaşkınlık içinde anımsar. İnsan yükselen farkındalıkla varoluşun akışında olunca bir icracı olmaz.

Yani edim durumun bütünlüğü içinde ortaya çıkar ve kendiliğinden gerçekleşen ahlaki ya da daha doğrusu ahlaküstü bir eylem meydana gelir. Birey, çocuk, araba, sürücü, ölüm tehlikesi, trafik, hayatı kurtarma çabası, diğer insanlar vb. birçok şey bütünlük içinde olayda yer alır.

Yüksek farkındalık sayesinde birey varoluşla uyum içinde olur, varoluşun aracı olur, edim varoluşla ahenk hâlinde olur, yapan ve yapılan bir olur. Kısacası varoluş bireyin aracılığıyla olağanüstü ve ahlaküstü bir eyleme neden olur.

Bu son derece ahlaklı eyleme kahramanlık demek bile azdır. Varoluşsal bütünlük kendisinin ayrılmaz bir parçası aracılığıyla ahlaküstü edimde bulunmuştur. İşte gerçek AHLAK budur! Bu eyleme erdemli daha doğrusu erdemüstü denilebilir.

Böyle ahlaküstü bir edim gerçekleşince birey ne böbürlenir ne de pişman olur. Bu ahlaküstü edim son derece özgürleştiricidir. Birey kendisini gerçekten özgür hisseder. Zira bu ahlaküstü edimin gerçekleşmesi için varoluş ona mutlak özgürlük bahşeder.

Edim gerçekleşir, sona erer ve birey yepyeni bir edim için tamamen özgür olur. Yani ahlaküstü edim bireyi bağlamaz ve bağımlılık yapmaz. Ahlaküstü edim herhangi zihinsel takıntıya neden olmaz, hafızayı zedelemez ve psikolojik bir travmaya sebebiyet vermez.

Ahlaküstü Edim Spontanedir

Ahlaküstü edim spontanedir ve kendiliğinden gerçekleştiği için olumsuz izler bırakmaz – sadece edimi anımsayınca özgürleştirici bir rüzgâr eser. Böyle bir edim dünyasal düzeyde gerçekleşmezse olumsuz sonuçlara neden olmaz.

Tekâmülsel düzeyde gerçekleşen ahlaküstü edim negatif sonuçlar doğurmaz ve bireye acı çektirmez. Oysaki dünyasal düzeyde icra edilen ahlaki eylem sadece geçmiş faaliyetlerden kaynaklanan tepkidir.

Dünyasal düzeyde kişi bencil istek ve ihtiyaçlarına göre seçimler yapar ve kararlar verir. O zaman eylemler yüksek farkındalıktan değil düşük farkındalıktan kaynaklanır ve her türlü ahlaksız işlere neden olur.

Bu nedenle gerçek ahlakın tezahür etmesi için farkındalık her şeydir. Farkındalık yükseldiğinde bireyin tüm bünyesi dönüşüm geçirmeye başlar ve sahte ahlakçılık gerçek ahlaka dönüşür.

Bireyin tüm hayatı değişmeye başlar. Farkındalık yükselince ve yaşam dönüşünce bireyin eylemleri yepyeni bir yön kazanır. O zaman birey başka insanların da ahlaki değişimine destek olur.

Farkındalık güneşi doğduğunda ve birey yapay ahlak zindanından çıktığında, dayatma ahlakın gerçek olmadığını kavrar. İnsan yapay ahlakın gerçek olanın yalnızca bir gölgesi olduğunu görünce şaşırır ve gülmeye başlar.

Ahlak Zindanı

Gerçek şu ki, insanlar ahlakı hayal eder ve bu hayaller sadece gerçek ahlakın bir yansımasıdır. Farkındalık ışığı zihnin karanlık mağarasını aydınlatınca gerçek ahlak tezahür etmeye başlar ve bu tezahürle onu herkesle paylaşma isteği doğar.

Bu paylaşma ahlakçıların zoraki dayatmalarından çok farklıdır. Yalnızca gerçekten özgür insan gerçekten de ahlaklı olabilir. Farkındalık ışığını taşıyan birey başkalarının da yapay ahlak zindanını aydınlatır ve oradaki ahlak tutsaklarını dayatma ahlak zincirlerinden kurtarır.

Asırlardır BÜYÜK ÜSTAD olarak bilinen aydınlanmış bilgeler, insanlığı ahlaküstü özgürlüğe davet etmektedir. Ahlaküstü özgürlüğün güneşi yapay ahlak zincirlerini eritir ve insanlara ahlaki özgürlük tanır.

Büyük Üstadlar sayesinde insanlar ahlaki özgürlüğe ulaşır ve dayatma, yapay ahlakın karanlık zindanından çıkar. Bir insan yapay ahlak zindanından çıktığında gözleri kamaşır, kişi rahatsız olur ve zindana geri dönmek ister. İşte yapay ahlak zindanından çıkmak cesaret ister!

Karanlıktan ışığa geçen insanın gözleri acır. Tıpkı bunun gibi yapay ahlak zindanından kurtulan insan bir acı hisseder. Aslında bu, büyümenin yani olgunlaşmanın neden olduğu acıdır. Birey bu acıya aldırmamalı ve ahlaki özgürleşme yoluna devam etmelidir.

Aslında karanlığın rahatlatıcı bir etkisi vardır. O yüzden karanlığa alışmış kişi ışığa çıkınca karanlığa geri dönmek ister. Bu durumda birey karanlığa dönse bile ışığın güzelliğini unutamaz ve onu tekrar görmek için hamle yapar.

Ahlak Zincirleri

Birey tekrar özgürleştirici ışığa çıkıp gerçek ahlakın tadını çıkardıktan sonra artık yapay ahlak zindanına geri dönmek istemez. Bir süre sonra birey gerçek ahlakın ne olduğunu görür ve geri dönülebilecek son noktayı geçmiş olur.

Bu noktayı geçtikten sonra birey artık geri dönmek istemez ve zorla geri döndürülse bile inanılmaz acılar çeker çünkü artık ahlaküstü ışığın özgürleştirici hazzının farkındadır. Birey hayatını ahlaküstü ışığın şefkatli ellerinde devam ettirmek ister.

Bir süre sonra birey ahlaküstü ışığı bünyesine almayı ve bünyesini bu ışıkta dönüştürmeyi öğrenir. Gerçek ahlak tarif edilmez mutluluğa neden olmaktadır. Birey gerçek ahlakı yaşadığı zaman hayatı spiritüellik ile dolup taşar.

Ahlakın gerçeğini yani ahlaküstü olmayı deneyimleyen insan eski yapay ahlak dayatmalarına bağışıklık kazanır ve onları umursamaz. Gerçeğin tadını bilen sahteyi artık umursamaz ve sahte olan her şeyden uzak durur.

Ahlaki dayatmalar sonucu insanlar sürekli cehalet, haset, nefret, hiddet, şiddet vb. negatif şeylerden uzak durmaya çalışıyor ama tekrar negatifliğin tuzağına düşüyor. Değişmek için didiniyorlar ama değişmeyi başaramıyorlar.

Neden acaba? Çünkü insanlar farkındalığın gücünden habersizler. Aslında farkındalık sayesinde insan hayatı

boyunca başaramadığı şeyleri başarabilir. Farkındalık, fark edilmesi çok zor bir anahtar ama bu anahtar her türlü kilidi açmaya muktedirdir.

Ahlaksızlık Esareti

Ahlak konusunda başarılı olmak için herkesin tek bir anahtara ihtiyacı var – o anahtarın öteki adı farkındalıktır. Gerçek ahlakın tezahür etmesi için farkındalık bir anahtar işlevi görür. Gece kâbus gören insan rüyanın gerçek olduğuna inanıyor ve rüyada kurtulmak için çabalıyor, terliyor, titriyor, bağırıyor vs.

Sonunda kişi kâbusun neden olduğu acı sonucu uyanıyor ve hiçbir şeyin gerçek olmadığını anlıyor. İşte bu her insanın içinde bulunduğu yanılgıdır. İllüzyon sonucu insan çırpınıyor ama eninde sonunda bunun bir yanılsama olduğunu anlıyor.

Peki, çözüm nedir? Bu küresel yanılsamadan kurtulmanın yolu farkındalığın yükseltilmesidir. Cehalet, haset, nefret, hiddet, şiddet vb. negatif şeyler gerçek değil, onlar birer gölgedir. Gölgelerle savaşan insan asla kazanamaz, sadece tükenir.

Bu maddi evrende gerçek olan tek şey bilinç ve ondan doğan farkındalıktır. Farkındalık insanın hayatına devam etmesini sağlayan unsurdur. Farkındalık güneşi yükseldiğinde bütün negatif şeyler buharlaşarak yok olur.

Farkındalığın etkisiyle cehalet bilgeliğe, haset takdire, nefret sevgiye, hiddet şefkate vs. dönüşür. Yani farkındalığı yükselmiş insanda bu negatif unsurlar bulunmamaktadır. Birey onları bastırmak zorunda değil – onlar kendiliğinden dönüşmektedir.

Yükselen farkındalığın ışığı ortaya çıkınca negatifliğin karanlığı ortadan kalkar. Aslında herkes özünde ahlaklıdır ve ahlaksızlık esareti sadece bireyin düşük farkındalık yüzünden gördüğü kâbustur.

Ahlaksızlık Kâbusu

"Ahlaksızlık" denen kâbustan kurtulmak için birey tek bir şey yapmalıdır: Farkındalığını yükseltmeli, yaşamını farkındalıkla aydınlatmalı ve her şeyin farkında olmalıdır. Yeryüzünde mevcut olan bütün negatif unsurlar sadece farklı türden kâbuslardır.

Dünyada ne kadar insan varsa o kadar görülen kâbus var. Her çeşit kâbustan kurtulmanın yolu farkındalığı yükselterek uyanmaktır. Yükselen farkındalık insanı uyandırınca kâbus biter daha doğrusu ortadan kalkar.

Ahlaklı olmak için baskıya gerek yok, insan sadece farkındalığını yükselterek hareket etmeli ve her eyleminin farkında olmalıdır. Yani bütün negatif kâbuslar için aynı tedavi uygulanmalıdır – uyanmak ve yükselen farkındalıkla hareket etmek!

İnsanlığın en büyük sorunu uykuda gibi yaşamaktır. Birey gece uykusundan uyandığında gündüz uykusu başlar. Sabah gözleri açılır ama uyku devam eder. O yüzden insan farkında olmadığının dahi farkında değildir.

Birey geceleri gözleri kapalıyken rüyalar görür gündüzleri ise gözleri açıkken rüyalar görmeye devam eder. Binlerce istek, binlerce hayal ve rüyalara neden olur. Neticede insan şimdiki anda bulunamaz çünkü aklı hep başka yerlerde – ya geçmişte ya da gelecektedir.

Oysaki farkında olmak şimdiki anda ve şimdiki mekânda bulunmaktır. Bunun tersine genellikle insan ya geçmişin anılarında ya da geleceğin hayallerinde yaşıyor. Hâlbuki farkındalığın yükselmesi için birey şimdiki anda ve şu andaki yerde olmalıdır.

Ahlaki Başarı

Farkındalık yükselince birey şimdiki anın ve şu andaki mekânın kristal netliğini yaşar. O zaman "günah" denen şey söz konusu bile olamaz. Farkındalığın neden olduğu kristal netlik içinde ego dinamikleri net bir şekilde görülür ve artık bireyi yanıltamaz.

Farkındalıktan kaynaklanan kristal netlik kristalleşmiş egoyu saydamlaştırır ve etkisiz hâle getirir. Ego örtüsünün yanılsatmaları ortadan kalkar ve birey "günah" olarak adlandırılan hatalar yapmaktan korunur. Yani aynı hata tuzaklarına tekrar tekrar düşmez.

Zaten "ego" denen unsur insan yaşamında sorun ve hatalara yol açmaktadır. Kristalleşen ego örtüsü farkındalığı düşürdüğü için her türlü hataya neden olur. Şayet insan ahlak konusunda başarılı olursa bu kez de ego ahlaklı olmanın arkasına sığınarak beslenir ve güçlenir.

O zaman ego, değişimi engelleyici varlığını sürdürmeye devam eder ve kişiyi delirtir. Zira egonun oyuncağı olmak delirmek demektir. Farkındalık düşük olunca kişi ego dinamiklerinin farkında olmaz ve ego sürekli kişiyi yanıltır, çeşitli oyunlarına alet eder.

Kişi özgür iradesiyle hareket ettiğine inanır oysaki sadece egosunun kuklası olur. Ego sürekli yeni oyunlar sergiler ve

bireyi kuklası gibi oynatır. Ego yüzünden kişi acı çeker ve hatalarını düzeltmek için aynı eylemde bulunmamaya çalışır.

Bu çabalar karşılığında ego sadece kılık değiştirir ve yeni oyunlar oynar. Kişi bir ego zindanından diğerine geçer ama değişen bir şey olmaz çünkü birey ego hapishanesini terk edemez. Peki, çözüm nedir?

Ahlak Dışılık

Birey ego esaretinden nasıl kurtulabilir? Dikkatli olarak. Dikkatlilik kristalleşecek ki kristalleşmiş ego erisin ve esnekleşsin. Birey dikkatliliğe merkezlenerek egoya merkezlenmekten kurtulur.

Dikkatliliğe merkezlenen insan farkındalığa ve bilince de merkezlenir. Bu merkezlenme sayesinde birey ebedi özüne yoğunlaşır ve mutlak gerçeğe erişir. Sonuç olarak birey tarif edilmez saadet yaşar.

Nedensiz saadet yaşayan insan asla ahlak dışı bir şey yapmaz. Zira bireyin tüm istekleri gerçekleşir ve tüm ihtiyaçları karşılanır. Artık arzulanacak hiçbir şey kalmaz.Bu durum bireyin her şeyi olduğu için değil, memnun olduğu için gerçekleşir.

Zira doyasıya yaşayan ve memnun olan insan hiçbir şey istemez. Buna rağmen varoluş, armağanlarını onun üzerine bir çığ gibi yağdıracaktır. Hatta birey istemeden önce bile arzuladığı gerçekleşecek.

İnsan böyle bir durumdayken açgözlülüğe, hırsızlığa, nankörlüğe, kıskançlığa vb. negatiflere yer kalmaz. Birey hiçbir canlının hayatına kıyamaz. Zira bir canlıyı öldürmek kendini öldürmek demektir.

Ayrıca hiçbir canlı varlık öldürülemez çünkü ölümsüzdür. Herhangi bir canlının bedenini öldürmek üzerindeki beden elbisesini almak demektir. Bir canlının bedeni alınabilir ama canı alınamaz çünkü ebedidir.

Ahlaksız Eylem

Bu açıdan cinayet hem en ahlaksız hem de en anlamsız eylemdir. Zira bedenin ölümüyle yaşam bitmez ve bedenin içindeki ebedi varlık başka bir boyutta hayatına devam eder. Farkındalık yükselince birey ebedi özünü görür, mutlak bilincin ışığında yaşar ve mutlak bütünlüğe erişir.

Mutlak bütünlük sonsuzdur yani hiçbir zaman bitmez. Birey ego etkisiyle bütünlükten ayrılmış gibi olsa bile ebediyen mutlak bütünlüğe aittir. "Ölüm" denen şey ise sadece yanılsamanın bir parçasıdır.

Maddi evrende bütün canlılar bitmeyen rüyalar görür ve bu rüyalardan bir tanesinin öteki adı ölümdür. Yani "ölüm" yanılsaması sadece canlıların gördüğü rüyalarda gerçekleşir gerçekte ise gerçekleşmez – gerçekleşmesi imkânsızdır. Zira mutlak gerçeklik düzeyinde "ölüm" diye bir şey yoktur.

Farkındalık yükseldiğinde koşulsuz sevgi kendiliğinden tezahür eder, saldırganlık ve şiddet söz konusu olamaz. "Tecavüz" denen cinsel saldırı sadece sevgi nefrete dönüştüğünde mümkün olur çünkü sevginin olduğu yerde tecavüz olamaz.

Küresel toplumda her geçen gün tecavüz vakalarının sayısı artıyor. Neden acaba? Çünkü sevgi nefrete dönüşmüştür. O zaman çare nedir? Çare, nefreti tekrar sevgiye dönüştürmektir. Ama nasıl? Farkındalığı yükselterek!

Şu an küresel toplum tecavüz olayına son veremiyor çünkü çözümün ne olduğunu bilmiyor. İşte çözüm: Değişim Sanatı sayesinde farkındalığı yükseltmektir. Değişen farkındalık sayesinde nefret sevgiye şiddet ise merhamete dönüşür ve tecavüze yer kalmaz.

Ahlakçı Baskısı

Sevgi ve merhamet dolu insan ölüm tehdidi altında bile kimseye tecavüz edemez. Yalnızca sevgisi nefrete ve şefkati şiddete dönüşmüş insan tecavüze kalkışabilir. Ayrıca "tecavüz" denen olgunun farklı boyutları vardır.

Ahlakçılara göre evlilik dışı cinsel ilişki ahlaksızlıktır ama evli kişiler de eşlerine tecavüz edebilir. Peki, bu ahlaklı mıdır sayın ahlakçılar? Evli olduğu için eşiyle istemeden cinsel ilişkiye giren ve böylece hayat boyu tecavüze uğrayan milyarlarca insan var.

Bu ahlaksızlık konusunda ahlakçıların bir yorumu yok. Aslında bu tür tecavüze neden olan da onlardır. Zira ahlakçıların baskısı altında insanlar istemeden evleniyor ve hayat boyu tecavüze uğruyor.

Farkındalık düşük olduğunda kişi her türlü tecavüz eyleminde bulunabilir. Kişilerin farkındalığı düşük olunca ikili ilişkinin tecavüz doğurması an meselesidir. Evlilikte gerçekleşen tecavüz meşru, yasal ve toplum tarafından onaylanmış olarak baş veriyor. Bu, meşrulaştırılmış tecavüzdür.

Evlilikte seks yapmak kutsal görev hâline getirilmiştir. Bir eşin kutsal görevi eşinin cinsel isteğini geri çevirmemektir. İşte bir eşin istemeden, bir görev olarak cinsel ilişkiye

uğraması tecavüzdür. Keza evlilikten kaynaklanan görevini yerine getirmek için istemeden seks yapan eş tecavüze uğramaktadır.

Ayrıca şimdiki anda kalmadan yani anın içinde olmadan yapılan cinsel edimin bir tecavüzden farkı yoktur. İster kadın olsun ister erkek tecavüz tecavüzdür ve bu gerçeği hiçbir şey değiştiremez.

Ahlaki Çaba

Her iki taraf yüksek bir farkındalıkla sevişiyorsa aşk edimi gerçekleşmektedir. Aksi hâlde bu, sıradan bir sekstir. Sokaklarda kedi köpeklerin yaptığı seksten farkı yoktur. Şayet iki canlı varlık bir araya geldiklerinde iki tane "şimdiki an" ve "mekânda oluş" birleşirse ebedi özler birbirinin içinde erir. İşte bu durumda cinsel edim aşk içerir ve varoluşsal nitelik taşır.

Bir insan farkındalık olmadan hayatta kalamaz. Ama genelde dünyevi insan düşük, sıradan bir farkındalığa sahiptir. Düşük farkındalık yemek, içmek, dinlenmek ve üremek için yeterlidir. Fakat düşük farkındalık aracılığıyla bir insan asla aydınlanamaz ve tekâmül edemez.

İşte, bütün hataların nedeni bu düşük farkındalıktır. Düşük farkındalık yüzünden bir insan mekanik ve robotik bir hayat sürer. Şayet "cehennem" denen şey varsa o da düşük farkındalıklı hayattır çünkü düşük farkındalıklı hayat sürekli acı çekmek demektir.

Oysaki bir insan farkındalığını yükselterek sürekli şimdiki anda bulunursa cenneti yaşar. Cehennemi yaşamak ise şimdiki anda olmamak ve sürekli geçmiş ile gelecek arasında bocalayarak acı çekmektir.

Farkındalık düşük olunca ve kişi olup, bitenlerin farkında olmayınca hatalar kaçınılmazdır. Bir insan düşük farkındalıkla iyi bir şeyler yapmaya çalışsa bile sonuç kötü olacaktır. Kişi düşük bir farkındalıkla ahlaklı olmak için var gücüyle çabalasa dahi bir ahlaksızlık mutlaka ortaya çıkacaktır.

Farkındalığın yükselmesiyle zihinsel yapıda simyasal ve dönüşümsel dinamikler devreye girer. Aslında farkında olmak zihnin dışına çıkmak demektir. Genelde insan ya geçmişi ya da geleceği düşünür ve böylece zihnin içine hapsolur.

Ahlaklılık Taklidi

Zihnin içinde hapsolmak bütün zihinsel kalıplara maruz kalmak ve özgürlüğü kaybetmek demektir. Bu durumda kişi mutlaka eski hatalarını tekrarlayacaktır. Zihinsel arızalardan kurtulmak için zihnin dışına çıkmak gerekir.

Ama nasıl? Her anın farkında olarak! Birey şimdiki anın farkında olunca zihinsel akıştan ayrılır ve artık zihinsel gürültünün bir parçası olmaz. Birey zihinden özgürleşince ebedi özüne merkezlenir.

Bu merkezlenme sayesinde birey bir ayna gibi olur ve gerçeği olduğu gibi yansıtır. O zaman algı netleşir ve eylemler isabetli olur. Ayrıca birey düşünce akışından özgürleştiği için dönüştüğü aynanın yüzeyi hiçbir zaman bozulmaz ve toz tutmaz.

Düşünce akışından özgürleşerek var olmak her şeyin farkında olmak demektir. Zihin sessizleştiğinde ve farkındalık yükseldiğinde hayatta kendiliğinden değişimsel bir sıçrayış gerçekleşir – birey yaşamaktan var olmaya geçiş yapar.

Asırlardır ahlakçılar insanlara ahlak öğretip durdu. Peki, sonuç nedir? Ahlaksızlık her tarafı basmış durumda. Demek ki ahlakı öğretmek hiçbir işe yaramıyor. İşe yarayabilecek tek şey tekâmül sayesinde farkındalığı yükseltmektir.

Peki, neden ahlaksızlık tüm dünyaya hızlı bir şekilde yayılıyor? Bunun nedeni ahlaki dayatma ve baskılama. Asırlardır insanlara ahlaksızlıktan uzak durmaları öğretildi. Sonuç olarak insanlar ahlaklılık taklidi yapmayı öğrendi.

İnsanlar "ahlaklı" olmak için içlerindeki "ahlaksızlık" denen şeyleri bastırdılar. Neticede her an patlamaya hazır bir bomba hâline geldiler. Herhangi bir tetikleme bir ahlaksızlık patlamasına neden oluyor ve ardından ahlaksızlık orman yangını gibi her tarafa yayılıyor.

Ahlaksızlık Patlaması

Herhangi bir politik veya ekonomik kriz sonucu toplum ayaklanıyor ve ilk olan şey şiddet, yağma, hırsızlık, tecavüz ve cinayetlerin her tarafa yayılması oluyor. "Ahlaki" eğitim yüzünden insanlar "ahlaksızlık" denen şeyleri o kadar bastırmış ki ilk fırsatta onları serbest bırakıyor ve rahatlıyor.

Belki de kişi hiç çalmayacak, çalmak aklının ucundan bile geçmeyecek ama ona ta çocukluktan beri o kadar, "Çalma, çalma, çalma…" denmiş ki ve birey kendisini bu konuda o kadar baskılamış ki ilk fırsatta çalmaya başlıyor.

Oysaki küçük bir çocuğa sürekli, "Çalma, çalma, çalma…" denmezse, çocuk çalmanın ne olduğunu bile bilmez ve çalmaz. Yani aslında bir insana, "Şunu yapma!" dendiğinde ona bu şeyi yapma fikri verilir. Burada "yapma" ve "yapma" iki farklı anlama gelen aynı kelimedir.

Bir çocuğun zihnine "yapma" kodu yerleştirildiğinde "yapma" eylemi tetiklenir. Çünkü bilinçaltı olumlu ve olumsuz olanlarla ilgilenmez. Bilinçaltı için olumsuz "yapma" emri olumlu "yapma" eylemiyle aynı anlama geliyor.

O yüzden bir çocuğa sürekli, "yapma" emri verilirse bilinçaltının etkisiyle "yapma" eylemi ortaya çıkar. Neticede çocuğa, "yapma" denen şeyi çocuk mutlaka yapar. Çocuğa sürekli, "Çalma!" dendiğinde çocuk mutlaka çalar.

Küresel toplumdaki birçok insan eğitimli, medeni ve ahlaklı görünüyor ama herhangi bir kriz çıktığında aynı insanlar şiddet uygulamaya, yağmalamaya, çalmaya, tecavüz etmeye ve öldürmeye başlarlar. Yani onlara ta çocukluktan beri, "yapma" denen şeyleri yaparlar.

Peki, bunun nedeni nedir? Bunun nedeni insanlara asırlardır dayatılan ahlak öğretisidir. Bastırmaya yönelik öğretiler hatalı ve zararlıdır. Zira insan herhangi bir şeyi bastırırsa o şey mutlaka patlama yapar ve meydana gelir. Yani "ahlak" adına "ahlaksızlık" denen şey bastırılırsa ahlaksızlık her tarafı sarar.

Ahlaki Değişim

İnsanlara ahlakı öğretmek baskılamayı öğretmek demektir. Bunun ahlaklı olmak için hiçbir katkısı olmaz. Tarih bunu kanıtladı. Asırlardır insanlara ahlak öğretildi ama küresel toplum gitgide daha da ahlak dışı hâle gelmektedir.

İnsanların ahlaklı olmaları için onlara, "Şunu yapma!" demek yerine, "Farkında ol!" demek daha etkilidir. Zira yapmamak negatif, olmak ise pozitif bir önergedir. OL güç vermek YAPMA ise güçsüz bırakmak demektir.

"Yapma" demek yerine, "Farkındalıkla yap" demek bir güç aktarımı içermektedir. "Sigara içme" demek yerine, "Sigara içtiğinde tam bir farkındalıkla iç" demek sigarayı bırakmak için daha etkili bir yaklaşımdır. Zira sigarayı tam bir farkındalıkla içen insan bir süre sonra kesinlikle içemez.

İnsan bir eylemde bulunurken eylemle birlik hâline gelmeli, eylemin içine dalmalı, onunla tamamen bütünleşmeli ve eylemle birlikte akmalıdır. Birey hareket etmek yerine hareketin kendisi olmalıdır.

Bireyin icra ettiği eylem özvarlığıyla bütünleştiğinde, özvarlık eyleme nüfuz ettiğinde ve eylemin kendisi olduğunda ebedi özdeki mutlak ahlak devreye girer eylemin kendisinde simyasal bir değişim gerçekleşir.

Yani ahlaki değişime dışarıdan gelen baskılar değil içeriden gelen dönüşüm neden olmalıdır. O zaman ahlaki değişim doğal ve varoluşsal olacaktır. Bu durumda birey "bastırma ve patlama" dediğimiz kısır döngüden kurtulur.

Simyasal tekâmül sayesinde farkındalık yükselir ve yükselen farkındalıkla birlikte sevgi, uyum ve huzur da artar. Bunların yükselişi doğru orantılıdır. Zira sevgi, huzur ve uyum farkındalığın gölgeleri, yan ürünleri, takipçileridir.

AHLAK VE KÜLTÜR

GERÇEĞİ ARAYAN: Üstadım, ahlaki ilkeler bir kültür hâline gelirse daha iyi olmaz mı?

GERÇEĞİ BİLEN: Olmaz! Zira bir kültür sahte bir ahlak olgusunun ortaya çıkmasına neden olur. Kültür, gerçek ahlak olgusunun meydana gelmesine yardım edemez. Zira "kültür" denen olgu tarih boyu uygulanan dayatmaların ve şartlandırmaların sonucudur.

Kültür sadece "ahlak bekçisi" denen kişilerin ortaya çıkmasına neden olur. Ahlak bekçiliği taklitçi ve kibirli kişilerin ortaya çıkmasına sebebiyet verir. Ahlak bekçiliği büyük bir ego tatminidir.

Bu durumda ahlaklı olmak sadece egoyu besler ve amaç iyilik değil üstünlük olur. Yani ahlaklı olmak bir şov, gösteri hâline gelir. Ahlaki insan üst sınıf bir insan sayılır ahlaksız ise alt sınıf.

Neticede toplumdaki üst sınıflar ahlaklı alt sınıflar ise ahlaksız olarak lanse edilir. Oysaki gerçek ahlakın sınıflarla hiçbir ilgisi yok. Örneğin toplumun üst sınıfına ait olan kralların çoğu en ahlaksız kişilerdi. Alt sınıfa ait olan bir çiftçi ise gece gündüz çalışarak en ahlaklı olabilir.

Kültür "ahlak hapishanesi" denen bir olgunun ortaya çıkmasına neden olur. Ahlaki bir ilke kültür hâline geldiğinde

insan onun içine hapsedilir. Bu arada kişi derinlerde o ilkenin karşıtı hâlinde olabilir.

Örneğin Mohandas Gandi yaşadığı toplumun ahlaki ilkesi olan şiddetsizliği bir kültür hâline getirmeyi amaçlamıştı. Gandiciler şiddete karşıydı, karakterlerinin yüzeyinde bir şiddetsizlik katmanı oluşmuştu ama derinlerde biriken bir şiddet vardı.

Ahlak Hapishanesi

Şiddet karşıtı olan bir insan şiddet eğilimini baskılar ve şiddet duygusu bilinçaltında birikir. O baskılanmış şiddet her an bir volkan gibi patlamaya hazırdır. Bununla birlikte şiddet eğilimini baskılamayan ve ara sıra şiddetini ifade eden insan o kadar da şiddet dolu değildir.

Yani şiddet duygusunu sürekli baskılayan ve bilinçaltında şiddetin birikmesine neden olan insan çok daha tehlikelidir. Zira kişi bir şiddet hapishanesinde yaşamaktadır. Tıpkı bunun gibi, ahlak adına duygularını baskılayan insan bir gün mutlaka bir patlama yaşayacak ve çevredekilere zarar verecektir.

En paradoksal olan şu ki şiddetsizliği bir siyasi araca çevirmiş olan Mohandas Gandi suikasta uğrayarak bir şiddet kurbanı oldu. Yani Mohandas Gandi içindeki şiddeti sürekli baskılamasına rağmen şiddet onu dışarıda buldu ve tüm çabalarını boşa çıkardı.

Sözüm ona ahlaklı kişiler kendileri inşa ettikleri ahlak hapishanesinde hayat sürdürüyorlar. Peki, buna neden "ahlak hapishanesi" diyoruz? Çünkü onlar zorla, baskıyla,

mücadele ederek kendilerini ahlaki konularda ıslah etmeye çalışıyorlar. O zaman da ıslah evinde yaşıyorlar.

Zorlama ahlak doğal olarak ikiyüzlülüğe neden oluyor. Başka türlü de olamaz. Neden acaba? Çünkü ikiyüzlü olmayan, samimi olan çıldırır. Çıldırmamak için ikiyüzlü olmak gerekir. Şayet kaçamak yapmak için bir arka kapı yoksa kişi delirmeye başlar çünkü psikolojik baskıya dayanamaz.

Kültürleşmiş ahlak sadece iki sonuca neden olabilir – kişi ya ikiyüzlü olur ya da delirir. Zoraki ahlak konusunda samimi olan insanın psikolojisi bozulur ve kişi çıldırır. Bu nedenle delirmemek için insanlar ikiyüzlü olur.

Ahlak Taklitçisi

Bu konuda kınamak yerine anlayış göstermek daha önemlidir. Aslında insan psikolojik sağlığını korumak için ikiyüzlü davranmaya başlar çünkü aksi hâlde delireceğini anlar. Zira doğal içgüdülere karşı çıkmak delilikten başka bir şey değil.

Küresel toplumun her yerinde delirmemek için ikiyüzlülüğü tercih eden insanlar var. Ahlaklı yaşamı taklit eden insanın iki tür hayat tarzı olur – yeraltı ve yerüstü. Yerüstü hayatta kişi ahlaklı görünür yeraltı hayatta ise her türlü ahlak dışı eylemlerde bulunur.

Bu ikili yaşam içsel çatışmalara neden olur ve kişiyi mutsuz eder. Neticede mutsuz olan insan başkalarının mutluluğuna dayanamaz ve herkesin mutsuz olmasını ister. İçsel çatışma yüzünden kişi gergin, kızgın, üzgün, saldırgan, acı dolu ve asık suratlı olur.

Kişi acı çektiği için başkalarının da acı çekmesini ister. Bu nedenle eğlenceye, kutlamaya, sevinmeye, dans etmeye, espri yapmaya ve kahkaha atmaya karşı çıkar. Ahlak taklitçisi gülemediği için başkalarının da gülmemesini, eğlenemediği için başkalarının da eğlenmemesini ister ve sürekli ciddi olduğu için başkalarına da ciddiyeti dayatır.

Gerçek şu ki, ciddiyet patolojik bir durumdur, psikolojik bir rahatsızlıktır. Yaşamak sevinmek demektir ciddi olmak ise ölmek. O yüzden cenaze töreninde kimse sevinmez, herkes ciddi takılır. Şayet cenaze töreninde kişi kahkaha atarsa herkes onu kınar.

Ahlak taklitçisi sürekli ciddi olduğu için yaşayan bir ölüye dönüşür ve herkesin de ölmesini ister. Gerçekten de bu tür kişiler herkesin ölmesini ister ve bunun için nükleer bir savaş çıkarmaya hazırdırlar.

Ahlaki Şartlandırmalar

Varoluş bir oyundur ve yaşam oyununun farkında olanlar gerçekten yaşayanlardır. Bir yaşam oyuncusu yaşamın özüne ulaşır ve hayatı yaşanabilecek hâle getirir. Ciddi olanlar yaşamın tadını çıkaramaz ve yaşam eğlencesine katılamaz – onlar sürekli somurtmaya mahkûmdur.

Espri doğumdur ciddiyet ise ölüm, kahkaha beşiktir ciddiyet ise mezar. Varoluş sonsuz bir kutlamadır ve varoluşsal kutlamaya katılanlar yaşamı eğlenerek kutlar. Zira eğlenerek kutlayanlar için yaşam eğlenmeyip kutlamayanlar için ise ölüm var.

Şayet ahlaki karakter kültürleşirse bu sefer de ahlak kültürel bir dayatma hâline gelecek. Kişi ahlaki bir kültür

edinmek zorunda kalınca gerçek ahlaktan uzak kalır. Zira gerçek ahlak kültürel bir zorlamanın sonucu olamaz, farkındalığın sonucu olmalıdır. Bu konuda anahtar olgu bilinçliliktir.

Ahlaki dayatma ve şartlandırmalar "vicdan" denen olgunun ortaya çıkmasına neden olur. Şayet vicdan duygusu farkındalık sayesinde ortaya çıkmazsa bir zehir gibi olur. Dayatmalar sonucu vicdanla zehirlenmiş insan çirkinleşir ve tehlikeli olabilir.

Dayatmalı vicdana "dünyasal" veya "sıradan vicdan" diyoruz. Aslında dünyasal vicdan çevre, toplum tarafından insanın içine yerleştirilen bir nevi "polistir". Bu polisin sesi çevrede sürekli, "Yap! Yapma!" diye bağıranların sesidir.

Bireyi içeriden kontrol eden "vicdan sesi" insanın özgürlüğünü kısıtlar. Dünyasal vicdan, insanları kontrol etmek için toplum tarafından icat edilmiş çok kurnaz bir stratejidir. Ayrıca bu kurnaz stratejiyi tespit etmek neredeyse imkânsızdır.

Ahlak Fenomeni

O yüzden asırlardır bireyler farkında olmadan küresel toplumun çıkar grupları tarafından kontrol edilmekte, yönlendirilmekte, yönetilmekte ve köleleştirilmektedir. Dünyasal vicdan işleyişinin psikolojik dinamiklerinin kimse farkında değil.

Oysaki gerçek olan varoluşsal vicdan dışarıdan dayatılmaz, bireyin ebedi özünden tezahür eder. Varoluşsal vicdan mutlak bilincin bir tezahürüdür. Tekâmül yolunda ahlak asla dayatılmaz yani, "Şunu yapma! Bunu yap!" asla denmez – bireyin özgür iradesine müdahale edilmez.

Tekâmül yolunda ahlak edinmek için talimatlar verilmez, sadece farkındalığın yükselmesi için araçlar sunulur ve sonuç olarak birey kendiliğinden ahlaklı hâle gelir. Yani gerçek ahlak dayatılacak bir şey değil tezahür eden bir fenomendir.

Varoluşsal ahlakın tadı tamamıyla farklıdır. Mücadele etmeye, baskılamaya, sıkılmaya, acı çekmeye vs. gerek kalmaz. Varoluşsal ahlak dayatılmış hazır kalıplar değildir, spontane o anda ortaya çıkan bir olgudur.

Tekâmülcü varoluşun akışında olduğu için ahlak da akış hâline gelir. O, anbean değişen, canlı bir akış olur. Gerçek ahlakın bir özelliği de şimdiki anla uyum içinde olmasıdır. Böyle bir ahlak kendiliğinden tezahür edince birey doğal bir sorumluluk hissedecektir.

O zaman birey ortaya çıkan olaylara yükselen farkındalıkla karşılık vermekte, kendisini zorlamamakta, kısıtlamamakta, içsel bir çatışmaya ve dışsal bir mücadeleye girmemektedir. Her şey engin bir nehir gibi doğal bir şekilde akmaktadır.

Ahlak Olgusu

Birey edimlerde bulunarak ahlakçılar emrettiği için değil, ebedi özü o biçimde karşılık verdiği için hareket eder. Birey bilincin mutlak kaynağı üzerinden hareket edince mutlak ahlak devreye girer.

Fakat ahlak dışarıdan gelen dayatmalar sonucu kültür hâline gelirse suni bir olguya dönüşecek. O zaman dünyevi ahlak kültürle birlikte dayatılacak ve ister istemez sahteleşmeye neden olacak.

Ahlakçılar ahlaki dayatmalar sayesinde insanlarda ahlaklı bir karakterin oluşmasını hedeflerler. Oysaki dünyevi karakter geçmişte dayatılmış şeylerin sonucudur. Karakter geçmişe dayanırken birey şimdiki olaya karşılık vermelidir.

Bu durumda karakter, birey ile şimdiki anın arasına girmekte ve zekânın devreye girmesini engellemektedir. Zira dünyevi karakter kişiyi geçmişten gelen kalıplara göre hareket etmeye zorlar. O zaman da kişi geçmiş ile şimdiki an arasında debelenmeye başlar.

Çünkü kişi geçmişe dayanan kalıplara göre hareket ettiğinde, eylemleri andaki durumla uyum içinde olmaz. Neticede bir gecikme ve bir çatışma meydana gelir. Kişi son kullanma tarihi geçmiş kalıpları şimdiye uygulayınca bir uygunsuzluk ortaya çıkar.

Gerçek şu ki, gerçekten karakterli bir insanın dünyevi bir karakteri yoktur. Çünkü o, dünyasal değil, varoluşsal bir karaktere sahiptir. Zira dünyasal bir karaktere sahip olmanın bedeli bitmeyen acılardır.

Ahlak Maskesi

Bu acıların nedeni geçmişte öğrenilmiş şeylerin şimdide ortaya çıkan şeylere yanıt verememesidir. Karakter geçmişte kalmıştır birey ise şimdide bulunmaktadır. Geçmişin ürünü olan dünyasal karakter şimdinin şartlarında demode hâle gelmektedir.

İşte bu yüzden dünyasal ahlaka sahip olan insanlar geçmişe göre davranır, şimdiki anı kaçırır ve uygun olanı yapmayı beceremezler. Zira onlar geçmişin hayaletleri gibi

davranır. Oysaki bir insanın sahip olduğu tek yaşam şimdiki anda var olan yaşamdır.

Dünyasal ahlak sahibi her zaman diplomatik yollara başvurur çünkü hiçbir şeyi doğrudan söyleyemez. Doğrudan hareket etmek ahlak maskesinin düşmesine neden olabilir ve kişi "çıplak kral" gibi anadan üryan ortalıkta kalır.

Kişi ahlak maskesini korumak için son derece dikkatli davranır ve ahlak maskesini yüzünden asla çıkartmaz. Herkes dünyevi ahlak maskesinin düşmemesi için yalan söylemek zorunda kalır. Fakat bir yalan diğer yalana neden olur çünkü kişi durumu kurtarmaya çalışır.

Bu şekilde kişi hayat boyu yalan söylemek zorunda kalır. Bir süre sonra yalan söylemek alışkanlık hâline gelir ve kişi hiçbir ihtiyaç olmadığında dahi yalan söyler. Sonuç olarak insan bir yalan yığınının altında ezilmeye başlar ve yıpranır. Neticede kişinin kendisi kocaman bir YALAN hâline gelir.

Tekâmül sayesinde insan kendisi gibi olduğu için varoluşsal bir karaktere sahip olur ve yalana ihtiyaç duymaz. O, tamamen açık olduğu için saklanmaz ve yalan söylemez. İşte böyle bir insana YENİ İNSAN diyoruz.

Ahlaküstü Olmak

Varoluşsal karaktere sahip olan yeni insanlar yeni insanlığın temelini oluşturacaktır. Asırlardır insanlar ahlaki baskı yüzünden korkular içinde yaşayarak acı çekti. Artık bu korkulardan kurtulmanın zamanı gelmiştir!

Farkındalık güneşi doğunca korku karanlığı dağılacak. Güneş gibi parlayan farkındalık sayesinde bireyin içindeki

samimiyet dışa vuracak ve insan her neyse o olacak. Yalnızca o zaman insan saklanmaya ihtiyaç duymayacak.

Bir ahlak maskesine gerek kalmayacak çünkü bütün insanların ne "iyi" ne de "kötü" olduğu anlaşılacak. Tüm insanlar sadece ara sıra hata yapan canlı varlıklardır. Bir insan sadece insandır ve ondan başka bir şey olması gerekmez. İnsan yalnızca tekâmül sayesinde insanüstü olabilir ve o zaman ahlaküstü olur.

Dünyasal karakter kültürleşince "iyi" ve "kötü" kutuplaşması meydana gelir. Bu kutuplaşma kültürleşmenin yan ürünüdür. Ortaya çıkan bu yan ürün sunidir çünkü "iyi" her an "kötü" olabilir ve "kötü" her an "iyi" olabilir. Bu dönüşüm an meselesidir.

Bazen "kötü" damgasını yiyen insan daha masum ve daha samimi olur. Oysaki "iyi" denen insan daha kurnazca davranır. Zira kültürleşmeye akıllılık ve kurnazlık eşlik eder. Ahlakın kültür hâline gelmesi insanları kurnaz yapar.

Toplumsal tekâmül sayesinde yeni bir insanlık ortaya çıkacak. Samimi ve kendine özgü insanların sayısı artınca "iyi" ve "kötü" kutuplaşması kaybolacak. Bu insanlar her şeye açık olacaklar.

Ahlak Bekçisi

Fakat kapalı insanlar bundan hoşlanmayacak çünkü açık insanlar onları gerecek. Zira açık insan kapalı insana varlığının ebedi köklerini hissettirir. Açık insan bir ayna gibidir ve bu aynada kapalı insan ne kadar sahte olduğunu ve yaşadığı hayatın ne kadar değersiz olduğunu görür.

Açık insan herkesi kucaklar, muazzam farkındalığa ve eşsiz bilgeliğe sahip olur. Fakat kapalı insanlar toplumu açık insanı taşlar, zehirler, çarmıha gerer ve dışlar çünkü o onların taleplerini karşılamaz ve onlara boyun eğmez. Açık insan insanlığın tamamını kucakladığı için ahlak bekçileri onu hoş görmez.

Asırlardır açık insanlar toplumdan dışlanmaktadır. Buna son vermek için yeryüzünde bir DEĞİŞİM patlaması gerçekleşmelidir. Bu değişim patlaması sayesinde o kadar çok açık insan ortaya çıkacak ki onları zehirlemek için zehir yetmeyecek.

Her şeye açık YENİ İNSAN meydana gelince günümüzdeki çürümüş toplumun nitelikleri değişecek ve insanlık canlanacak. Yaşayan ölüler dirilecek, onların damarlarında yaşam tekrar dolaşmaya başlayacak ve kalplerinde sevgi çiçek açacak.

Ahlaklı karakter kültür hâline gelince ne ahlaktan ne de sağlıktan bir şey kalır. Bunun bariz örneği namus cinayetleridir. Bir kişi güya ahlaklı olduğu için ve "namusunu temizlemek" için cinayet işler. Kişi bu cinayetin çok önemli ve gerekli olduğuna inanır.

İşte size kültürleşmiş ahlakın olumsuz yan ürünü. "Namus cinayetleri" kültürün bir parçası hâline gelmiş ve çevre tarafından normal olarak kabul edilmektedir. Bir cinayet ister namus ister başka bir şey için işlensin ahlak dışıdır.

Fakat "namus cinayetleri" kültürün bir parçası olunca hem kişi hem de çevresi tarafından ahlaklı bir eylem olarak görülür. Ayrıca bu kişilere bunun ahlaksızca olduğu asla kanıtlanamaz çünkü onlar çocukluktan kültürel olarak şartlandırılmışlardır.

Ahlaklı Karakter

Kültürel şartlandırmalar sonucu sözüm ona "ahlaklı karakter" ortaya çıkar. Bu ahlaklı karakter aslında bireyin çevresinde bir zırh oluşturur. Bu "zırh" savunma için kullanılır ve bireyin açık olmasını engeller. Neticede kişi bir mezarın içinde hayat sürdüren yaşayan ölüye dönüşür.

"Ahlaklı karakter" denen şeyin bir kültür hâline gelmesi insanların kurnazlaşmasına neden olur çünkü dürüstçe konuşamaz ve düşündüklerini açıkça söyleyemez hâle gelirler. Örneğin kendini geliştirmiş ve aydınlanmış bir insan "namus cinayeti'' işlemek istemez ama bunu çevresine açıkça söyleyemez çünkü çevre onu kınar ve ona "namussuz" damgası vurur.

Bu nedenle kişi yalan söylemek zorunda kalır. Mesela sağlığının "namus cinayeti" işlemesine izin vermediğini söyler. O zaman da ona korkak derler. Yani kişi dürüst olamaz, kendi doğrularını saklamak zorunda kalır, oyun oynar, kendini ve başkalarını kandırır.

İşte bu örnek, kültür hâline gelmiş ahlaklı karakterin nasıl ahlaksızlıklara neden olduğunun bariz bir örneğidir. Cinayet bir ahlaksızlık, yalan da bir ahlaksızlıktır. Kısacası ne "ahlaklı karakter" ne de onun kültür hâline gelmesi insanları daha ahlaklı yapar, tam tersi ahlaksızlıklara davetiye olur.

Ahlaklı olmak veya görünmek adına kendini ve başkalarını kandırmak olağanüstü güzellikteki hayatı doyasıya yaşamanın doğal yolu olamaz. O zaman "insan" denen canlı varlık varoluşun "hayat" denen muazzam armağanına minnettarlığını asla gösteremez. Böyle bir insana "nankör" denir ve bu ahlak dışı bir tutumdur.

Ahlaklı olmak için insan dürüst bir hayat sürdürmelidir. Dürüst olmak ahlaklı insan olmak anlamına gelir. Oysaki insanlar "ahlaklı" olmak adına dürüst olamıyorlar. İşte asırlardır insanlığın geldiği paradoksal durum, ahlaki çıkmaz budur. Ahlak ilkesi bir şeye işaret eder insan ise ahlak adına bambaşka şeyler yapar.

Peki, dürüst olmak gerçekten de ne demektir? Dürüst olmak başkalarının emirlerine harfi harfine itaat etmek midir? Değil! Dürüst olmak ebedi özüne merkezlenmek ve ebedi özün ışığına göre tekâmül etmektir.

Ahlaki Çıkmaz

Çoğu insan karanlıkta el yordamıyla yol bulmaya çalışmaktadır. Onun zorluklarından yararlanarak ahlakçılar güya ona ışık tutarak işlerine gelen şeyleri dayatmaktadır. Neticede zavallı insan kurnazca tasarlanmış tuzağa düşmektedir.

Peki, insan bu tuzağa düşmemek için ne yapmalıdır? Dürüst insan önce tekâmül meşalesinin ışığından yararlanarak ahlaki özgürlüğe götüren yolu bulur. Daha sonra ise tekâmül meşalesinden kendi öz meşalesini yakar ve yolunu aydınlatır.

Bu şekilde birey ebedi özünün ışığıyla yolunu aydınlatır ve sonra da kendisi başkalarının yolunu aydınlatan bir ışık olur. İşte tekâmül yolundaki amaç sadece kendi yolunu aydınlatmak değil, başkalarının da yolunu aydınlatmaktır. Bu, en üstün ahlaktır veya ahlaküstü ahlak!

Tekâmül sayesinde birey bir karakter edinecek ama bu karakter onun hapishanesi hâline gelmeyecek. Birey tekâmül

yolunda ahlaklı olacak ama bu varoluşsal ahlak ikiyüzlülüğe neden olmayacak.

Tekâmülsel yaşam yepyeni bir yaşam, bir yaşam tarzıdır. İnsan tekâmül ederek masum, coşkulu, sorumlu, zeki, capcanlı, başarılı, beklentisiz, iyiliksever vb. özelliklere sahip olur. Fakat birey bu ahlaküstü özelliklere sahip olsa da onlara bağlanmaz, onları hayatının amacı yapmaz, onlarla böbürlenmez ve onların kölesi olmaz.

Tekâmül sayesinde birey tekrar varoluşsal oyuncu modunu restore eder ve varoluşun gizem kapıları ardına kadar açılır. Birey açık ve ulaşılabilir hâle gelir ve varoluş muazzam armağanlarını onun üzerine yağdırmaya başlar.

Bu eşsiz armağanlar bireye varoluşun bir kutlama olduğunu hatırlatacak ve bireyin hayatı bir kutlamaya dönüşecek. Bütün bunları kültür aracılığıyla ortaya çıkan sözüm ona "ahlaklı karakter" veremez. Bunları yalnızca kültürle hiçbir ilgisi olmayan, yükselen bilinçle, derinleşen farkındalıkla, uyanmış zekayla ve spontane sezgiyle ilgisi olan varoluşsal karakter verebilir (alkışlar).

AHLAKİ DÜZELTİLME

GERÇEĞİ ARAYAN: Üstadım, ahlaklı olmak için bir şeylerin düzeltilmesi gerekmez mi?

GERÇEĞİ BİLEN: Gerekmez! Zira düzeltmek baskı yapmak, dayatmak ve zorlamak demektir. Ahlaklı olmak için ne düzeltilmeye ne de düzeltmeye gerek var. Ayrıca düzelten kim olacak?

Yani düzeltilmesi gerekene "ilk taşı kim atacak"? (gülüşmeler) Kendisinin de düzeltilmesi gereken. Gerçek şu ki, düzeltilmeye ihtiyacı olan kimseyi düzeltemez. Aslında düzeltilmeye değil değişmeye ihtiyaç var.

Düzeltmek ve değişmek tamamen farklı şeylerdir. Düzeltmek hasarlı bir şeyi yamamak demektir. Yani içteki çürümüşlük kalacak sadece dıştaki görünüş değişecek. Oysaki değişmek bir dönüşüm içermektedir. Yani bir batak varsa kurutulacaktır.

Birisini düzeltmek onu kontrol altına almak, manipüle etmek ve köleleştirmek demektir. Bu nedenle asırlardır küresel toplumda insanları yönetmek isteyenler sürekli bir şeylerin düzeltilmesinden bahseder ve bir düzeltilme vadeder.

İnsanlar düzeltilmek için teşvik edilir ve ödüllendirilir. Onların beyinleri yıkanarak düzeltilmeye ihtiyaçları olduklarına inandırılır. Aksi hâlde yöneticilere ihtiyaç kalmazdı. Onlar toplumun düzeltilmesi için bir devrime

ihtiyaç olduğunu söylerler ve insanları kandırarak lider olurlar.

Örneğin Josef Stalin bir banka soyguncusuydu ama sonuçta güya toplumun düzeltilmesi için savaşarak koskoca Sovyetler Birliği'nin lideri oldu. Benito Mussolini kendisine "Duce" yani lider derdi ama sonuçta kaçmaya çalışırken yakalandı ve bir benzin istasyonunda bacaklarından asıldı.

Ahlaki Uyanış

Çağlardır insanlara bir düzeltilmeden bahsediliyor ama bugüne kadar hiçbir şey düzelmemiştir. Zaten eğri büyümüş bir ağacı düzeltmek imkânsızdır. Tıpkı bunun gibi bir insanı düzeltmeye çalışmak boşuna kürek çekmek demektir.

Bu dünyada iki seçenek var: Ya illüzyonun etkisi altında olarak gerçek olana uyumak ya da illüzyonun etkisinden çıkarak mutlak gerçeğe uyanmak. Çoğu insan uyumayı tercih etmektedir çünkü mutlak gerçekle yüzleşmek ürkütücüdür. O yüzden de cesaret ister.

İşte bu yüzden korkaklar uyumaya devam eder cesurlar ise uyanmayı tercih eder. Uyumak ya da uyanık olmak konusunda bir düzeltme söz konusu değildir. Yani uykudan uyanışa geçmek bir şeylerin düzeltilmesinin sonucu olamaz.

Başka bir deyişle uykunun düzeltilmesiyle uyanış gerçekleşemez. Zira uykunun düzeltilmesi uyanmak değil daha derin bir uykuya dalmak demektir. Yani uykunun düzeltilmesi daha iyi bir yastık, daha rahat bir yatak, daha uygun bir yatak odası veya daha etkili bir uyku ilacı sayesinde gerçekleştirilebilir.

Fakat bu düzeltmeler bireyin uyanmasını sağlamaz tam tersi daha da derin bir uykuya dalmasına neden olur. O yüzden çağlardır gerçekleştirilen toplumsal düzeltmeler insanların daha da deliksiz uyumasına neden olmuştur.

Yani değişen bir şey olmamıştır, insanlar uyanmamıştır tam tersi daha da uyutulmuştur. Tıpkı uykunun düzeltilmeye ihtiyacı olmaması gibi insanların da düzeltilmeye ihtiyacı yoktur. Zira toplumun uyanmaya ihtiyacı vardır.

Ahlak Paravanı

Gerçek şu ki uyanış uykunun düzeltilmesi değil, bırakılmasıdır. Birey uykuyu bırakarak uyanık hâle gelir ve bambaşka bir gerçeklik boyutuna taşınır. O zaman kişi çevresiyle farklı bir ilişki içine girer ve farklı davranır fakat sadece uykudan uyanmak gerçek olana uyanmak demek değildir.

İki tür uyanık olma hâli vardır: Ya maddi illüzyonun etkisi altında olarak uyurgezer hayatı sürdürmek ya da mutlak gerçeğe uyanarak varoluşla tamamen farklı bir iletişim hâlinde olmak. Bu durumda birey geceleri uyusa da mutlak gerçeğe uyanık kalır.

Ahlakçılar herkesin ve her şeyin düzeltilmesine dair lafazanlık yapar ve insanları etkilemeye çalışır. Onlar insanları etkilemek için korkuyu kullanır ve herkesi korkutmak için "ebediyen acı çekme" hikâyeleri uydurur.

Zira korku insanları uyutmak için en etkili araçtır. Çünkü korkan insan başına battaniyesini çekip uyumak ister. Ahlakçıların gücü korkudan kaynaklanır. İnsanlar korkutularak beyinleri yıkanır ve uyutulur.

Ahlakçıların her zaman insanları düzeltmek için planları vardır. Bu planlara göre onlar düzeltilmesi gereken hep yeni bir şey bulurlar ve bunun hemen düzeltilmesini dayatarak insanları yanıltırlar.

Onlara göre insanların en kısa sürede düzeltilmesinin tek yolu onların dayattıklarına itaat etmektir. Onlar için ahlak sadece bir paravandır çünkü asıl amaçları güçtür. Onlar ahlakın gücünü daha güçlü olup insanları manipüle etmek için kullanmaktadır.

Ahlak Gücü

Önce ahlakçılar insanları ahlaklı olmak için bir şeylerin düzeltilmesi gerektiğine ikna ederler. Sonra da ikna olanlar onlara muhtaç kalır çünkü düzeltilmenin yolunu yalnızca onlar bilir. Onlar insanlara düzelmenin yolunu göstererek insanları kendilerine bağlar.

Aslında her şey asırlardır oluşturulmuş bir stratejiden ibarettir. Ahlakçılara göre tüm acıların nedeni ahlaksızlıktır ve insan ahlaklı olunca acılar kaybolacaktır. Ayrıca bu dünyada ahlaklı olan öteki dünyada haz ve mutluluk içinde yaşayacaktır.

Bu arada bir ahlakçının gözlerinin içine dikkatlice bak – gözlerinin içi acıyla doludur. Bu, iki şeyi kanıtlamaktadır: Ya ahlaklı olmak acıların sonu değil ya da ahlakçı ahlaklı değil. Zira ahlakçı acı çekiyorsa ahlaksızlık işliyor demektir.

Oysaki acıların nedeni sözüm ona ahlaksızlık değil bilgisizlik ve bilinçsizliktir. Mutlak gerçeğe uyuyan insan bilgisizliğe ve bilinçsizliğe maruz kalır. Sonuç, bitmeyen acılardır ve bu acıların neden olduğu çaresizliktir çünkü insan hayatı boyu bu acılardan kurtulamıyor.

Ahlakçılar insanların bu çaresizliğinden yararlanarak onlara sözüm ona ahlak kuralları dayatıyor ve düzelmelerini tavsiye ediyor. Onlara göre daha fazla ahlak kuralı daha hızlı düzelmeye ve daha az acıya neden olacaktır.

O yüzden onlar her geçen gün yeni ahlak kuralları dayatmakta ve insanların ahlaklı olmak için daha çok endişelenmelerine neden olmaktadır. Endişe ve korkular acıları artırmakta ahlakçılar ise bu acıların ahlaksızlıktan kaynaklandığını iddia etmektedir.

Ahlaki Kısır Döngü

Keza ahlakçılar "kısır döngü" stratejisini kullanmaktadır. Yani acıların azalması için daha çok ahlak kuralı dayatmakta, bu dayatma endişelere neden olmakta, endişeler acıları artırmakta artan acılar ise daha fazla ahlak kuralına ihtiyaç olduğuna dair izlenim yaratmaktadır.

Sonuç olarak acı çeken zavallı insan bir hamster gibi çarkın içinde durmadan koşmakta ve hiçbir yere varamamaktadır. İşte, gerçek şu ki ahlakçıların dayattığı ahlaki kısır döngü sadece acıların artmasına neden olmaktadır.

Bireye ta çocukluğundan beri, "Düzel!" diye dayatıldı. Sonuç olarak birey kendini düzeltmek için çabalar ama hiçbir yere varamaz. Ahlakçılara göre bunun nedeni bireyin ahlaksız olmasıdır.

O zaman birey ahlakçılardan düzeltilmek için yardım ister ve böylece ellerine düşer. Yani birinci aşamada bireye ahlaksız olduğu dayatıldı, ikinci aşamada birey düzeltilmeye ihtiyacı olduğuna ikna edildi, üçüncü aşamada düzelemeyen çaresiz birey yardım için başvurdu ve dördüncü aşamada

birey köleleştirildi.

Bu "ahlak tuzağı" insanları köleleştirmek için asırlardır kullanılmaktadır. Bu şekilde insanlar kontrol altına alınıp bir eşyaya indirgenmekte ve nesnelleştirilmektedir. Bu süreçte kullanılan en etkili araç ödül ve ceza, övgü ve sövgü taktiğidir.

Düzelmek isteyenler övülür istemeyenlere ise sövülür. Boyun eğenler ödüllendirilir başkaldıranlar ise cezalandırılır. Böylece insanlar kontrol altına alınır ve sonra onlara "ahlak" adı altında her türlü ahlaksızlık yaptırılır – diri diri insan yakmak gibi.

Ahlaki Komplo

"Ahlaki Düzeltilme" kurnazca tasarlanmış bir komplodur. Gerçek şu ki, hiç kimsenin ahlaki düzeltilmeye ihtiyacı yoktur. Herkesin ihtiyacı, mutlak gerçeğe uyanmak ve daha bilinçli olmaktır.

Yani herkes daha ahlaklı olmak yerine daha bilinçli olmalıdır. Her insan daha da bilinçli olunca mutlak ahlak zaten kendiliğinden, doğal olarak tezahür edecektir. Yani bir insanın düzeltilmesi değil bilinçlendirilmesi gerekir.

Derin bir illüzyon uykusunda olan insan çok düşük bir farkındalığa sahiptir. O yüzden gördüğü rüyalar ne kadar saçma olursa olsun kişi onlara inanmaktadır. Bu durumda kişi kendisini asla düzeltemez.

Uyuyan insan kendisini mutlu edebilecek rüyalar görebilir ama gerçeği bilmesi söz konusu olamaz. Gece rüyaları bittikten sonra gerçeğe uyuyan insan gündüz rüyaları görmeye başlar ve gerçek olandan daha da uzaklaşır. Bu durumda kişi düzelmek için çabalasa dahi bu da bir nevi rüya olacaktır.

Gerçek şu ki hem düzelmeyi öneren ahlakçılar hem de düzelme önerilen sözüm ona ahlaksızlar derin bir uykudadır. Hepsi gerçeğe kördür ve körlere rehberlik yapan bir kör herkesin bir çukura düşmesine neden olur.

İşte çağlardır yeryüzünde baş veren şey budur: Körler körlere rehberlik eder ve herkes kendini derin bir çukurda bulur. Sonra da herkes durumun nasıl düzeltileceği hakkında düşünür ama hiçbir yere varamaz çünkü düzeltilecek şey düzeltmek istedikleri şeyden tamamen farklıdır.

Ahlak Yükselmesi

Bir insan gerçekten ihtiyacı olan şeyi bulamazsa asla düzelemez. O yüzden düzeltme önerileri hiçbir işe yaramıyor. Buna rağmen kendini düzeltmeye çalışan insan bir tarafını düzeltirken öbür tarafını bozar – kaş yaparken göz çıkarır.

Zira kişi derin bir uykudan uyanmadan rüya görürken bir şeyleri düzeltmeye çalışır. Sonuç tam bir fiyasko olacaktır. Düzeltme/bozma oyunu ne kadar devam ederse etsin kişi aynı kalacaktır çünkü gerçeğe uyanmamıştır.

İnsan sürekli uğraşarak birçok şeyi düzeltebilir ama buna rağmen bir o kadar da şey düzeltilmemiş kalır. Yani gerçeğe uyuyan kişi asla tamamen düzelmiş olamaz çünkü düzeltirken bozmaya devam eder.

Kişi her şeyin düzeltilmiş olduğunu düşündüğü an bir şeyin hâlâ düzelmemiş olduğunu görecektir ve onu düzelttiğinde başka düzeltilmemiş bir şey ortaya çıkacaktır. Peki neden? Çünkü birey hâlâ uykudadır, hâlâ farkındalığı düşüktür ve hâlâ gerçekten kim olduğunu keşfetmemiştir.

İşte, bir insanın gerçekten kim olduğunu keşfedebilmesi için tekâmül sayesinde farkındalığının yükseltilmesi gerekir. Yani düzeltilmesi değil yükseltilmesidir gereken araç. Bu araç kullanıldığında ahlak da yükselecektir.

Gereken tek şey karakterin düzeltilmesi değil, farkındalığın yükseltilmesidir. Şayet farkındalık düşükse sözüm ona "ahlaklı karakter" sahte olur. Eğer farkındalık yükselmezse "ahlaklı karakter" bir zindana dönüşür.

Ahlak Prangası

Bu durumda "ahlaklı karakter" bir pranga hâline gelir ve birey nereye giderse gitsin bu "ahlak prangasını" yanında taşır. "Ahlaklı karakter" dayanılmaz ve bıktırıcı bir yük hâline gelir. Zira "ahlaklı karakter" hiç kimseyi özgür kılmaz.

Farkındalığı yükselmeyen insan ahlak adına kendisini düzeltmeye çalışırsa bir ikiyüzlüye dönüşür. Çünkü dışta ahlaklı bir karaktere sahip olmaya çalışırken içte ahlak dışı olacak. O yüzden gerçekten de ahlaklı olmak isteyen insan farkındalığını yükseltmeli ve daha bilinçli hayat sürdürmelidir.

Asırlardır insanların ahlak konusunda kafaları karışıktır. Bu kafa karışıklığı yüzünden insanlar ahlaklı olmak için kendilerini düzeltmeye çalışıyor. Ama nafile, tüm çabalara rağmen enerji boşuna harcanmakta ve ahlaki bir düzelme gerçekleşmemektedir.

Peki, çözüm nedir? Çözüm, kendini düzeltmek için harcanan enerjinin uyanmaya ve daha bilinçli olmaya yönlendirilmesidir. Bu dünyada yaşamanın iki yolu vardır: Ya farkındalığı düşürerek acı çekmek ya da farkındalığı yükselterek zevk almak.

Gerçek şu ki herkes zevk almak ister. O zaman herkesin ne yapması gerektiği ortada: Tekâmül ederek farkındalığı yükseltmek. Bunu yapmayanlar maalesef çok ağır bir bedel ödemek zorundalar. Oysaki farkındalığın yükselmesi tam da arzuladıkları her şeyi onların ayağına getirecektir.

Burada aktarılan canlı bilgeliğin amacı sizleri ahlaklaştırmak değil, spiritüelleştirmektir. Çünkü ahlaklaştırmak zorla yapılan suni bir şeydir spiritüelleştirmek ise sizlerin spiritüel özünüzden tezahür eden doğal bir şeydir.

Ahlak Kriteri

Ahlaklaştırma bölünmeye, spiritüelleştirme bütünleşmeye neden olmaktadır. Bir bütün olmak kutlu olmak demektir. Yani bolluk, bereket, iyilik ve uğur içinde bulunmaktır. Bunu herkes istemekte ama ulaşamamaktadır.

Peki, buna nasıl ulaşılır? Buna ulaşmak için hayatın tadını ikilik üretmeden bütünlük içinde çıkarmak gerekir. İkilik bölünmüş zihnin üretimidir. Mesela "ahlaklı ve ahlaksız" bir ikiliktir. O yüzden ahlaklı olmaya çalışan bütünlüğünü kaybeder ve kutlu olamaz.

Ahlaklı olmaya çalışan insanın peşini "ahlaksız olma" unsuru bırakmaz. Bir insan ahlaklı olmak yerine kendi olmalıdır. O zaman ahlaklı oluş ve ahlaksız oluş iki kıyı hâline gelir ve aralarından ikisine de ait olmayan bir nehir akar.

Bu nehrin öteki adı ahlaküstü oluştur. Ahlaküstü oluş nehri her zaman öteye doğru akar ve bireyi ahlaklı veya ahlaksız olmanın ötesine ulaştırır. Ahlaklı veya ahlaksız olma ikiliğinin ötesine ulaşmış birey bütünlüğünü ve kutluluğunu kazanır.

Her bebek ahlaküstü bir hâlde doğar. Bebek neyse odur ve mevcut olduğu hâliyle mutluluk içinde yaşar. Bir bebeğin ahlaklı veya ahlaksız kavramları hakkında hiçbir fikri yoktur ve o, ahlaklı olmak gibi bir ideale de sahip değildir.

Bebeğin ne bir ahlak kriteri ne de ahlakla ilgili bir yargısı vardır. Bebek acıkınca yer, tuvaleti gelince tuvaletini yapar, uykusu gelince uyur vs. Yani bebek yaşamın akışına müdahale etmez, yaşamla birlikte akar. Bu, ahlaküstü bir yaşam örneğidir.

Ahlaküstü Olma Armağanı

Bebek ahlaküstü doğar ama daha sonra saflığını, sadeliğini ve masumiyetini kaybeder. Bu, yaşamsal bir aşamadır, zorunludur ve büyümenin bir bedelidir. Çocuk büyürken saflığını, masumiyetini ve ahlaküstü oluşunu kaybetmek zorunda kalır.

Gerçek şu ki her bireyin çocukken ahlaküstü olmayı kaybetmesi ve yetişkinken yeniden bulması gerekir. Birey ahlaküstü olmayı kaybettiği zaman dünyevi, sıradan bir kişi hâline gelir. Ahlaküstü olmayı yeniden kazandığında ise aydınlanmış bilge olur.

Küçük çocuğun masumiyeti ve ahlaküstü olması paha biçilmezdir. Ahlaküstü olma olgusu varoluştan gelen olağanüstü bir armağandır. Çocuk onu kazanmak için çabalamamıştır ve büyüyerek onu kaybetmek zorundadır.

Gerçek şu ki, çocuk yalnızca büyüyünce ve ahlaküstü olmayı kaybedince onun ne olduğunun farkına varacaktır. Bir insan sadece bir şeyi kaybedince onun değerini bilir. Tıpkı bunun gibi birey olgunlaşınca ve aydınlanınca kaybettiği ahlaküstü hâlin değerini kavrar.

Ahlaküstü hâl kaybedilince birey bir şeyin eksikliğini hisseder ve eksik olan şeyi aramaya başlar. O şeyin tam da ne olduğunu bilmez ve yalnızca tekâmül yoluna adım atınca kaybının ahlaküstü hâl olduğunun farkına varır.

Yani birey eksik olan şeyi aradığında, onun ne olduğunu kavradığında, ona ulaştığında, onunla temasa geçtiğinde, onu kazandığında, onu özümsediğinde, ahlaküstü hâle geldiğinde onun muazzam değerini idrak etmektedir.

Ahlaküstü Hâl

Gerçek şu ki bireyin aydınlanmış bir bilgeye dönüşmesi için önce ahlaküstü hâlini kaybetmesi, sıradan ahlaklı bir insan olmaya çalışması, bundan bıkması, arayışa girmesi ve kaybettiği masumiyetini kazanarak tekrar ahlaküstü hâle gelmesi gerekir.

Çocuk büyür ve sıradan, dünyevi yaşamdaki egosallığın, nesnelliğin, bölünmüşlüğün, nedenselliğin, idealleştirmenin vs. dünyasına adım atar. Bu dünyada ayakta kalmak için dayatılan ahlakı uygulamaya çalışır ve çıldırır.

Delirmemek için birey arayışa girer ve ahlakçıların dayatmalarının saçma olduğunu anlar. Birey sözüm ona ahlaklı olmak için didinmeyi bırakır ve tekâmül yolunu bulur. İşte, o zaman birey ikinci çocukluğa ayak basar.

İkinci çocukluğuna adım atan aydınlanmış insan onun ilkinden çok daha değerli olduğunu anlar. "İlk çocukluk" mecburidir, dışsaldır ve kimse onu istemez. O, varoluşun bir armağanıdır ve birey bu armağanın ne kadar değerli olduğunu düşünmez.

İnsan bir şey için çabaladığında, uğraştığında, mücadele ettiğinde, emek harcadığında ve fedakârlıklar yaptığında o şeyin değerini bilir. Bu nedenle birey uzun arayışlardan sonra tekâmül yolunda ikinci çocukluğunu yaşayınca ve tekrar ahlaküstü hâle ulaşınca onun ne kadar değerli olduğunun farkına varır.

Mutlak ahlak her zaman bireyin yanında, içinde, özündedir. Fakat yanılgı içinde olan birey onun yanında değil. O yüzden bebek büyüdükçe mutlak ahlakın yolunu kaybeder. Çevredekiler ona doğru yolu gösteremez çünkü kendileri de kaybolmuş durumdadır.

Ahlaksız Olan

Bu kayboluş acılara neden olur ve acılarla kamçılanan birey gerçeği aramaya başlar. Birey birçok şeyi denedikten sonra tekâmül yolunu bulur ve tekâmül ederek görebilecek gözleri kazanır. Bu gözler sayesinde birey özündeki mutlak ahlakı görmeye başlar.

Bir bebek ahlaküstü olduğu için ne ahlaklı olmayı ne de ahlaksız olmayı bilir. Bebek büyüdükçe çevre ona ahlaksız olanı yasaklayarak gösterir. Çevreye göre "ahlaksız" olan ve yasaklanan, çocuğa çekici gelir ve onu bir mıknatıs gibi çeker.

Küçük çocuk önce sözüm ona ahlaksız olanı öğrenir sonra ise ahlaklı olanı. Aslında çocuk mutlak ahlakı sezgisel olarak bilir ama ahlaksız olanı bilmez. İşte çevre ona ahlaksız olanı öğretir ve sonra da öğrettiğini yasaklar.

Bebek mutlak ahlakı tanımlayamaz. O yüzden ona dünyevi ahlak dayatılır. Küçük çocuk mutlak ahlakı sezgisel olarak bilir ama dünyevi ahlakı bilmediği için mutlak ahlakı tanımlayan kelime bulamaz.

Bir bebek ahlaküstü olarak doğar ama sonra çevrenin etkisiyle bir ahlaksıza dönüşür. Küçük çocuk büyüyerek ahlak konusunda yetişkinlerden ikiyüzlülüğü öğrenir ve acılarla kamçılanarak arayışa girerse ikinci çocukluğu bulur.

Hayatını boşuna harcayan insan ikinci çocukluğa asla erişemez. O sürekli birinci çocukluğunu anımsar ve hayıflanır ama harekete geçmez. Neden acaba? Çünkü ahlakçılar sözüm ona ahlaki dayatmalarla onun pestilini çıkarır.

Ahlaka Karşı Sevgi

Bir bebek ahlaküstü yolda doğar ama çevrenin ahlaksızlıkları yüzünden ahlak yolunu kaybeder. Bu dünyada onu kaybetmemek neredeyse imkânsızdır. O yüzden sorun yolu kaybetmek değil, doğru yolu aramamaktır.

Şayet insan olgunlaşarak ve tekâmül ederek ikinci çocukluğuna erişemezse, yaşamında bir şeyler yanlış gidiyor demektir. Çünkü tekâmül ikinci doğuş tekâmül etmek ise ikinci çocukluğa ulaşmak demektir.

İstisnasız her çocuk hatalar yapar. Bu, insanidir ve öğrenmenin bir yoludur. Bir çocuğa yaptığı hataların ahlaksızlık olduğunu söylemek ve yasaklamak, öğrenmesini engellemek demektir. Bu nedenle gerçek ahlakın doğal tezahürü için çocuğun hata yapmasına ve yaptığı hatadan ders almasına izin verilmelidir.

Bu yaklaşım sonucu insanlık ikinci çocukluğunu yaşamaya başlayacaktır. Sonuç olarak insanlık hızla olgunlaşmaya başlar. O zaman insanlar yaşlanmak yerine olgunlaşır. İşte, tekâmül insanlığın masumiyetini yeniden kazanma yoludur.

İnsanlığın ikinci çocukluğu ilkinden daha değerlidir çünkü yitirilemez ve total bir değişime neden olur. İlk çocukluğun geçmesi kaçınılmazdır fakat birey ikinci çocukluğa eriştiğinde bu çocukluk kalıcıdır çünkü olgunlaşmanın peşinden gelir ve daha da olgunlaşmayı sağlar.

Ahlakçılar insanların içine korku salarak onları ahlaklı yapmaya çalışır. Ama korkuya dayanan ahlak gerçek ahlak olamaz. Olsa olsa ikiyüzlülük olur. Korku, ahlaka karşı bir sevgiye neden olamaz. Zira korku nefrete neden olur.

Ahlak Şovu

O yüzden ahlaklı olmak için korkutulan insanlar ahlaktan nefret eder ve her imkânda ahlak dışı davranır. Çünkü korku dayatıldığında insan kendini kıstırılmış hisseder ve tepki verir. Keza dayatılmış ahlaka verilen tepki ahlak dışılıktır.

Ahlakçılar bu dünyada şarap ve seksten uzak duranlara öteki dünyada bol bol şarap ve seks vadetmektedir. Bu, son derece mantıksız ve çelişkili iddiadır. Nasıl oluyor da bu dünyada "ahlaksızlık" olarak nitelendirilen, öteki dünyada "ahlaklı" oluyor? Bu soruya geçerli bir cevap yok.

Korku, ahlakın gelişmesinde yararlı olamaz tam tersi zararlı ve yıkıcıdır. Cesurlar bu tür ahlakla ilgilenmez sadece korkaklar ilgilenir. İşte korkakların ilgilendiği ahlak sahteliğe ve ikiyüzlülüğe neden olur.

Ayrıca korkaklar gerçekten ahlaklı olamazlar, yalnızca cesurlar gerçekten de ahlaklı olabilir. Gerçek ahlak cesaret ister çünkü bilinmeyene doğru bir sıçrayıştır – küflenmiş geçmişi bırakmak ve güvencesi olmayan bir geleceğe doğru yolculuk yapmaktır.

Korku yüzünden sözüm ona ahlaklı olanlar mutlaka kibirli de olurlar. Onlar dayatılmış ahlaklarıyla gurur duyarlar ve başkalarını yargılayarak onlara "ahlaksız" derler. Bu kişiler ahlak şovları yapar ve eninde sonunda ikiyüzlülük kuyusuna düşer.

Fakat korkak ve kibirli insan, gerçek bir Üstad ile karşılaşınca tekâmül etmeye başlar, kibir ve korkularından arınır. Gerçek Üstad küçük bir sözle büyük bir mesaj verir ve bütün korkuları yok eder.

Tekâmül cesurlar içindir. O yüzden tekâmül yoluna adım atan bir korkak anında cesur olur. Gerçek bir Üstadı takip eden insanlar en cesur olanlardır. Zira Üstad ile temasa geçen bir korkak hemen cesaretini toplar ve bir cesura dönüşür.

Ahlaksızlık Ve Hainlik

Gerçek Üstadı takip eden cesur insanların sayısı fazla olmayabilir ama onların cesareti tüm dünyayı sarar ve tüm insanlığın ahlaküstü olmasını sağlar. Çünkü ahlaküstü olmak cesaret ister.

Gerçek Üstad insanlığa tekâmül yolunu kapsamlı bir şekilde açıklar ve sunar. O yüzden gerçek Üstad bu evreni terk ettiğinde insanlık onun sunduğu bilgelikten yararlanmaya ve tekâmül etmeye devam eder. Oysaki bir öğreti üreticisi öldüğü zaman, tasarladığı öğreti de ölür.

O zaman korkaklar ölü bir öğretinin başında toplanır ve onu bir inanç aracına dönüştürür. Korkaklar bu şekilde korkularını yenmeye çalışır. Onlar korkularını gerçek dışı inançlarla örtmek için çabalar ama nafile çünkü korkularından asla kurtulamazlar.

Gerçek Üstad ile temasa geçenler korkularından kurtulur ama hainler bu sefer de Üstaddan korkmaya başlar çünkü hain olduklarının ortaya çıkmasından korkarlar. Hainler Üstaddan yararlanmalarına rağmen Üstadı eleştirir ve onu kınar.

Çünkü gerçek Üstad hainlerin bencil isteklerini desteklemez, hain olduklarını görür ve onların kibrini kırar. Hainler her zaman kibirli ve ahlak dışı olur. Hainlik zaten en büyük ahlaksızlıktır.

Buna rağmen Üstad hainleri korkutmaz. O, sadece hainlerin korku ve kibrinin dönüşüp gitmesini, hayatlarını bütünlük içinde yaşamalarını sağlar. Bunun karşılığında korkularından arınmış ve cesurlara dönüşmüş hainler Üstada saldırır ve onu yok etmeye çalışır.

Hainler Üstadı yok etmek için her türlü ahlaksızlık yapar: Yalan söyler, hakaret eder, iftira atar, komplo kurar, dedikodu yapar, insanları yalanlarıyla zehirler, korkutur ve kaçmaya teşvik eder. Fakat bütün bu ahlaksızlıkların sonucu hainler sadece kendilerini mahveder ve yerle bir olur.

Ahlaki Uydurma

Günümüzde milyarlarca insan korku yüzünden ölü öğretilerin başına toplanmış ve ölü şeyler sayesinde korkularını yenmeye çalışıyor. Son kullanma tarihi geçmiş ve küflenmiş eski öğretilerin ölü olmasına rağmen çok az insan yaşamakta olan gerçek bir Üstada gider.

Neden acaba? Çünkü insanlar ahlak dışılıklarının görünmesinden korkar. İnsanlar hatalarını örtbas etmeye o kadar alışmışlar ki gerçek Üstad onları tedirgin eder çünkü

ondan hiçbir şeyi saklayamazlar.

O zaman gitmenin de ne anlamı var? Tekâmül etmek için insan tüm samimiyetiyle kalbini herkese açmalı ve hiçbir şeyden korkmamalıdır. Hatalar, suçlamalar, kınamalar, yargılamalar vs. her zaman olabilir ama bunlar tekâmül yolcusunu korkutmamalı ve yıldırmamalıdır.

Aslında herkes ansızın mutlak ahlaka ulaşabilir. Bunun için sadece kendi özüne cesurca bakmak gerekir. Oysaki ahlakçılar insanları korkutarak gerçek ahlaktan uzaklaştırır. Onlar insanlara ölümü hatırlatarak onları korkutur çünkü ölüm korkusu temel korkudur.

Ahlakçılar insanlara sürekli ölümü hatırlatarak onları korkutmakta ve bir kurban hâline getirmektedir. O zaman insanlara her türlü hurafe ve uydurma ahlak dayatılabilir. Korku dolu insan her türden saçmalığa inanmaya hazırdır.

Önce insanlar ölümle korkutulmakta sonra da onlara ölümden sonra kurtuluş vaat edilmektedir. Ölümden korkan insan tabii ki ölümden sonraki kurtuluşa sorgulamadan inanmakta ve dayatılan her şeyi yapmaya çalışmaktadır.

Ahlaki Öğrenme

Ölüş korku, yeniden diriliş ise kibir duygularına neden olmaktadır. Bu iki duygu aracılığıyla insanlar manipüle edilmektedir. Ceza ve ödül stratejisi sayesinde korku ve kibir tuzakları ortaya çıkmaktadır.

Ödül ve ceza stratejisi aracılığıyla aslanlar bile terbiye edilebilir, o ki kalsın zavallı insan. İnsanları manipüle etmek için onlarda korku ve suçluluk duyguları uyandırılıyor.

Bundan en çok yaşlılar etkileniyor çünkü bir ayağı çukurda olan insan ölümün nefesini ensesinde hissediyor.

Tekâmül eden insanda suçluluk hissi ortaya çıkmaz çünkü o, korkutulamaz. Birey hatalarının neden ve sonuçlarını görür ve bir daha aynı hatayı yapmamaya çalışır. Tekâmül yolunda insan korku aracılığıyla koşullandırılmaz ve hata yapmaktan korkmaz.

Hatalar öğrenmenin, büyümenin ve olgunlaşmanın yoludur. Her gün aynı hatayı yapmak aptallıktır ama her gün yeni bir hata yapmak yaratıcılıktır. Yaratıcılık sayesinde insan yeni şeyler öğrenir ve içinde yeni çiçekler açar.

Bazıları insanın bu evrene gönderilme nedeninin, ahlak dışı olduğu için cezalandırma bazıları ise ahlakı öğrenme olduğuna inanmaktadır. Her iki inanç da gerçek dışıdır. Birincisi, ebedi ruhi varlık maddi evrene özgür iradesiyle gelmekte, kimse onu buraya göndermemektedir.

İkincisi, ebedi varlık bu evrene çeşitli oyunlar sergilemek için yani oyun oynayarak eğlenmek için gelmektedir. Ebedi ruhi varlık kusursuz olduğu için ahlak dışı olamaz o yüzden de maddi evrene cezalandırılmak için gönderilmesi söz konusu değildir.

Ahlaki Kınama

Ayrıca ebedi varlık mükemmel bir bilgeliğe sahiptir. O yüzden onun buraya öğrenmek için gönderilmesi gerçek dışı bir varsayımdır. Asırlardır bu tür gerçek dışı inançlar insanların hayatlarını mahvetmekte ve onlara acı çektirmektedir.

Her evlat bir gün ebeveyne itaatsizlik eder. Bu itaatsizlik edimi ahlaksızlık değil, olgunluktur. Zekâsı uyanmış insan itaatsizlik ederek ve alışılmış kalıpları kırarak olgunlaşmaya başlar. Bireyin itaatsizliğiyle birinci çocukluğu biter ve ikinci çocukluğu başlar.

Çağlardır dünyevi ahlak, kınama ve suçlu hissettirme üzerine kuruldu. Bir insan ne kadar çok kınanırsa ve suçlu hissettirilirse o kadar çok korkar, itaat eder, sürünür, zavallılaşır, güçsüzleşir ve muhtaç olur.

İşte buna "kınama tuzağı" diyoruz ve bu tuzağa düşen sömürülür. Aslında bütün bu dünyevi ahlak stratejileri hileden başka bir şey değil. Bu hile insanları köleleştirmek için yapılmıştır. Kınama ve neden olduğu korkular bir insanın gelişmesini sağlamaz.

Zihin bulanıklaşır ve net olmaz. Bulanık zihin yaşamsal deneyimleri engeller. O yüzden dayatılan dünyevi ahlak bir insanı asla daha ahlaklı yapmaz, ahlak konusunda daha kurnaz yapar ve bu kurnazlık yüzünden insan ahlak dışı olur.

Tekâmül yolunda olan ve kimseyi yargılamayan insan ahlaküstü olabilir. Zihin "ahlaklı" ve "ahlaksız" yargılarından özgürleşince birey yeni doğmuş bebek veya yeni açmış çiçekler gibi ahlaküstü olur.

Ahlaki Baskılama

Asırlardır oluşmuş ahlak öğretileri insanlara "ahlaklı" olmak için baskılamayı öğretir. Bu, bütün insanlık için bir tuzaktır. Zira insan sürekli baskıladığı ve ne olduğunu bilmediği şeyi anlayamaz ve farkında olamaz.

Baskılamak, istenmeyen şeyi örtbas etmek demektir ve o şey bilinçaltına atılır. Bir şey örtbas edilince insan başka bir şeyi taklit eder. Gerçek şu ki bir şeyi taklit eden insan taklit ettiği şeye öfkelenir.

Bir insan bir şeyi ne kadar çok taklit ederse o şeye o kadar çok öfkelenir ve onu yıkmak ister. Oysaki gerçekten ahlaklı olmak için hoşgörü ve anlayış gerekir. Hoşgörülü insan anlayışlı olur ve anlayış farkındalığı yükseltir.

Çağlardır dayatılan sözüm ona ahlak öğretileri "yargı" üzerine kuruludur. Zira yalnızca yargılayarak insan bir şeyin doğru ötekinin ise yanlış, bir şeyin iyi diğerinin ise kötü olduğunu söyleyerek ayrım yapabilir.

Bununla birlikte "ahlak" öğretisinin içinde "yargılayıcı olmamak" ile ilgili bir kural var. Bu iki zıt dinamik yüzünden insanların kafası karışıyor ve sonuç olarak insanlar ikiyüzlü oluyor. İnsanları bir şeyleri ayırt edebilmek için yargılıyor ama aynı zamanda da "Yargılamayın!" diyor.

Bu insanlar sözüm ona ahlaki yargılarının gerçeğe dayandığına ve geçerli olduğuna inanmaktadır. Gerçek şu ki geçici bir gerçek olan maddi evrende gerçekliği kanıtlanmış ve tek bir gerçek olarak kabul edilmiş hiçbir gerçek yoktur. Aslında bilimsel bir gerçek dahi mutlak bir gerçek değil, sadece göreceli bir gerçektir.

AHLAKIN ÖNEMİ

GERÇEĞİ ARAYAN: Üstadım, ahlak çok mu önemlidir?

GERÇEĞİ BİLEN: "Ahlak" denen şey son derece önemli bir olgudur. Bu nedenle insanlığın ta başından beri ahlak olgusu anlatılmaktadır. Fakat insanlara asırlardır "ahlak" adı altında dayatılan şey gerçek ahlak olgusu değildir.

Yüzyıllardır ahlakçılar "ahlak" denen şeyi bir sömürü aracına çevirmiştir. "Ahlak" olgusu birçok yolla suistimal edilmektedir. Bununla birlikte ana tez şudur: "Ahlaklı olmayan iyi insan olamaz."

Ama "iyi insan" tarifini de onlar öne sürmektedir. Kimine göre inek eti yiyen "iyi insan" olamaz kimine göre ise yemeyen. Yani ahlakçıların tarifleri varoluşsal gerçeğe değil tarihi ve coğrafi şartlandırılmalara dayanmaktadır.

Bu şartlanmalar onların "ahlak" tariflerini göreceli ve çıkarcı yapmaktadır. Onlara göre "ahlaklı" olmak sevecen, dürüst, şefkatli, adil, yardımsever, sakin, dengeli, doğrucu vs. olmak demektir. Yani ahlaklı insan bütün bu büyük değerlere sahip olmalıdır.

Gerçek şu ki yeryüzünde böyle ideal bir insan bulunamaz. Ahlakçıların kendileri bile tarifini verdiği ideal insan değildir. Herkes de bunu görüyor ve motivasyonunu kaybediyor. Zira ahlaklı insan olunmaz, ahlaklı insan tezahür ettirilir.

İnsan, tekâmül sayesinde ebedi özünü gerçekleştirmeye başlayınca ahlaklı insan tezahür etmeye başlar. Bu, tekâmül etmekle birlikte kendiliğinden gerçekleşen bir olgudur. Yani "ahlaklı insan" olunacak bir şey değil, tezahür ettirilecek bir olgudur.

Ahlaklı Olmak

Ahlakçılara göre önce "ahlaklı" olmalısın, yalnızca ondan sonra "iyi insan" olabilirsin. Aslında konu ters yüz edilmiştir ama asırlardır kimse bunun farkında değildir. Gerçek şu ki iyi insan olmayan ahlaklı olamaz.

Peki, "iyi insan" nasıl olunur? Tekâmül ederek. Kimse tekâmül etmeden iyi insan olamaz çünkü hayvani dürtülerini doğru şekilde yönlendiremez. Hayvani doğru şekilde yönlendirilemezse insani ortaya çıkamaz.

Tekâmül sayesinde iyi insan ortaya çıkar ve bu sürecin yan ürünü ahlaklı olmaktır. Şayet "yan ürün" temel amaç hâline getirilirse zihin karışır, kişilik bölünür, duygular baskılanır, içgüdüler hesaba alınmaz ve insan zavallılaşır.

Bu konudaki iyi niyet insanı güçsüzleştirme gerçeğini değiştirmez. Bu, bisikletin tekerliğini çıkarıp pedalları çevirmeye benzer. Ne kadar uğraşırsan uğraş bisiklet bir santim bile ilerleyemez ama insan yorulup perişan olur.

Aslında ahlakçıların amacı da budur! İnsanı ahlaki uğraşlarla yormak, suçlu hissettirmek, güçsüzleştirmek, ele geçirmek, boyun eğdirmek, köleleştirmek ve yerle bir etmek. Yalnızca o zaman zavallılaştırılmış insana hükmedilebilir.

Ahlak konusunda asıl önemli olan dışarıdan dayatılan "doğru" ve "yanlış" değil, yükselmiş bilinçliliğin doğru olan şeyi tespit etmesidir. Şayet yükselmiş bilinçlilik o anki doğruyu bireye gösteriyorsa insan o doğrultuda hareket edebilir.

Ahlaki Tehditler

Ama eğer yükselmiş bilinçlilik bireye o an bir şeyin yanlış olduğunu ve yapılmasının olumsuz sonuçlar doğuracağını gösteriyorsa, insan o şeyi yapmamalıdır. Hatta ahlakçılar o şeyin yapılmasını savunsa bile o şey yanlış olacaktır; tıpkı insanların diri diri yakılması veya ölümüne taşlanmasının son derece yanlış bir şey olması gibi.

Kendinin, sevginin ve gerçeğin ne olduğunu bilmeyen insan ne dürüst ne sevecen ne de gerçekçi olabilir. Ebedi özündeki koşulsuz sevgi kaynağına ulaşmayan asla gerçekten sevemez.

Bu durumda ahlak adına dürüst, sevecen ve gerçekçi olmaya çalışan insanın ikiyüzlü bir taklitçiden farkı olmayacak. İnsan güzellik için çabalayacak ama çirkinlik ortaya çıkacak çünkü ikiyüzlülük çirkin bir şeydir.

Ahlaki değerleri taklit etmeye çalışan insanın her eylemi yüzeysel olacaktır ve insanlar samimiyetsizliği hissedecektir. Bu yüzeysel eylemlerin arkasında hep haset, nefret, hiddet, şiddet ve cehalet saklanacaktır.

Asırlardır ahlakçılar ahlakı iyiliğin önüne koymuşlar. Ahlakı iyiliğin önüne koymak büyük bir hatadır. Bu, insanlığın ahlaki gelişimini olumsuz yönde etkilemiştir. İyi bir insana ahlak dayatmak anlamsızdır.

Ona, "Ahlaksız olursan ebediyen yanacaksın!" demek bir nevi ahlaksızlıktır. Bu tür ahlaki tehditler insanları baskı altında tutar ve psikolojik olarak kişilik bölünmesine neden olur. Psikolojik baskı insanları hasta eder çünkü içsel çatışmalara neden olur.

Ahlaki Baskı

İnsanlar iç dünyalarında sürekli kendileriyle savaşır, zihin ikiye bölünür ve zihnin bir kısmı diğer kısmıyla çatışır. Ahlaki baskı yüzünden insanlar yapmak istemediklerini yapmak ve yapmak istediklerini ise yapmamak zorunda kalıyor.

Aslında ahlak son derece sade ve huzur verici bir olgudur. Ahlak baskı, mücadele, çatışma, savaş vb. şeyler demek değildir. Tıpkı güneşli havada ortaya çıkan bir gölge gibi gerçek ahlak da kendiliğinden oluşur.

Ahlaklı olmak için insan kendisini zorla bir yerlere sürüklemek zorunda değildir. Fakat asırlardır gerçekleşen şey insanları zorla ahlaki hizaya sokmaktır. Bitmeyen ahlaki tehditler, korkutmalar ve cezalar psikolojik rahatsızlıklardan mustarip bir insanlığın ortaya çıkmasına neden olmuştur.

Küresel toplumda istisnasız herkes stres ve gerginlik içindedir. Neden acaba? Çünkü herkes icra ettiği eylemler konusunda sürekli, "Doğru mu yanlış mı?" "İyi mi kötü mü?" ikilemi ve çatışması yaşamaktadır.

İnsan bünyesindeki doğal dinamikler suni şartlanmaların dinamikleriyle zıt yönlerde hareket ediyor ve çatışıyor. Bünyede bölünmeler meydana geliyor ve hasarlar oluşuyor. İnsan bünyesi çatırdıyor ve ayakta kalmakta zorlanıyor.

Keza sürekli çöküş tehlikesiyle karşılaşan insan ayakta kalmak için mücadele veriyor. Aslında dayatmalar yüzünden bütün insanlık bir mücadele içindedir. O yüzden çatışmalar, kavgalar ve savaşlar bitmiyor. Peki, çözüm nedir? Bütün savaşların bitmesi için dayatmalara son vermektir.

Ahlak Mücadelesi

Tekâmül yolunda herhangi bir ahlaki dayatma söz konusu değildir çünkü mutlak ahlak, tekâmül sayesinde kendiliğinden ortaya çıkan bir olgudur. Tekâmül yolunda birey kendisine ahlaki baskılar uygulamak yerine kendi özvarlığını tecrübe etmeye başlar.

Tekâmül sayesinde zihin sessizleştiğinde, bünye sakinleştiğinde, farkındalık yükseldiğinde, birey huzura ulaştığında ve ebedi özüne merkezlendiğinde mutlak ahlak, eylemler aracılığıyla kendiliğinden tezahür etmeye başlar.

Kısacası tekâmül yolunda birey ahlaklı olmak için kararlar verip kendisine baskı uygulamaz. Karar verilecek tek şey ahlaklı olmak değil, tekâmül etmektir. Mutlak ahlak tekâmül sonucu ortaya çıkar.

Bir elma ağacının çiçek açıp elmalar vermesi için ahlaki dayatmalara ihtiyacı yok. Tek ihtiyaç sağlıklı ve doğru bakımdır. O zaman, mevsimi gelince elma ağacı çaba göstermeden, doğal olarak, kendiliğinden çiçek açar ve meyve verir.

Tıpkı bunun gibi insan yeteneklerinin çiçek açıp eşsiz eserler sunması için herhangi bir baskıya ihtiyaç yok. Sadece tekâmül sayesinde sağlıklı ve doğru gelişim, değişim ve dönüşüm gerçekleşmelidir. O zaman bir deha doğacaktır.

Ahlak için çaba ve mücadele ahlaksızlığa neden olabilir. Tıpkı bir zamanlar "ahlak" adına milyonlarca insanın işkence görmesi, diri diri yakılması, ölümüne taşlanması, çarmıha gerilmesi, Haçlı Seferleri'nde katledilmesi, gaz odalarında öldürülmesi, Sibirya'da çürütülmesi ve atom bombalarının etkisine maruz bırakılması gibi.

Ahlak Yansıması

Zoraki ahlak her zaman, her konuda, her yerde bitmeyen sorunlara neden olmuştur. Dayatmalar insanlara iyi ve kötü, doğru ve yanlış konularında hazır cevaplar sunar. Fakat gerçek şu ki, varoluşta hazır cevaplar hiçbir sorunu çözmez, tam tersi çözümsüzlüğe neden olur.

Zira "hazır cevap" statikleşmek demektir. Oysaki çözüm bulmak için aktifleşmek gerekir. Çünkü hayat dinamiktir ve varoluşta durmadan DEĞİŞİM gerçekleşmektedir. Varoluş tıpkı bir yağmur gibi sürekli farklı yerlere değişik şekillerde yağar.

Aynı yağmurun altında iki kez ıslanamazsın. Zira her yağmur yağdığında yeniden ıslanıyorsun. Yağmur yere yağdığında su akıp gider ve sen sürekli akıp değişen yağmur suyunun üzerinde yürürsün.

Varoluş tıpkı yağan ve akan yağmur gibidir. Akan sular gibi varoluş da akar. Bir akıştır varoluş. Bir insanın zihninde taşıdığı dogmatik inançlar ve düşünsel kalıplar varoluşun akışına terstir.

O yüzden şartlandırılmış insan varoluşla uyumlu hâle gelememektedir. Bu durumda birey varoluşla mücadele eder

ve inatlaşır. Oysaki kendisini varoluşun akışına bırakan insan bu akışla yıkanır ve bütün dogmatik inançlardan arınır.

Tekâmül eden insanın ahlakı özvarlığından tezahür etmeye başlar. O zaman bireysel ahlak varoluşsal ahlakın yansıması olur. Hiçbir dayatmaya, baskılamaya ve çabaya ihtiyaç kalmaz, bireyin ahlaki davranışları kendiliğinden mutlak ahlakın tezahürü olur.

Ahlaklılık Örneği

Bireysel farkındalık yükselir ve insan her yaşamsal duruma mutlak bilinçlilik içinde yanıt sunar. Mutlak bilinçlilik hâlinde bireyin yaptığı her şey dünyasal değil varoluşsal doğru olacak yani ötede bir iyilik tezahür edecek.

Bu durumda eylemlere yaklaşım tümüyle değişecektir. Artık eylemlere doğru veya yanlış açısından değil, bilinçli ya da bilinçsiz açısından bakılacaktır. Bilinçli eylem mutlaka olumlu bilinçsiz eylem ise olumsuz sonuçlar doğurur.

Burada aktarılanlar bir felsefe, bir öğreti veya bir doktrin değildir, burada sunulanlar canlı bilgeliktir. Amaç, bilincinizi yükseltmek ve farkındalığınızı derinleştirmektir. O zaman bireyin içindeki bütün bilinçsizlik bilinçliliğe dönüşür ve insan bir bilinçlilik ışığı topu hâline gelir.

Bilinçlilik ışığı bireyin içinde daima yükselince insan istese de yanlış bir şey yapamaz. Birey yanlış bir şey yapmamak için kendisini baskılamaz çünkü yanlış bir şey yapmak imkânsız olur. Başkaca, yükselen bilinçlilikle yapılan her şey mutlak ahlaklılık örneğidir.

Bir insanın bilinçliliği yükselince ahlaklılık, inince ise ahlaksızlık ortaya çıkar. Bu arada yapılan eylem aynı olabilir. Mesela bir insan dilencinin yanından geçer ve ona sadaka vermez. Bu eylem ahlaklı mı ahlaksız mı?

Bilinçliliği düşük insan bunu cimrilikten yapar ve bu, ahlaksızlıktır. Fakat bilinçliliği yüksek insan bunu şefkatlilikten yapar çünkü dilenciliğin alışkanlık, bağımlılık hâline gelip dilencinin acılarının artmasını istemez ve bu ahlaklılıktır.

Ahlaklı Davranış

İşte, aynı eylem bir ahlaksızlık veya ahlaklılık örneği olabilir. Her şey bilinçlilik düzeyine bağlıdır. Ayrıca bu örnek "ahlak" yargısının ne kadar göreceli olduğunu göstermektedir. Bu nedenle bazen, övülen insan ahlaksız sövülen ise ahlaklı olabilir.

Ahlak bedensel, zihinsel, duygusal ve sezgisel olabilir. Kişi bedeniyle ahlaklı davranmaya çalışabilir ve bu, bedensel ahlaktır. Birey düşüncelerinde ahlaklı olmaya çalışabilir ve bu, zihinsel ahlaktır. İnsan duygularıyla ahlaklı olmak için çabalar ve bu, duygusal ahlaktır. Birey sezgilerinde ahlaklı olabilir ve bu, sezgisel ahlaktır.

Bu dördünden en üstün olanı sezgisel ahlaktır. Zira sezgiler farkındalık üzerine kuruludur. Farkındalık yükselince sezgiler devreye girer ve birey özünde neyin ahlaklı neyin ise ahlaksız olduğunu bilir ve kendiliğinden ahlaklı davranır.

Sezgisel insanın ahlaklı olmaktan başka seçimi olamaz. O, öz doğası gereği koşulsuz sevgi ve şefkat duygularıyla dolup taşar. Birey ahlaklı olmak için çabalamaz sadece dikkatli,

bilinçli, farkındalıklı ve sezgisel olmaya çalışır. Keza yüksek farkındalık iyilik denen şeydir.

Tekâmül insandaki farkındalığı yükseltir ve sezgiselliği uyandırır. Sezgisellik uyandığında birey kendiliğinden neyin ahlaklı neyin ise ahlaksız olduğunu bilir ve hiçbir dayatmaya ihtiyaç kalmaz.

İnsan yükselmiş farkındalık sayesinde kendiliğinden ahlaklı kararlar verecektir. Sezgisel ahlaki karar her zaman taze, yepyeni ve spontane olacaktır; ayrıca eldeki konudan sapmayacaktır.

Ahlak Konusu

Gerçek şu ki geçmişte üretilmiş ilkelerin son kullanma tarihi geçmiş, onlar ölüdür ve hayatını bu ölü ilkelere göre düzenlemeye çalışan insan, yaşayan bir ölüye dönüşür. Yeryüzündeki birçok insan ölü ilkelere göre yaşıyor ve ölümsüz varoluşla uyumsuz hâle geliyor.

Zira cansız ilkeler, canlı varoluşla uyumlu olamaz. Varoluşla uyumlu hâle gelmek için insan anlık bilinçliliği ve spontane sezgiselliği kullanmalıdır. Ama nasıl? Tekâmül ederek. Şimdiki anı bilinçli ve sezgisel yaşamanın yolu tekâmülden geçer.

Ahlak ilkeleri eski fotoğraflar gibidir – onlar gelişemez. Fakat insan gelişebilir ve değişebilir. Bu arada tekâmül bir ayna gibidir. Tekâmül aynasına bakan insan kendini olduğu gibi görür. Tekâmül aynası her zaman şimdiki anı, gerçeği yansıtır.

Tekâmül eden insan da ayna gibi olur. Tekâmülcü şimdiki anın gerçeğini olduğu gibi yansıtır ve ona gerçeğe dayanan bir karşılık verir. Bu karşılık mutlak ahlakı yansıtmakta ve herhangi bir ahlaksızlık söz konusu olmamaktadır.

O yüzden ahlak konusunda en önemli şey faaliyet değil, farkındalıktır. Yani ahlaklı eylem değil ahlaküstü farkındalık önemlidir. Şayet insanların farkındalığı yükselirse küresel toplum hızla değişir.

O zaman farkındalığı yükselmiş insan başka insanları diri diri yakma emrine, gaz odalarına gönderme emrine, Sibirya'ya sürgün etme emrine, yargısız infaz etme emrine, kendini patlatarak masum insanları katletme emrine ve atom bombası atma emrine asla boyun eğmez.

Ahlaküstü Farkındalık

Küresel toplumun çıkar grupları bireyseli toplumsal için feda ediyor. Oysaki toplum bireylerden oluşan bir olgudur. Fakat farkındalığı yükselmiş insan bu yaklaşımın ahlaksızca olduğunu bilmekte ve savaşın ahlak dışı olduğunun farkında olmaktadır.

İnsanları bölen ve birbirine düşüren her türlü kavram ahlak dışıdır. Zihin ürünü ideolojiler adına dünyanın bir ucundan başka bir ucuna gidip insanları katletmek kesinlikle ahlaksızlıktır. Asırlardır bu ahlaksız ideolojiler insanları kasaplara dönüştürmektedir.

Uydurma ideolojiler adına insanlar tanımadıkları, hiçbir zarar görmedikleri insanları katletmektedir. Onların arkada bıraktığı gözü yaşlı ebeveynleri, eşleri ve çocukları olabilir. Ama bütün bu ahlaksızlıklara neden olan çıkar

gruplarını bunlar zerre kadar ilgilendirmemektedir. Zira tek ilgilendikleri şey çıkarlarıdır.

Küresel toplumdaki insanların farkındalığı yükselirse kimse kimseyle savaşmak istemez ve savaş çığırtkanları ahlaksız savaşlar çıkaramaz. Ahlaksız politikacılar kimseyi başkalarını öldürmeye teşvik edemez.

O zaman bir inanç adına başkalarını katletmek imkânsız hâle gelir. Gerçek şu ki insanlar arasında bölünme, ayrımcılık, kavga, çatışma ve savaş çıkartan her şey ahlaksızca bir olgudur. Zira bütün canlılar aynı kaynaktan tezahür ettikleri için başkalarına zarar vermek kendine zarar vermek demektir.

Tekâmül sayesinde farkındalığı yükselen insan alçakgönüllü olur. Gerçek şu ki, kibirlilik en büyük yoksulluktur. Tekâmülcü insanların rengine, ırkına, dinine, cinsine vb. şeylere göre ayrımcılık yapmaz. O herkesi bir kardeşi olarak kucaklar. İşte, bu en üstün ahlaktır!

Ahlak Lafazanlığı

Yüksek farkındalığın yan ürünüdür ahlak. Farkındalık yalnızca tekâmül sayesinde yükseltilebilir. İşte tekâmülün öteki adı Bilinçli Olma Sanatı'dır! Asırlardır inanç farklılıkları yüzünden insanlar kavga etmektedir.

Oysaki bilinçlilik sayesinde bütün inanç farklılıkları ve çatışmaları aşılabilir. Şayet insan bir şeye inanmak isterse yüksek bilinçliliğe inansın! Bu inancı hiçbir şey sarsamaz. Zira varoluşun temelinde mutlak bilinçlilik vardır.

Yüksek bilinçlilik sayesinde bir insan mutlak gerçeği görebilecek, her olguya varoluşsal bir karşılık verebilecek,

farkındalığını derinleştirebilecek, farkındalık ışığında dünyasal uykudan uyanabilecek ve aydınlanabilecektir.

Yüksek bilinçliliğe sahip olan insanı hiçbir dayatma kandıramaz. Herhangi bir inanç uğruna savaşmak ahlaksızlıktır. Oysaki inanç dayatıcılarına göre inanç savaşında ölen kişi öteki dünyada ödüllendirilecektir.

Yani insanlara başka canlı varlıkları katletmek gibi ahlaksız bir edim için ödül vaat edilmekte ve insanlar cinayet işlemeye teşvik edilmektedir. Yani saf bir demagoji, lafazanlık aracılığıyla ahlaksızlık örtbas edilmektedir. Peki, ne için? Çıkar, menfaat için!

Tekâmül sayesinde bireyin farkındalığı yükselir ve insan kelimelerin arkasındaki gerçeği görür. Herhangi bir şey adına yapılan lafazanlık onu kandıramaz. O, bireysel farkındalığına göre hayatını sürdürür ve kimsenin dayatmalarına boyun eğmez.

Ahlakçı Gaddarlığı

Aydınlanmış insanın bireyselliği varoluşla birlikte akar. O, üzerinde bir toz tanesi bile barındırmayan tertemiz bir ayna gibidir. Bu aynaya bakan kendi gerçeğini görür. Bu nedenle cahil insanlar o aynaya bakmaktan çekinir.

Asırlardır ahlakçılar tarafından üretilen lafazanlık milyonlarca insanın ölümüne neden oldu. Ortaçağ'da ahlakçılar Lucifer isimli bir "karanlıklar kralı" kurgusunu ürettiler ve binlerce kadını diri diri yaktılar.

Kadınların Lucifer ile cinsel ilişkiye girdiklerini iddia ederek ve bunu işkence sayesinde itiraf etmelerini sağlayarak

onları diri diri yakıyorlardı. Peki, bu nasıl mümkün olmuştu? İnsanları ölümden sonra cezalandıracaklarına inandırarak, korkutarak zekâlarının uyuşması sağlanmıştı.

Bir insanı diri diri yakmaktan daha büyük bir ahlaksızlık olamaz ama bunu ahlakçılar yapıyordu. Bir kere kadına Lucifer ile cinsel ilişkiye girdiğine dair iftira atıldıktan sonra kadına bu iftirayı kabul edene kadar işkence edilirdi ve sonra da kadın diri diri yakılırdı.

İftiraya uğramış kadın ya işkence sırasında ölüyordu ya da iftiraları kabul edip diri diri yakılarak ölüyordu. Yani kadın bir kere iftiraya uğradı mı ölümü kaçınılmazdı. Birçok kadın işkence sırasında acı çekmemek için iftiraları kabul etmeyi tercih ediyordu.

Ahlakçıların uyguladığı işkenceler çok şiddetliydi. Ahlakçılar özel işkence yöntemleri icat etmişti. Bu işkenceler ahlakçıların ne kadar gaddar, acımasız ve amansız yaratıklar olduklarını gösteriyordu. Adolf Hitler zamanında gestaponun uyguladığı işkenceler Ortaçağ'ın ahlakçılarından öğrenilmişti.

Ahlakçı Sadistliği

Oysaki varoluşta Lucifer diye bir şey yok! Bu sima sadece insanları korkutmak ve köleleştirmek için ahlakçılar tarafından tasarlanmıştır. Peki, insanlara bu kadar acı çektirmek için ahlakçılar neden bunca zahmete katlanmıştı? Çünkü mutsuzlardı ve acılar içinde kıvranıyorlardı.

Ahlakçılar o kadar mutsuzlardı ki başkalarına işkence etmekten, acı çektirmekten ve insanları diri diri yakmaktan zevk alıyorlardı. Onlar o kadar ızdırap çekiyorlardı ki başkalarının zevk almasına dayanamıyorlardı.

O yüzden başkalarının onlardan daha çok acı çekmesi için uğraşıyorlardı. Ahlakçılar başka insanlara acı çektirmekten zevk alıyorlardı. Buna sadizm denir. Aslında başkalarına işkence eden ahlakçılar psikolojisi bozuk sadistlerdi.

Ayrıca bir sadist, ahlakçı olmaya yatkındır çünkü "ahlak" insanlara acı çektirmek için çok etkili bir araçtır. İşkencenin bir suç olduğu günümüzde ahlakçılar insanlara direkt işkence yapamıyor. Onlar insanları ahlaki dayatmalarla koşullandırıyor ve bu koşullanmalar sonucu insanlar kendi kendilerine işkence yapıyor.

Ahlakçılara göre cinsellik kötü bir şeydir. İnsan eşiyle bile sadece çocuk yapmak için yani üremek için cinsel ilişkiye girmelidir. İşte hayvanlar bunu yapar. O zaman insanın hayvandan farkı ne? Bir fark olmalıdır mutlaka!

Hayvanlar üremek için seks yapar. Ama insanlar seksin ötesine geçip sevişebilir. Oysaki hayvan sadece seks yapar, aşk yapamaz. İnsan ise seksten ziyade aşk da yapabilir. Ayrıca insan platonik aşk da yaşayabilir hayvan için ise platonik aşk söz konusu olamaz.

Ahlaksızlık Kavramı

Ahlakçılar ise her şeyi basite indirgemiş. Onlara göre sevişmek yasak. Sadece üremek için seks yapılacak ve bunun dışında cinsel istek bastırılacak. Peki, sonuç nedir? Sonuç, tecavüzdür. Zira cinsel dürtüyü baskılayan insan mutlaka sapıtacak ve her çeşit cinsel sapkınlıkta bulunacaktır.

Aslında ahlakçılar, "Sadece üremek için seks!" derken insanı hayvana indirgiyorlar. Çünkü hayvana indirgenmiş

insanı kontrol etmek çok daha kolay. Hatta böyle bir dua var: "Tanrı benim çobanımdır."

Peki, bu duayı eden insan ne oluyor? Koyun oluyor demek! İşte tüm amaç da budur: İnsanı koyunlaştırmak ve bir sürü hâline getirmek. Zira koyun hâline getirilmiş insan sürüsünü istenilen yere sürmek çok daha kolay.

Ayrıca ahlakçılara göre cinsellikle ilgili her şey "kötüdür". Bu arada cinsellik doğal bir dürtüdür. Bir insanın genetik yapısından gelen içgüdüdür. Bu doğal içgüdüyü engellemek doğaya karşı çıkmak demektir.

Ayrıca engellemenin bir yolu da yoktur. Sunulan bütün yollar sapkınlığa neden olan suni yöntemlerdir. Cinsellik yasağı insanları bir ikilem içine sokmak demektir. Ahlakçılar, cinselliğin ahlaksızca olduğu kavramını insanların kafalarına sokuyor ve sonra da kafalar gidiyor çünkü herkesin cinsel dürtüye sahip bir bedeni var.

O yüzden "cinsellik yasağı" küresel bir şartlandırma ve köleleştirme aracıdır çünkü yeryüzünde istisnasız herkes doğal olan cinsel dürtüye sahiptir. Bu doğal dürtüyü engelleme ve baskılama çabaları mutlaka psikolojik sorunlara neden olur.

Bilimsel araştırmalara göre birçok erkek cinsel ilişkiden sonra migren ağrısı çekmektedir. Peki neden? Nedeni zihinsel bölünme ve psikolojik yıpranmadır. Ahlakçılar insanların zihnini cinsellik konusunda şartlandırdığı için zihin ikiye bölünür.

Zihnin bir kısmı doğal olan cinsel içgüdü etkisiyle cinselliğe çekilir diğer kısmı ise ahlakçı dayatmaları yüzünden doğal

dürtüye direnir. Direnen parça çekilen parçayla çatışır ve iki parça birbiriyle savaşmaya başlar.

Ahlaki Şartlandırılmalar

Bu zihinsel bölünme ve savaş psikolojiyi yıpratır. Yıpranan ve bozulan psikoloji çeşitli rahatsızlıklara neden olur. Bu rahatsızlıklardan birisi de migren ağrılarıdır. Aslında migren zihinsel bölünmenin ve çatışmanın bir sonucudur.

Erkeklerdeki cinsel ilişkiden sonra migren ağrısının tek nedeni ahlaki dayatmalar ve şartlandırılmalardır. Örneğin ormanda yaşayan kabileler arasında böyle migren vakaları hiç görülmemiş. Çünkü ahlakçılar onların beyinlerini yıkamamış.

Zihinsel şartlanma ne kadar derinse zihinsel çatışma da o kadar şiddetlidir. Bu şiddetli çatışma doğal olarak migren ağrılarına neden olur. Doğal olan bir şeyi baskılamak doğal olmayan bir şeyin ortaya çıkmasına neden olur. Fakat baskılama süreklilik kazanıp doğallaşırsa doğal olmayan da doğal hâle gelir.

O yüzden erkeklerdeki cinsel ilişkiden sonraki doğal olmayan migren ağrıları doğallaşarak bir süre sonra doğal hâle gelir. Ahlakçıların asırlardır papağan gibi tekrarladıkları şeylerin hiçbir bilimselliği yoktur. Ama bir yalan sürekli tekrarlanırsa doğru gibi görünür ve saf insanları etkiler. Zaten tek amaç da etkilemek ve köleleştirmektir.

Ahlakçılar kelimelerle oynar, doğruyu saklar ve yalanı doğru gibi gösterir. İnsanlar onlara inanır çünkü onlar güya insanlar için endişelenir ve insanların iyiliğini ister. Aslında ise sadece kendi gizli ajandalarını dayatır.

Ahlakçılar lafazanlık yaparak insanları güzel kelimelere gömer ve onların görmelerini engeller. Onlar bir dogma ormanı üretip insanların bu ormanda kaybolmalarını sağlar. "Ahlak" adı altında saf insanlar doğallığı baskılama gibi ezici bir yükün altına girer ve zarar görür.

Tekâmül eden insan asla ahlak için endişelenmez. Gerçeği arayan için en önemli şey bilincin yükselmesi ve farkındalığın derinleşmesidir. Tekâmül sayesinde bilinç yükselince ve farkındalık derinleşince bireyin bütün eylemleri hiçbir çaba göstermeden son derece ahlaklı olacaktır.

Bahar gelince çiçekler çabasız bir şekilde açmaya başlar. Bir çiçeğin açması için çabalaması gerekmez. Tıpkı bunun gibi tekâmül eden insanın ahlaklı olmak için çabaya ihtiyacı yoktur. Varoluşsal ahlak bir tekâmülcünün yaşam tarzı olur.

AHLAKLILIK VE AHLAKSIZLIK

GERÇEĞİ ARAYAN: Üstadım, acaba evrensel bir ahlaklılık ve ahlaksızlık diye bir şey var mıdır?

GERÇEĞİ BİLEN: Bu maddi evrenin ötesinde yani mutlak düzeyde ahlaklılık ve ahlaksızlık ikiliği olamaz çünkü mutlak düzey birlik düzeyidir – orada hiçbir ikilik yoktur. Yani orada pozitif ve negatif, iyi ve kötü, doğru ve yanlış gibi olgular bulunmamaktadır.

Mutlak düzeyde bütün zıtlıklar akla sığmaz bir birlik içindedir yani ikiliksizdir. Başka bir deyimle orada "ikilik" denen bir şey yoktur. Maddi düzeyde zihin ikilikler içinde çalışmaya alıştığı için ikiliksiz olgusuna asla anlam veremez.

Yeryüzünde yerel, sosyal ve kültürel dinamiklere göre ahlaklılık ve ahlaksızlık kavramları oluşmuştur. Bu kavramlar göreceli oldukları için değişime uğramaktadır. Zaman geçtikçe toplum değişmekte ve toplumsal değişimler kavramsal değişimlere de neden olmaktadır.

Durumsal, iklimsel, toplumsal vb. değişimler sonucu eskiden ahlaklı olan şeyler ahlaksız hâle gelmekte ve ahlaksız olan şeyler ahlaklı hâle gelmektedir. Bu da ahlak olgusunun ne kadar göreceli olduğunu kanıtlamaktadır.

Çok eskilerde bazı coğrafyalarda kız bebekleri büyüyüp külfet olmasınlar diye öldürülüyordu ve bu nedenle de erkek nüfusu fazlaydı. Erkek/kadın nüfusunu dengelemek için

erkeklerin bakir kalması tavsiye ediliyordu ve bu, kutsal bir şeymiş gibi gösteriliyordu.

Oysaki erkek bakirliğinin ne kutsallık ne de spiritüellik ile bir ilgisi var. Cinsellikten uzak durmak bir maharet veya hüner değildir. Tam tersi doğal cinsel dürtüyü baskılama eylemi psikolojik bozulmalara ve sapkınlığa neden olduğu için sağlıksız bir koşullanmadır.

Ahlaki Yön

Bekâr yaşamanın ne ahlaki bir yönü ne de ruhsal bir anlamı vardır. Sadece erkek nüfusunun fazlalığı yüzünden erkek bekârlığını öneren disiplinler övülüyordu. Fakat onlar derinlemesine incelendiğinde içlerinde ne ahlakı ne de ruhsallığı destekleyen bir şey vardır.

Bekârlığı öneren disiplinler sadece toplumdaki durumlar nedeniyle oluşturulmuş stratejilerdir. Kadınların sayısı erkeklerden daha az olduğu için birçok erkeğin evlenmemesi lazımdı. O yüzden bekarlığın evlilikten daha üstün olduğu söylenmiş, bekarlığa bir prestij kazandırılmış, ona kutsallık atfedilmiş ve bekârlık göklere çıkarılmış idi.

Bu tür kurnaz stratejiler sayesinde erkekler evlenmekten alıkoyuluyordu çünkü kadın sayısı yetersizdi. O zamanlar bekârlık disiplini bir teşvikti çünkü bekârlık yemini edenlerin cennete gidecekleri dayatılıyordu.

İnsanların beyni şu şekilde yıkanıyordu: Güya evlilik sıradan bekârlık ise sıra dışı bir şeydi, bekârlık yemini tanrısallığa bir yönelimdi, bekârlık yemini ruhsallığın zirvesine ulaşmaktı vs. O yüzden bekârlık yemini edenler onurlu insanlar sayılmakta, onlara saygı duyulmakta,

hediyeler sunulmakta ve hayat boyu bekâr kalmış yaşlı erkeklere tanrı gibi tapınılmaktaydı.

Oysaki hayat boyu bekâr kalmanın ne ruhsallık ne tanrısallık ne tekâmül ne olgunlaşma ne aydınlanma ne de spiritüellik ile bir ilgisi var. Bu sadece bir strateji olarak ahlaki beyin yıkamanın yan ürünüdür.

Günümüzde söz konusu coğrafyalarda koşullar değişti ama ahlaki beyin yıkama devam ediyor. Artık erkek kadın nüfusu dengelendi ama bekârlığın evlilikten daha üstün olduğuna dair inanç devam etmektedir.

Ahlaki İlke

Günümüzde bekârlık yemini etmiş erkekler ya yeminlerini bozup evleniyorlar ya sapıtıyorlar ya psikolojik tedavi görüyorlar ya ikiyüzlülük yapıyorlar ya da intihar ediyorlar. Bekârlık yemininin bir erkeğe hiçbir yararı yok sadece zararı var. Zira doğasını sürekli bastıran kişi bir süre sonra yapay bir yaratığa dönüşür.

Aslında bekârlık üzerine kurulu disiplinlerin hedefi bekâr erkeklerin örgüte hizmet etmek için kullanılmasıydı. Beyinleri yıkanmış bekâr erkekler bir köle hâline getirilirdi ve örgüt için gece gündüz çalıştırılırdı.

Günümüzde bekârlığı eskisi gibi tavsiye etmek tehlikeli ve sağlıksızdır. Birincisi, bekârlık yemini eden erkek doğal olan biyolojik dürtülerini baskılamakta, çirkin ve sapıkça eylemlere dalmaktadır.

İkincisi, ne kadar çok erkek bekârlık yemini ederse o kadar çok kadın bir erkekle sağlıklı ilişkiden mahrum kalmaktadır.

Bu, toplumsal dengeleri bozmakta ve cinsler arası ilişkilerde ortaya çıkan dengesizlik psikolojik sorunlara neden olmaktadır.

Çok eskiden bazıları vejetaryenliğin ahlaki bir ilke olduğunu öne sürmüştür. Oysaki vejetaryenlik ahlak değil, sağlıkla ilgili bir prensiptir. İnsan organizması etobur olmayıp otobur olduğu için vejetaryen beslenme daha sağlıklıdır.

Yani vejetaryen biri kesinlikle daha sağlıklı olacak ama daha ahlaklı olması şaibelidir. Örneğin Adolf Hitler vejetaryendi ama bu onu sayısız ahlaksızlıklar yapmaktan korumadı. Ayrıca vejetaryen olmayıp ahlaklı olan birçok insan var.

Ahlak Adına Katliam

Sadece sebze, ot yiyerek insan daha ahlaklı, daha ruhsal olamaz. Örneğin geyikler de sadece ot yiyor ama onlar ruhsallıktan hiçbir şey anlamaz. Yalnızca ot yiyerek cennetlik olma inancı son derece komiktir.

Ayrıca cennete ulaşmak için vejetaryen olan insanlar son derece kibirli olur. Onlar vejetaryen olmayanları eleştirir, onları kötüler, ahlaksız olduklarını söyler, küçümser vs. Oysaki vejetaryenliğin ne ahlaklılık ne de ahlaksızlık ile bir ilgisi var – sadece sağlıkla ilgilidir.

Keza ne bekârlık ne de vejetaryenlik evrensel ahlak ilkeleri değildir. Bazıları bunun tersini iddia ederek fanatikleşir. Onlar bir ahlak ilkesini insanlıktan daha önemli bir hâle getirmektedir.

Oysaki tekâmül eden insan hiçbir konuda fanatikleşmez çünkü fanatiklik psikolojik bir rahatsızlıktır. Bir insanın fanatikleşmemesi için her olayı her yönüyle görmesi gerekir. Tekâmül etmek için birey mutlak olarak insandan yana olmalı ve tam bir özgürlüğe değer vermelidir.

İşte bunlar çok önemli ahlak ilkeleridir. Bunu görmeyenler bir zamanlar Haçlı Seferleri'nde insan katliamını çok önemli bir ahlak ilkesi olarak ilan etmiş ve milyonlarca insanın beynini yıkayarak katliama teşvik etmiştir.

Oysaki hiçbir sözüm ona ahlaki ilke insandan daha üstün ve daha önemli olmamalıdır. Gerçek şu ki ahlak insan için olmalıdır, insan ahlak için olmamalıdır. İşte bunu unutan ahlakçılar asırlardır masum insanların sözde ahlak adına katledilmesine neden olmuştur.

Ahlak Dışı Eylem

Dünyevi ahlaklılık ve ahlaksızlık ile ilgili bütün yaklaşımlar toplumsaldır, görecelidir, iklimseldir, bölgeseldir, tarihseldir vs. Onlarda evrensellik aramak samanlıkta iğne aramak gibidir yani zaman kaybıdır.

Toplumsal ve coğrafi yaklaşımlara ahlaklılık veya ahlaksızlık atfetmek hatalı bir yaklaşımdır. Evrensel bir ahlaklılık ve ahlaksızlık diye bir şey olamaz çünkü evrende her şey göreceli ve değişkendir.

Farkındalığı yüksek olan insan değişen durumlara göre değişik eylemlerde bulunur. Bir insan dayatılmış, sabit, sözde ahlaki kurallara göre değil, yüksek farkındalığa ve özgürlüğü kısıtlamayan prensiplere göre yaşamalıdır.

Varoluşsal bilince erişmiş insan, toplumsal olan her şeyi aşar ama aynı zamanda toplumla uyum içinde olur. O, saf bir farkındalığa sahip olduğu için toplumu asla kınamaz ama toplum onu kınar çünkü düşük farkındalık düzeyindedir.

Ahlaküstü olan insan için hiçbir şey ne ahlaklı ne de ahlaksızdır. Buna rağmen birey toplum içindeyken son derece uyumludur. Onun uyumlu olmasını hiçbir şey engelleyemez çünkü o, yapay ilkelere göre yaşamaz.

Tekâmül eden insan bütün toplumsal koşullanmalardan özgür olduğu için bulunduğu ana ve duruma göre hareket eder. Oysaki dünyevi insan ahlaki ilkelere göre yaşamaya çalışır ama farkındalığı düşük olduğu için ahlak dışı eylemlere sapar.

Ahlaki Bölünme

Farkındalığa kör olan insan ahlaki ilkelere ihtiyaç duyar çünkü onlar bir asa rolü oynar. Fakat bireyin yükselen farkındalık sayesinde gözleri açıldığında yolu bulmak için asaya ihtiyacı kalmaz.

Ahlaklılık ve ahlaksızlık sadece bölünmüş bir dünyada yaşayanlar için mevcuttur. Oysaki teklik dünyasında yaşayan aydınlanmış bilge için ahlaklılık ve ahlaksızlık diye bir şey yoktur. Onun yaptığı her şey ahlaklılık yapmadığı her şey ise ahlaksızlıktır.

Varoluş mutlak birlik içinde olduğu için bölünmezdir. Koşullanmış insan ise yaşam şartlarına göre her şeyi ahlaklı olana ve ahlaksız olana bölmektedir. Bu bölmeler kişisel ihtiyaçlara dayandığı için göreceli ve geçicidir.

Gerçek şu ki ahlaksız olan ahlaklı olanın bölünmez bir parçasıdır ve onu sürekli takip eder. O yüzden, "Yalan söylemeyin!" diyen veya başkalarını yalanlarla suçlayan bir süre sonra kendisi de yalan söyler.

Ayrıca yalan olan bu dünyada doğru olan nedir? Bazen doğruyu söyleyen insan sonra pişman olur ve keşke yalan söyleseydim diye düşünerek suçlu hisseder. Bazen ise yalan söyleyen insan suçluluk hisseder ve pişman olur.

Sonuç olarak bu dünyada hem doğru hem de yalan söyleyenler bocalar ve acı çeker. Bazen doğru söylemek bazen ise yalan söylemek insanın hayatına mâl olur. İnsan ne söylerse söylesin kendini, "Keşke söylemeseydim." demekten kurtaramaz.

Ahlaki Çırpınma

Tekâmül etmeyen insan yaptıklarından emin olamaz. Neden acaba? Çünkü gerçekten kim olduğundan emin değil. Çoğu insan gerçekten kim olduğunun farkında değil ve kim olduğuna dair hem kendine hem de başkalarına yalan söylemektedir.

Ebedi varoluş her şeyin temelindedir. Kendisinin ebedi ruhi varlık olduğunu fark eden ve benimseyen insan ahlaküstü olur çünkü ahlaksızlık yapmaz. Ama çevre onu ahlaksızlık ile suçlayabilir çünkü çevredekiler ahlaksızlığa meyillidir.

Gerçek şu ki şimdiki anda ahlaklı olan şey bir sonraki anda ahlaksız olabilir ve tam tersi de mümkündür. Sonuç olarak kişi sürekli bölünmüşlük yaşar. Bugün yapılan ahlaklı şey yarın ahlaksız olarak görülebilir.

Kişi suçluluk duyar ama olanları değiştiremez ve pişmanlık hisseder. Artık yapılan şey hayat boyu bir yük olarak taşınacak. Ayrıca kişi farklı davransaydı değişen hiçbir şey olmazdı sadece farklı bir yük taşınacaktı.

Çocuğu olan insan çocuğu yüzünden mutsuz olur çocuğu olmayan ise çocuğu yok diye üzülür. Bekâr olan keşke evlenseydim evli ise keşke bekâr kalsaydım diye düşünür. İnsan ne yaparsa yapsın bir şeyleri kaçırdığını düşünür ve sıkıntı çeker.

Dünyevi yaşamda bu, kaçınılmazdır. İnsan sözüm ona ahlaklı olmak için ne yaparsa yapsın, bir gün kendini ahlaksızlık içinde bulur. Birey ahlak için çırpınıyor ama ahlaksızlık peşini bırakmıyor.

Ahlak Zorunluluğu

Bu durum paradoksal olarak görünüyor ama bunda varoluşsal bir mantık var. Kendinin gerçekten kim olduğunu bilmeyen ve bu konuda yanılgı içinde olan insanın yaptığı her şey yanılgının bir parçası olacaktır.

O zaman kişi "doğru", "ahlaklı" denen şeyi yapamaz çünkü mutlak ahlakın ne olduğunu bilmez. Peki, çözüm nedir? Çözüm, bireyin ebedi özünde var olmasından geçer. İnsan ebedi özünde var olduğunda mutlak ahlak kendiliğinden meydana gelir.

Gerçek ruhsallık veya spiritüellik iyi ve kötü, doğru ve yanlış, ahlaklı ve ahlaksız ikiliklerinin ötesindedir. Spiritüellik ve ahlaklılık arasında bir bağlantı yoktur. O yüzden de vicdan söz konusu değildir.

Spiritüellik saf bilince dayanmaktadır. Onun sayesinde farkındalık yükselir ve yükselen farkındalıkla hareket eden insanın ahlaklı eylemi ahlaksızlık ile engellenemez. Oysaki farkındalık eksikliği içinde yaşayan insan farkında olmadan ahlaksızlık eylemine kayar.

Farkındalık düşük olunca insan bir robota dönüşür çünkü beden zaten robotiktir. Farkındalık yetersiz olunca kişi dinler ama işitmez, bakar ama görmez, yaşar ama var olmaz. Çünkü farkındalık yokluğu içinde hayat sürdürür.

Farkındalık düşük olunca ahlak bir zorunluluk hâline gelir. Ahlak ilkeleri farkındalık yoksunluğunun neden olduğu boşluğu doldurmaktadır. Onlar farkındalığı ikame etmektedir. Gerçek bir farkındalığa sahip olunmadığı zaman yapay bir ahlaka sahip olmak, hiçbir şeye sahip olmamaktan daha iyidir.

Ahlaksızlık Çukuru

Her ne olursa olsun bir toplumun ayakta kalması için belirlenmiş davranış kurallarına ihtiyaç var. Bununla birlikte farkındalığı yüksek olan birey ahlaki davranış kurallarına zorunda olduğu için değil, kendinde olduğu için uyacak yani kendiliğinden ahlaklı olacak.

Farkındalık güneşi batınca farkındalıksızlık karanlığı çöker ve kişiyi bilinçsizlik sisi sarar. O zaman kişinin eylemlerine ışık değil, karanlık yön verir. Bilinçsizlik sisinin içinde dolaşan insanın kafası karışır ve kişi ahlaksızlık çukuruna düşer.

Tüm insanlık tekâmül ederek aydınlanmayınca dünyevi ahlak ilkelerine ihtiyaç olacak. Gerçek şu ki dünyevi ahlak

spiritüelliğin yerini doldurmaya çalışan zavallı kişilerin çaresizlik içinde didinme ve çırpınışlarıdır.

Çağlar boyu gerçekleştirilen bu çırpınışlara rağmen ahlak çökmeye devam ediyor. Bunu anlamak için günümüzün istatistiklerini gözden geçirmek yeterlidir. Bir arada yaşayan insanların hayatlarını düzene sokmak için tabii ki ahlak son derece kullanışlıdır.

Ama her geçen gün kurnaz insanlar cezalandırılmadan ahlaksızlık yapmanın yeni yollarını keşfetmektedir. Günümüzde insanlar birbirlerinden direkt çalmazlar ama bunu daha sofistike, dolaylı yollarla yaparlar.

Kurnaz kişiler önce insanları sofistike uyuşturucularla uyuturlar sonra da yasal yollarla ceplerini boşaltırlar. Öyle kurnazca yöntemler tasarlarlar ki insanlar kendi istekleriyle, seve seve paralarını verirler ve soyulduklarından haberleri bile olmaz.

Ahlaki Yaşam Tarzı

Bütün ideolojik çıkar gruplarının dayattığı ahlaki yaşam tarzı bir nevi uyuşturucudur. Bu ideolojik uyuşturucular insanların farkındalığını düşürmekte ve acıyı hissetmemelerini sağlamakta, fakat acı oradadır – kaybolmamıştır.

Acı sadece bilinçaltına iner ve dışa vurmak için müsait zamanı bekler. O yüzden insanın tekâmül sayesinde farkındalığı yükselince kişi acıların farkına varır. Fakat bu acı farkındalığı özgürleştiricidir çünkü birey acılardan kurtulma aracını bulmuştur.

İdeolojik çıkar gruplarının amacı insanları uyutmak ve derin bir farkındalıksızlık uykusunda tutmaktır. Zira insan farkındalıksızlık uykusundayken her türlü sözüm ona ahlak ona dayatılabilir, baskı yapılabilir, sömürü gerçekleştirilebilir, kandırılabilir, köleleştirilebilir, yönlendirilebilir ve suistimal edilebilir. Bu arada kişi hiçbir şeyin farkında olmaz.

Karl Marx: "Din toplumların afyonudur." demiş. O, sadece kurumsallaşmış, organize olmuş, reklam ve propaganda yapanları kastetmişti. "Ahlak" adı altında insanlara gerçek dışı hurafeler dayatan kişiler gerçekten de halkı uyuşturmaktadır.

Oysaki tekâmül sayesinde birey farkındalığını yükselterek uyanmakta ve bilincinin rehberliğinde eylemlerde bulunmaktadır. Bu arada toplum, farkındalığı düşük insanlara dünyevi ahlak ilkeleri dayatmakta ve davranışların üst sınırını belirlemektedir.

Gerçek şu ki farkındalığı yüksek insan bu sınırın ötesine geçmektedir. Aydınlanmış insanın varoluşsal ahlakı hiçbir sınır tanımamaktadır. O, dünyevi ahlakın zirvesine ulaşmakta ve ötesine geçmektedir.

Ahlaki Üst Sınır

Bu arada toplum insanlara hukuki yasalar da dayatmaktadır. Bu yasalar davranışların alt sınırını belirlemektedir. Yani ahlaki kurallar davranışların üst sınırını hukuki yasalar ise alt sınırını belli etmektedir.

Aslında toplum insanlardan en azından yasal sınırlar içinde kalmayı talep eder ve buna uymayanları cezalandırır. Ahlakçılar ise sözüm ona ahlaki üst sınırları belirler ve buna uymayanları öteki dünyada cezalandırılmakla tehdit eder.

Bu nedenle toplumda yasalar tarafından ceza öngörmeyen ahlaksızlıklar var. Bu tür ahlaksızlıklar yapanları yasalar cezalandırmaz çünkü yasalar davranışların en alt sınırını belirler. Fakat ahlakçılar bu tür ahlaksızlıklar için de cezalar öne sürer çünkü onlar davranışların en üst sınırını belirler.

Gerçek şu ki ahlaki kurallar en zeki insanlara göre hukuki yasalar ise en aptal insanlara göre düzenlenir. O yüzden aptalları ahlaki düzeye yükseltmek için zekâ potansiyellerinin aktifleşmesi şart.

Zekâ uyandırılıp aktifleştirilemezse bir aptal asla ahlaklı olamaz. O yüzden yasaları çiğneyen aptalları yakalayıp hücrelere tıkmak hiçbir işe yaramaz. Zira hücreden çıkan aptal tekrar yasaları çiğner.

Aptalların ahlaklı olmaları için onlara tekâmül araçları sunulmalıdır. Dışarıda dolaşan aptallar bunu reddedebilir ama en azından hücrelere tıktırılmış aptallara her sabah tekâmülsel teknikler uygulatılabilir çünkü zaten yapacakları daha iyi bir şeyleri yok. O zaman aptalların zekâsı uyanır ve onlar kendiliğinden ahlaklı olmaya başlar.

Ahlaklı Toplum

Ahlak açısından yeryüzünde üç tür insan var. Tekâmül etmiş insan mutlaki olana göre, zeki insan ahlaki olana göre sıradan insan ise hukuki olana göre hayatını sürdürür. Bu arada tekâmül eden aydınlanmış insan yaşamaktan var olmaya bir kuantum sıçrama yapar.

Küresel toplumdaki cezaevlerinin ve cezaların ortadan kalkması için herkesin tekâmül etmesi, aydınlanması ve varoluşsal ahlaka kendiliğinden uyması gerekir. Bunun

için insanlar çocukluktan itibaren tekâmül tekniklerini uygulamalıdır.

Küresel toplumun tasarladığı eğitim sistemi tam anlamıyla bir fiyaskodur çünkü ilkokullarda hem eğitmenler hem de öğrenciler tarafından her türden ahlaksız edimler icra edilmektedir. Bunu önlemek için zaman kaybetmeden anaokullarında tüm çocuklara tekâmül teknikleri öğretilmelidir ve her gün yapmaları sağlanmalıdır.

Yalnızca o zaman insanlar ebedi öz doğalarına göre yaşayabilir, varoluşsal ahlak herkeste kendiliğinden tezahür eder ve dünya bir cennete dönüşür. Zira insanların tüm enerjisi tekâmülsel bilime, sanata ve yaratıcılığa yönelir. Yalnızca o zaman yüzde yüz ahlaklı bir toplum ortaya çıkar.

Oysaki günümüzde insanlar sadece ahlaklı görünmeye çalışmakta ve ahlaklı davranışları taklit etmektedir. Ahlaklı olmak onların içinden gelmemektedir. Birçok insan cezalandırılmayacağını bilirse derhal sadece ahlaki kuralları değil, hukuki yasaları da çiğner.

Bu arada farkındalığın yükselmesi sayesinde insan içindeki ahlaksızlığın farkına varınca ahlaksızlık ahlaklılığa dönüşür ve bu, kendiliğinden gerçekleşir. Zira farkındalık simyasal bir mucizedir.

Ahlak Gemisi

Gerçek şu ki günümüzün insanı hukuki yasalara bile uyum sağlamakta zorlanır. O ki kalsın ahlaki kurallara. Ayrıca hukuki ve ahlaki olana uyum sağlamayan insan için mutlaki olan söz konusu bile değildir. Yalnızca zeki ve cesur insanlar mutlaki olanı yaşar.

Ahlakçılar sık sık ahlak nedeniyle öfkelenmektedir. Bunu tetikleyen şey ise kıskançlıktır. Bu da ahlakçıların göründükleri kadar ahlaklı olmadıklarının kanıtıdır. Zira onlar iki tür hayat sürdürmektedir: Dışarıdaki ahlaklı hayat ve içerideki ahlaksız yaşam.

Bazen ise ahlakçılar sıradan ahlaksızlardan daha da ahlaksız olur çünkü ahlakçı maskesine sığınırlar. Onlar ahlaklı görüntüleriyle sıra dışı ahlaksızlıklarını gizlemektedir. Gerçek şu ki herkes aynı ahlak gemisinde yer alır.

Aslında insanlar yakalanana kadar ahlaklı görünürler ve yalnızca yakalanınca ahlaksız damgasını yerler. Yani ahlaklı ile ahlaksız arasındaki fark yakalanmaya veya yakalanmamaya bağlıdır çünkü yakalanmayan hayat boyu ahlaklı olarak görünebilir.

Bu nedenle dünyevi toplumda görünürde ahlaklı ile ahlaksız arasında fazla bir fark yoktur çünkü ahlaklı olarak görünen her an yakalanıp ahlaksız olarak ilan edilebilir. Küresel toplumun şu anki durumunda bir insanı ahlaksız ilan etmenin kendisi ahlaksızlıktır.

Zira herkes ahlaksızlıkla iç içe olan bir toplumda büyümüş ve eğitim almıştır. Bu durumda gerçekleştirilmiş ahlaksızlığın tüm sorumluluğunu bireyin üzerine yıkmak başka türden bir ahlaksızlıktır çünkü işin içinde toplum da var.

Ahlaksızlık Suçu

Ahlaklı birini yakalayıp ahlaksızlıkla suçlamak ve cezalandırmak bir ahlaksızlık suçudur çünkü dolaylı yollarla toplum bireyi bu suça teşvik etmekte ve suç ortağı

olmaktadır. Her yargılanan ahlaksızın yanında toplum da yargılanmalıdır.

Kapitalist toplumda her geçen gün zenginler daha da zenginleşir fakirler ise daha da fakirleşir. Sonuç olarak açlık çeken kişiler hırsızlık yapar. Bu hırsızlıktan hem bireysel hem de toplumsal yapılar sorumludur.

Oysaki modern küresel toplumda hırsızlık yapan birey cezalandırılıyor ama hırsızlığa neden olan toplum olduğu yerden devam ediyor. O yüzden sadece birey değil ahlaksızlığa neden olan toplum da ıslah edilmelidir.

Küresel toplumda her geçen gün artan ahlaksızlığı gidermek için hem bireysel hem de toplumsal düzeylerde radikal bir DEĞİŞİM gerçekleştirilmelidir. Ahlaksızlık yapan kişiyi suçlu hissettirip cezalandırmak işe yaramaz.

Ahlaksızlıktan kurtulmak için kişinin tekâmüle, farkındalığa ve koşulsuz sevgiye ihtiyacı vardır. Bir ahlaksızı söverek değil, severek ıslah etmek gerekir. Bir kişinin suçlu ilan edilip bir hücreye kapatılması psikolojisini daha da bozar ve onu profesyonel suçluya dönüştürür.

Bir hücreye kapatılan insan cezalandıranlara karşı kin ve intikam hissiyle dolar. O, hücre arkadaşları sayesinde suç işlemekte uzmanlaşır. Cezaevinden çıktığı zaman daha azılı bir suçlu olarak çıkar ve bu sefer suç işleyerek yakalanmamaya çalışır.

Ahlaksızlık Kanseri

Ahlaksızın bir hücreye kapatılıp, sövülüp dövülmesi toplumsal intikam yoludur. Sonuç olarak toplum bireysel

intikama maruz kalacaktır. Toplum, dayatmalarına boyun eğmeyenleri cezalandırarak intikamını alır. Neticede cezalandırılanlar da fırsat bulunca toplumdan intikamını alır.

Gerçek şu ki küresel toplum tamamen çürümüş ve ahlaksızlık kanserinin son evresine varmış durumdadır. Günümüzdeki küresel toplumun bir değişim ameliyatına ihtiyacı var. Ahlaksızlık kanseri yalnızca değişim simyası aracılığıyla iyileştirilebilir.

İnsanlığı ahlaksızlık uykusundan yalnızca bir DEĞİŞİM FIRTINASI uyandırabilir. Bu değişim fırtınası insanları sarsmalı, uyandırmalı ve bütün alışkanlıklarını silip süpürmelidir. Eski insanın iyileşmesi değil yenilenmesi gerekir.

Gerçekten ahlaklı bir toplum için insan yeniden doğmalı ve yeni bir insan ortaya çıkmalıdır. Yani küresel toplumun daha iyi bir insana değil, yeni bir insana ihtiyacı var. Asırlardır insan iyileştirilmeye çalışıldı ama hiçbir yere varılmadı. Tek opsiyon insanın yenilenmesidir.

Yepyeni bir başlangıca ihtiyaç var ve bu yepyeni başlangıcın öteki adı değişimdir. Köküne kadar çürümüş ve çöken küresel yapıyı iyileştirme çabaları hiçbir yere vardırmadı ve devam edilmesi enkaz altında kalmak demektir.

O yüzden eski çürümüş toplumsal yapı yerle bir edilmeli ve yenisi inşa edilmelidir. Zira insanlık öyle bir noktaya geldi ki değişimi kucaklamazsa yok oluşa sürüklenecektir. Şu an insanlığın tek bir seçeneği var: O da DEĞİŞİM SANATI'nı uygulayarak yeni bir insanın doğmasını sağlamak. Sadece simyasal değişim insanlığı kurtarabilir, yoksa insanlık mahvolacaktır (alkışlar).